

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 5 DIN BROJ 233

**GRAD
BEZ ZAKONA**

J. T. EDSON

GRAD BEZ ZAKONA

»Laso« Nova serija 1978.

J. T. Edson: GRAD BEZ ZAKONA

Naslov originala: **HELL IN THE PALO DURO**

Copyright: J. T. Edson 1971.

Recenzija: Dalibor Cvitan, književnik

Prijevod: Marjan Krmpotič

Grafički urednik Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

»Laso« Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja
NISIP »Vjesnik« Zagreb Ljubice Gerovac 1 — Glavni i
odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak OOUR No-
vinsko revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik« Za-
greb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1978.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA
PRESS AGENCIJA Zagreb

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 260 d ili 234 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 130 d, odnosno 117 d s popustom. Samo unaprijed uplacena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-42 »Vjesnik«, s naznakom za LASO.

Cijena za inozemstvo: DM 1 80 ASCH 10.00, SFRS 2.00 HFL 2.00.

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36 00 HFL 37 00, US \$ 15 00.

Uplata na devizni račun: 30101-620-97-92000-256 — Privredna banka Zagreb (za »Vjesnik«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik« Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6 — Cijena 1/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili US \$ 480.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata
za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

Isabel Kid, Waco i šerif Ian Laurie složili su se da se Gloverova razbojnička družina čudno vlada otkad je orobilu banku u Wichita Fallsu.

Sa svojom družinom okorjelih razbojnika Andy Glover je pljačkao i pustošio ponajviše po istočnim krajevima Teksasa, koje je držao svojim lovištem. Otkako je guverner Stanton Howard naredio teksaškim randžerima da iskorijene bezakonje koje je cvjetalo u Teksasu, njihova je željezna šaka stegnula razbojнике i prisilila ih da traže spas i utočište na indijanskom području.

Zajedno s vojskom Sjedinjenih Država i šerifima teksaški su rendžeri danonoćno nadzirali krajinu oko indijanskog teritorija i neprekidno napadali razbojнике koji su se namjeravali tamo naseliti. Stoga se nitko u oružanoj potjeri šerifa Laurieja nije iznenadio kad razbojnici nisu odmah krenuli prema Crvenoj rijeci i indijanskom području.

Za vrijeme kreševa u Wichita Fallsu Kid je teško ranio jednog razbojnika. Kad su ga ispitivali što smjera njegova družina, razbojnik im je na smrtni rekao da družina ide u Hell u Palu Duru. U tom trenutku šerif je mislio da im razbojnik laže, ili da bunca u smrtnom bunilu. Međutim, potvrdilo se da je Billy Robinson govorio istinu.

Šerif Laurie je odlučio, a na Kidov nagovor, da se oružana potjera prvu noć utabori nedaleko od Crvene rijeke, što je doista bila mudra odluka.

Potjera je sutradan opazila da tragovi skreću pod ostrim kutom prema

zapadu. Posluživši se iskušanom konjaničkom taktikom, šerif Laurie je zapovijedio da se konji moraju neosedlani odmarati petnaest minuta poslije svakog sata jahanja, pa se tako potjera brže kretala nego razbojnici i sve im se više primicala.

Predvečer je oružana potjera stigla do ušća Pease Rivera u Red River nedaleko od ranča Box V. Laurie je poslao ljude na ranč po odmorne konje i da se propitaju kojim su putem pošli razbojnici.

Razbojnici su zaobišli ranč, ali su se ponovo vratili na obalu rijeke. Kad su stigli do mjesta gdje Peace River skreće oštro prema jugozapadu, razbojnička je družina odjezdila prema sjeveru.

Potjera je u stopu progonila razbojнике i stigla do Red River's Prairie Dog Town Forka. Pošto je pregazila rječinu, potjera je opazila da je družina ponovo zakrenula prema sjeveru, što je moglo značiti da se Glover predomislio i da ne ide na indijansko područje, ili da je naumio krivim tragom zavarati potjeru kao da se vraća odakle je i došao.

Čim je stigao do ušća potoka Swisher u Prairie Dog Town Fork, ranč je nedaleko od ranča Dan Tarrant's Lazy T. Laurie je ponovo poslao ljude da potraže odmorne konje i da se propitaju o razbojnicima. Tarrant im je rekao da nije vidio nikakvih razbojnika u blizini svoje kuće, ali da je opazio dimne signale na zapadu i da će se razbojnici jamačno uskoro vratiti.

Šerif Laurie morao je u tom času donijeti tešku odluku. Premda je svesrdno želio da uhvati i vrati plijen koji su opljačkali, bojao se za živote svojih ljudi. Uz Isabela Kida i Waca s njim je bio i njegov pomoćnik Eric

Narrow, mladić nagle čudi i usijane glave, i četiri njegova sugrađana, četiri oca obitelji.

Dok su Komanči prije nekoliko godina sklopili mir s bijelcima u Fort Sorrelu, njihovi suplemenici iz roda **Kweharenuha**, ili Antilopa, odbili su da mu se pokore. Odmetnuli su se u nenapučene, djevičanske klance, gudure i kotline oko rijeke Tule i kanjona Palo Duro, gdje su nastavili živjeti štjujući svoje starodrevne običaje i predanja, ne dopuštajući da itko iz vanjskog svijeta zagazi na njihovo područje.

Tragom razbojničke družine stigla je oružana potjera do mjesta odakle se maloprije dizao stup dima. Tu je Kid otkrio nešto što ga je zaprepastilo. Razbojnika je na tom mjestu dočeka kao vodič. Pošto je predložio šerifu da puste konje da se odmore, Kid je pošao trgovima vodiča. Kad se vratio poslije nekih pol sata, obavijestio je šerifa da je vodič slao razbojnicima dimne signale s vrha brijega s kojeg je pucao izvrstan vidik na okolnu krajinu. Tko god to bio da bio, tvrdio je Kid, taj je čovjek poveo razbojnike prema zapadu.

Unatoč neprekidnom negodovanju šerifova pomoćnika Narrowa, šerif Laurie je ipak poslušao savjet koji mu je dao Kid. Dijelilo ih je tek malo više od milje od razbojnika i mogli su ih stići još prije zore, ali Kid je upozorio šerifa da bi u noći lako mogli upasti u indijansku zasjedu, što bi ih stajalo skupo.

Premda niska rasta, Kid je bio žilav i mišićav. Glavu je pokrivao crnim kaubojskim šeširom široka oboda i, uopće, sva mu je odjeća bila crna. Za pasom u koricama uz desnu ruku nosio je kolt s drškom od orahovine, a uz lijevu zavinut dvosjekli bodež. Preko ramena u kožnatom toku s resicama visjela mu je vinčesterka.

Njegova crna kaubojska odjeća i naoružanje odudarali su od njegova malne djetinjski-naivna tamnopuspa indijanskolika lica. Ili, odudarali bi da nije imao crvenkastosmeđe oči. One su dale naslutiti da se ispod ugodne vanjštine mlada Teksašanina kriju divlja čud i nesputana narav.

Jahao je lagodno na konju i ostavljao dojam da je više Indijanac nego bijelac.

Majka, Indijanka, umrla mu je pri porodu. Loncey Dalton Isabel ostao je živ i odrastao je među Komančima. Njegov djed, majčin otac, Duga Noga, bio je poglavica družbe Pasjih Ratnika i naučio ga je svim ratničkim vještinama koje mora znati srčan borac. Njegov otac, Irac iz Kentuckija, po imenu Sam Isabel, nije za nj mnogo mario i uglavnom se bavio krijumčarenjem, što je bilo u obiteljskoj tradiciji.

Kad je navršio četrnaestu, Kid je odjahao u svoj prvi ratni pohod i zbog svoje vještine u bacanju noža stekao nadimak **Cuchilo** ili Bodež. U vrijeme kad je pomagao ocu u krijumčarskim pothvatima, Meksikanci koji su živjeli uz granicu prozvali su ga Cabrito, što znači jare, i Teksašani koji su u to vrijeme dolazili s njim u doticaj, poznavali su ga jednostavno po imenu Isabel Kid (Kid-jare.)

U vrijeme građanskog rata Kid i njegov otac prišli su Mosbyjevu jurišnu odredu. Vlada Juga ubrzo je spoznala njihovu vrijednost i povjerila im mnogo teže zadatke. Do završetka neprijateljstva plijenili su isporuke oružja i živežnih namirnica iz Matamorosa i prebacivali plijen preko Rio Grande u Teksas. U tim junačkim pothvatima Kid je stekao glas neustrašiva borca.

Zrno ispaljeno iz zasjede ubilo mu je oca Sama Isabela odmah poslije završetka rata. Dok je tragao za ubojicama oca, Kid je sreo čovjeka koji mu je potpuno izmijenio život. Dusty Fog, lisac s Rio Honda, vodio je u to vrijeme poslanstvo o kojem je ovisio mir između Sjedinjenih Država i Meksika, i Kid mu je pomogao da svoje poslanstvo okruni uspjehom. Istodobno, Kid je osvetio i mučko ubojstvo svog oca, pa je prihvatio ponudu Dustyja Foga i pridružio se jurišnom odredu ranča OD Connected.

I tako se nadaren i opasan mladić koji je vrlo lako mogao krenuti stranputicom i postati krvoločan razbojnik bez savjesti, preobrazio u korisna člana zajednice, stavivši svoj život i vještine u službu zakona i reda.

Kad je potjera ponovo krenula, Kid zamoli Waca da pomno prati tragove, a on pođe pregledavati okoliš. Laurie ne prigovori ni riječ jer je bio uvjeren da se može potpuno pouzdati u Kida.

Waco je bio koji centimetar viši od Kida, širokih ramena, prava muškarčina. Po izgledu i odjeći vidjelo se da je pravi teksaški kauboj. Plave kose, plavih očiju, naočit, bio je naoružan s dva vojnička kolta roznata drška, a vinčesterka mu je visjela obješena o desno rame.

Siroče gotovo od rođenja, roditelje su mu ubili Indijanci, Waco je odrastao kao član obitelji nekog rančera u sjevernom Teksasu. Revolver je neprekidno imao presudnu ulogu u njegovu životu, pa se razvio u brza i opasna revolveraša. Kako je mladost uglavnom proveo u društvu starijih, postao je tankočutan i prgav. Svi su mislili da će ga nagla čud i prgava narav kad-tad uvaliti u nekakvu nevolju, pa će na njegovu glavu biti raspisana nagrada.

Na svoju sreću, Waco je izmaknuo tom zloj kobl. Od onog dana kad mu je Dusty Fog spasio život... izvirgavši pri tom i svoj velikoj opasnosti... mladić se počeo popravljati, pa je tako i dospio u konjanički odred zajedno s Kidom.

Pošto je potjera prevalila nekih šest milja, Kid se vratio iz izviđanja i ponovo zauzeo svoje mjesto tragača na čelu potjere. Izenada je zaustavio konja.

— Stoj! — zapovjedio je glasno, a Waco ga upitno pogleda.

— Vi ostanite ovdje, a ja ću poći naprijed i razgovarati s ratnicima roda **Kweharehnuh** — nastavio je Kid, pogledajući preko ramena.

— **Kwe...** — zamucio je Laurie. Dao je znak rukom Narrowu i ostalima da stanu, pa glasno povikao:

— Al', ja ih nigdje ne vidim!

— Uskoro ćete ih ugledati. Bilo što da mi se dogodi, ne smijete zapucati i nemojte me slijediti, nego ostanite ovdje i čekajte dok se ne vratim — uputio ih je Kid.

— Ne brini, Lon, čekat ćemo te — obeća mu Laurie.

— Što se dogodilo, Ian? — upita ga Narrow kad je zajedno s ostalom četvoricom prišao šerifu.

— Kid je pošao da pregovara s Indijancima. Držite puške na sedlu i čekajte dok vam ne zapovjedim da zapucate — reče Laurie.

Ljudi su zagundali od iznenađenja. Svi su napinjali oči ne bi li negdje ugledali Indijance, ali njima ni traga ni glasa.

— Mora da su vrlo daleko. Ne vidim ih — podrugljivo će pomoćnik šerifa Narrow.

— Zato vas i šerif nije izabrao za tragača — podbode ga Waco.

Narrow je samo zlovoljno i prezrivo zapiskao, ali se nije usudio odgovoriti ni riječi. Čim su krenuli u potjeru, Narrow je opazio da se njegovo strogo i službeno držanje nije ni najmanje doimalo Waca. Dok je gledao za Kidom kako odmiče prema Indijancima, Narrowa je zanosila samo jedna jedina želja. Želio je da Kid doživi neuspjeh i da ga šerif prestane slušati. Šerif bi tad morao više pažnje obraćati svom pomoćniku.

— Čini mi se da nas Kid samo plaši tim **Kweharehnuhosima**, zar ne. Waco? — upita čovjek po imenu Bretton.

— Ne bih rekao — odgovori mu plavokosi mladić.

Što se više približavao Indijancima, Kid je bivao sve oprezniji, hineći pri tom ravnodušnost i nehajnost. Upad u indijansku zasjedu znači sigurnu smrt. Stoga, premda se držao bezbrižno, živci su mu bili napeti kô strune.

Svaka im čast, ti se znaju igrati skrivača, pomislio je Kid. Priljubljen uz zemlju na obronku iza ovećeg kamena, podalje od ostalih, mladi ratnik nije ni slutio da mu orlovo pero na glavi viri iznad kamena. Treperenje pera na laganu povjetarcu bilo je dovoljno da privuče Kidovu pažnju i tako upropasti uspješan napad iz zasjede.

Kid se počeo osjećati vrlo nelagodno. Nabrojio je nekih dvadesetak ratnika u zasjedi, a bojao se da su mu mnogi već promakli. Laganim trzajem uzda zaustavio je konja nekih pedesetak koraka od mjesta gdje je spazio Indijance. Na toj daljini još je mogao

okrenuti konja i pobjeći do mjesta gdje ga je čekala potjera.

Uhvatio je pušku u koricama i podigao je visoko iznad glave. Tako su Indijanci mogli vidjeti crvene, bijele i plave šare čarolija na kožnatim koricama puške. U zasjedi mora da je i kakav stariji ratnik koji će prepoznati znamenje čarolija. Prepoznat će korice koje dobiva svaki Pasji Ratnik kad ga primaju u družbu. Nadao se Kid.

Tri put zaredom Kid je podigao i spustio pušku. Potom je podigao samo desnu ruku s dlanom okrenutim prema naprijed i prstima dotaknuo usne, što je značilo da je došao pregovarati. Zatim je valjalo još samo čekati. Pokazao im je čarolije koje su nosili samo pripadnici družbe Pasjih Ratnika i zapitao ih da s njime pregovaraju. Sad je bio red na Indijancima da pokažu svoju dobru volju.

I pokazali su!

Mladi ratnik čije se pero vidjelo iza kamena, kleknuo je na jedno koljeno, podigao pušku, upro je o rame i povukao obarač.

II

— Napali su ga! — gotovo je zakriještao Bretton kad je mladi Indijanac zapucao na Kida.

— Naprijed! — povikao je Narrow i potjerao konja.

— Stojte! Lon nije ranjen i ne vraća se — odsiječe Waco i dohvati vinčesterku spreman da ih i silom zaustavi, odnese li vrag šalu.

— Poslušajte što vam kaže Waco! Razvrstajte se u strijelce, ali ne pucajte dok vam ja ne dopustim — naredio im je šerif.

Kad je zrno podiglo prašinu pod nogama njegova konja, Kid se samo pobojao da se potjera ne umiješa u pucnjavu. Ukočio se malo, spreman da naglo okrene konja i odjuri odande kô strijela, ako mu postane prevrueće. Do tog trenutka samo ga je mladi ratnik obasuo olovom. Ostali Indijanci podizali su se iza svojih zaklona, ali nisu pokazivali nikakvih neprijateljskih nakana.

Kidu je laknulo kad je među njima opazio poglavicu u pratnji starijih ratnika. Poglavica povikom naredi mladom ratniku da prekine vatru, što je značilo da je poglavica voljan razgovarati. No Kida je više zaprepastilo što je svaki ratnik imao pušku repetirku i preko ramena remenik pun naboja.

— Tko si ti, stranče, što nosiš odijelo bijelca i znamenje čarolija Pasjeg Ratnika Pehnane? — upita ga poglavica.

— Zovu me Cuchilo, Bodež. Moj djed se zvao Duga Noga. Došao sam da pregovaram s braćom roda Kweharehnuh.

— Čuo sam ja za tvog djeda Dugu Nogu i za Cuchila, ali glas se širi da si ti sada bijelac. Svi znaju da Duga Noga jede govedinu u rezervatu — odvratiti mu poglavica.

— Duga Noga je sklopio mir s bijelim ljudima, pa i ja živim s njima u miru. Ali, ako netko sumnja da sam ja pravi Nemenuh... — počeo je dostojanstveno Kid, gledajući smrknutim očima u mladog ratnika koji je maloprije na nj zapucao.

— Ti si pravi Nemenuh, Cuchilo, ja to znam — uteče mu u riječ poglavica, pa doda:

— Ja sam poglavica Ubij Nešto.

— Tvoja je ratna slava doprla i do mojih ušiju, Pohawa — reče Kid, oslovivši poglavicu njegovim indijanskim imenom.

— Zašto si doveo bijelce u zemlju Kweharehnuha, Cuchilo?

Pitanje je bilo vrlo neposredno i zlokobno, što je Kida zbunilo. Indijanski običaji zahtijevaju da se najprije razgovara o sitnicama, a tek potom se može preći na poslovan razgovor. Indijanci su morali vidjeti Glovera i njegove razbojнике. Nisu imali vremena da ih poubijaju i da istodobno postave zasjedu potjeri. A Pohawa ne bi nikada propustio manju družinu da bi se okomio na veću.

— Hvatamo kradljivce koji su maloprije prošli ovuda — odgovori mu iskreno Kid jer je znao da Komanči mrze krađu kô kugu.

— I što hoćeš od nas? — upita ga poglavica.

— Da nas pustite da pođemo za njima i da ih uhvatimo.

— Ne dopuštamol

— To su bijesni vukovi, Pohawa, i dok su živi nitko od njih nije siguran — rastumači mu Kid.

— Moram reći ne!

— A zašto?

— Tako kažu Pahawe Somchina i vračara Pohawe. Oni su naredili da samo izabrani bijelci smiju zakoračiti na našu zemlju.

— Zar su ona četvorica bijelaca i mješanac izabrani ljudi?

— Jesu. Njihov je čovjek nosio sa sobom čarolije. Stoga smo ih propustili. Kaži svojim ljudima da se vrate kući, Cuchilo.

— A ako neće?

— Ti si iskusan ratnik, Cuchilo, pa moraš znati kad je vrijeme za borbu, a kad za odstupanje. Nas je triput više. Dođete li, mrtvi će pokriti Dobra Lovišta. I kaži onome sa zvijezdom da pazi što radi. Uza me su mladi borci željni ratne slave. Opije li ih miris krvi, pomahnit će i mnogo će ljudi poginuti.

— Nikada neću zaboraviti tvojih riječi, Pohawa. Neka ti tvoje žene rode mnogo sinova — reče Kid umjesto svakog drugog pozdrava, okrene konja, te odjaha prema svojim.

— Kada ćemo za njima? — jedva je dočekao da ga upita Narrow prije nego su ostali dospjeli otvoriti usta.

— Mislim da od toga neće biti ništa — odvrati mu Kid glasno i jasno.

— Ta, nisu nam odmaknuli ni milju — bunio se šerifov pomoćnik.

— A između njih i nas dvadesetak do zuba naoružanih Indijanaca — upozori ga Kid.

— Pa što? Zar nisu s tobom miroljubivo razgovarali? — upita ga Narrow.

— Jesu, ali neće nas pustiti da u miru prođemo — odgovori mu Kid.

— Proklet da sam, ako se odavde vratim neobavljena posla zbog šačice ušljivih Indijanaca! Ja idem za njima, pa makar me to stajalo glave! — povikao je ogorčeno Narrow.

— Podeš li, nikad se više nećeš vratiti — upozori ga Kid.

— Misliš li to ozbiljno? — upita ga šerif.

— Najozbiljnije — odvrati Kid šerifu, pa nastavi:

— Svi su naoružani puškama repetirkama i dobro opskrbljeni streljivom.

Njihova vračara i njihov veliki poglavica Deset Medvjeda rekli su im da bijelce ne smiju pustiti u Palo Duro bez pratioca koji je dočekao Glovera i njegove razbojнике.

— Mogli bismo ih zaobići — predložio Narrow.

— Na to ne smijemo ni pomišljati. Svaki naš korak prati nekoliko izviđača koji će ih odmah obavijestiti o našem kretanju i svi će se na nas okomiti kô jato jastrebova.

— Prokleti gadovi! A zašto su onda dopustili razbojnicima da uđu na njihovo područje? — upita šerif Kida kroza stisnute zube.

— Ne znam, šerife. Posrijedi su vjerojatno čarolije, a o njima oni ne razgovaraju ni sa svojim suplemenicima iz roda Nemenuha.

— I ti nam savjetuješ da se vratimo kući neobavljena posla? — upita ga čovjek iz potjere po imenu Hobart.

— Ja bih tako učinio kad bi se mene pitalo. Zakrvimo li se s njima i oni nas poubijaju, pomislić će da su im čarolije moćne i poći će dalje u ratne pohode. Krv će teći potocima. No ja ću se pokoriti zapovijedi šerifa.

— A da se ovdje utaborimo i pričekamo dok odu? — predloži Bretton.

— Zadržimo li se ovdje predugo, mogli bi se predomisli i napasti nas. Ja bih se, možda, i mogao probiti do starog Pahawe Somchina. No, sudeći po riječima Pahawe, ništa time ne bih postigao. Zbog nekih razloga oni štite razbojнике. Pravo da vam kažem nadao sam se da ćemo još večeras pohvatati razbojнике i pobrati se odavde. Indijanci su nam pomrsili račune.

— I ja sam se nadao — priznade otvoreno šerif.

Kad je odlučio da sa sobom povede potjeru od pomno odabranih ljudi, šerif se nadao da će stići i uhvatiti razbojнике prije nego se probiju duboko u područje Palo Duro. A sad se odjednom našao u nebranu grožđu. Započne li borbu s Indijancima, svi će izginuti, a pobjeda će opiti mlade ratnike i oni će se osokoliti, te poći na ratni pohod.

— Što ćemo sad? — želio je znati Bretton.

— Vratit ćemo se kući — odgovori mu tiho i ogorčeno šerif.

— Zar da podvučemo rep među noge i pobjegnemo kô pokisli psi — bunio se Narrow.

— Bolje i to nego da počnemo rat s Indijancima, čovječe — prigovori mu Waco.

— Lako je tebi tako govoriti. Ti nisi imao ušteđevinu u našoj banci — odgovori mu Narrow.

— Ja sam imao, ali ipak ću poslušati šerifa — javio se treći član potjere.

— Zar nemamo drugoga izlaza, Kid? — upita ga Laurie.

— Ja bih se mogao u noći probiti kroz indijansku zasjedu i ubiti Gloveru — odgovori mu Kid.

— Ja želim pravdu, a ne osvetu. Vraćamo se kući — odsiječe Laurie.

Pokunjena je potjera okrenula konje i posla kući neobavljena posla. Neopazice, Kid je ostao na začelju. Kao što je i očekivao, pratila su ih dva mlada ratnika. Kad su prevalili neke tri milje, šerif dojah do Kida i Waca.

— Rekao si da su svi ratnici imali repetirke, zar ne, Kid? — upita ga Laurie.

— Svi do jednoga.

— Čudnovato, zar ne?

— Više nego čudnovato, šerife. Dosad su ih obično imali samo poglavice i proslavljeni ratnici. A teško im je bilo i nabavljati municiju za njih.

— Znači, netko ih prodaje Indijancima — zaključí šerif.

— Mladi ratnici nemaju novaca za tako skupe puške — podsjeti ga Kid.

— Možda su ih dobili na poklon. Rekao si mi da ratnici često poklanjaju plijen — reče Waco.

— Poklanjaju, ali ne takve puške, naročito ako imaju streljiva za njih. A da su Indijanci i negdje opljačkali skladište pušaka, mi bismo to zacijelo doznali — odvrati Kid.

— Mene kao čuvara zakona najviše zanima zašto su propustili razbojнике na svoje područje — reče šerif.

— I mene. Komanči ne vole kradljivce — dometnuo je Kid.

— Misliš li onda da ih plaćaju, bilo novcem bilo oružjem i streljivom?

— Hoćete reći da se s njima Gloveru nagodio? — upita Waco šerifa.

— I poslao posrednika da se s njima ejenka? — upita ih Laurie.

— Tako nešto — potvrdi plavokosi mladić.

— Odakle Gloveru novac da kupi toliko pušaka — reče Kid i naglo okrene glavu u stranu, pa nastavi gotovo povikom:

— Hej, gle, tko su sad ovi!

Pogledavši u tom pravcu, Waco i Laurie ugledaše konjaničku patrolu koja im je jahala u susret s puškama u rukama, vođena poručnikom, narednikom i izviđačem.

— Stoj! — povikao je poručnik obraćajući se potjeri, jer su njegovi konjanici nastavili jahati.

— Je l' on to nama? — napomenuo je Kid.

— Stanimo, kad nam kaže — doda Waco i zapilji se u poručnika.

Pošto su stali, Lauriejevi ljudi promatrali su konjanike kako ih okružuju spremni da svakog časa na njih zapucaju, što je razljutilo Kida.

— Tko ste vi? — upitao ih je poručnik grubim, bahatim glasom.

— Šerif iz Wichite i njegova potjera. Zar me se ne sjećate, naredniče Gamba? — reče Laurie i okrene se prema naredniku da mu pokaže svoju zvijezdu.

— Ja poznam tog čovjeka, poručniče — izjavi krupni narednik.

Čim je to čuo, poručnik naredi svojim ljudima da sklone karabinke. Kid i Laurie prišli su poručniku.

— Što radite ovdje, šerife? — upita poručnik šerifa, a da se sam nije predstavio.

— Krenuli smo u potjeru za Gloverovom družinom koja je opljačkala banku u Wichita Fallsu — odgovori mu Laurie.

— Jeste li ih uhvatili?

— Nismo. Indijanci su nas u tome omeli.

— I vi ste ih se prestrašili? — podrugljivo će poručnik.

— Bilo ih je dvadesetak i svi su bili naoružani puškama repetirkama — rastumači mu Kid.

— Samo dvadesetak?

— Možda i više. Nisam ih brojio — odgovori mu Kid.

— Gdje su sada? — upita ga poručnik, a oči mu zasjaše.

— Oko pet-šest milja iza nas — odgovori mu Kid.

— Skrivaju se, znači — reče poručnik.

Premda je poručnik, koji se zvao Raymor, dobro čuo što su mu Kid i Laurie rekli, nije se obazirao na to.

Raymor je u okršaju s Indijancima vidio sjajnu priliku da se istakne u očima svojih pretpostavljenih. Zanimajući činjenicu da zapovijeda samo desetinom konjanika, Raymor je odlučio da se svakako ogleda s Indijancima. Čast i slavu nije nikako želio dijeliti s nekim beznačajnim šerifom.

— Pričekajte nas ovdje, doći ćemo pa vas i pratiti vas dok ne pohvatate te razbojнике — naredio im je Raymor.

— Ali ... — zaustio je šerif kad je shvatio što je poručnik naumio učiniti.

— Oružani obračuni s Indijancima spadaju u nadležnost vojske Sjedinjenih Država jer se nalazimo daleko od međa oblasti Wichinita — upao je poručnik Raymor naduveno u riječ šerifu.

— Zar ćete se zakrviti s Komančima? — upita ga Kid začuđeno.

— Obavit ću svoju vojničku dužnost, kauboju. A vi, šerife, možete, ako želite, ovdje pričekati. Javit ću vam kad mi se možete pridružiti — odgovori naduveni Raymor.

III

Vraćajući se ponovo prema zapadnim laganim kasom, potjera je začula pucnjavu s mjesta gdje je vojnička patrola nestala u dolini, što nije uopće iznenadilo šerifa i njegove ljude.

Tvrđoglavo odbijajući da poslušati Kidov savjet i s prezirom odbacivši šerifovu ponudu da mu pomognu, poručnik Raymor se zainatio da svoju malenu četu povede u boj protiv Indijanaca, maštajući o svojim junačkim djelima.

Svi su znali da je takav pothvat prava ludost.

Indijanske izvidnice su se povukle ili negdje skrile, kad su vidjele da se potjera sastala s odredom konjanika, pa je tako Raymor, kako ih njegov izviđač nije mogao pronaći, izrazio

dvojbu da su oni ikada uopće i postojali.

A kad je Kid upozorio narednika Gambu na opasnost koja im prijete, poručnik se Raymor zapjenio od srdžbe i zaprijetio Kidu da će ga uhapšiti zbog nagovaranja vojnika Sjedinjenih Država na neposlušnost. Laurie je jedva spasio poručnika Raymora da u krvi ne plati takvo drsko vladanje. Na nesreću, šteta se više nije dala popraviti. Raymor je uzeo Kidove riječi kao osobno uvredu i odbio da s njima o tome više raspravlja. Pošto je još jednom ponovio zapovijed da potjera mora čekati dok vojnici ne pročiste prolaz kroz indijansku zasjedu, Raymor je odjahao u susret zloj kobi.

Da se Laurie nije bojao da Raymor svojim lakomislenim postupkom neće izazvati pravi rat s Indijancima, pretpustio bi ga sudbini. No, prilike su, međutim, zahtijevale od građana da pomažu vojsci. Pošto je pričekao da konjanici odmaknu tri četvrt milje, šerif naredi svojim ljudima da krenu za njima.

Zanesen sanjarenjem o slavi koju će steći porazom **Kweharchnuha**, Raymor je zaboravio da su civili obično neposlušna čeljad, što je bilo opće poznato. Pažljivo promatrajući hrbat ispred sebe, jer su ozbiljno shvatili Kidovo upozorenje, Gamba i vojni izviđač zaboravili su opasnost koja ih je vrebala s leđa. Ostali vojnici bijahu neiskusni novaci i nitko se od njih nije sjetio da u takvim prilikama valja budno motriti na sve strane.

— Oprez! — poviče Kid i odjaha na čelo potjere.

Čim su krenuli za vojnicima, šerif i njegovi ljudi izvukli su puške iz toka u sedlu. Naoružani i spremni za borbu, galopirali su za Kidom koji je odjahao daleko naprijed.

Usprkos nervozu i hitnosti koja obično obuzme čovjeka u takvim prilikama, Kid nije smetnuo s uma ni jednu ratnu vještinu koju je naučio od **Nemenuha**. Oštrim je okom promotrio rub padine, tražeći predstraže koje su **Kweharchrusi** mogli tamo postaviti. Istina, sumnjao je da će ih igdje ugledati. U izvidnice i predstraže obično idu mladi ljudi, ali ne i u ovakvim trenucima. Ni jedan **Nemenuh**, odgojen u

ratničkom duhu, ne bi htio poći na stražarenje ili u izviđanje dok je mogao steći ratnu slavu na bojnomojstvu, ubijajući neprijatelja. Stoga je Kid bio uvjeren da su se svi Indijanci povukli u zasjedu.

Posluži li ih sreća, Indijanci ih neće opaziti sve dok ne bude prekasno da s njima olako iziđu na kraj.

Kad se približio rubu padine, postavio je konja. Skočio je sa sedla i potračio. Bacio se na zemlju, dopuzao do ruba padine i provirio u dolinu. Znao je da će vojnici biti u grdnomojstvu, ali ono što je vidio sledilo mu je krv u žilama.

Pod njim se padina blago spuštala prekrita kamenjem i žbunjem. Zatvarala je vijugavu dolinu u uzan rog kroz koji je prošla potjera nešto prije tog istog dana, slijedeći Gloverovu družinu. Kidu je taj uski prolaz već tada zapeo za oko kao savršeno mjesto za zasjedu. I doista, pokazalo se da ga oko nije prevarilo.

Raymor je ležao na leđima na dnu padine, raskrečenih nogu i nepomičan. Odmah do njega ležao je i njegov izviđač, prostrijeljene glave. Još jedan vojnik i četiri mrtva konja upotpunili su broj palih čim su Indijanci na njihov otvorili vatru.

Šućuren iza kamene stijene pri dnu padine, ranjen u desnu ruku koja mu je krvava mrtvo visjela uz bok, narednik Gamba držao je u lijevoj ruci dugocijevni revolver i glasnim povicima sokolio ostatak svojih vojnika. Ostali su bez konja, opazio je Kid, i vjerojatno će uskoro ostati i bez municije. Iz zaklona u koje su se na brzinu sklonili, vojnici su još samo povremeno odgovarali na neprijateljsku vatru koja ih je obasipala kišom olova sa suprotne padine. Dotad, **Kweharehnusi** su ostali u svojim zaklonima iz kojih su se pokazivali samo kad bi se podizali da zapucaju na vojnike.

Iza Kida čula se sve glasnija tutnjava kopita potjere. Njihov topet vratio ga je u stvarnost. Ima samo jedan način kako da se spase preživjeli vojnici, pomisli Kid. Iskoriste li prednost iznenađenja, potući će **Kweharehnusi** do nogu i izbiti im iz glave želju za novim ratnim pohodima.

Kid se hitro povukao s ruba padine. Okrenuo se i otrčao u susret svojim drugovima, mašući im da stanu. Premda još nije znao što Kid od njih hoće, šerif je bio voljan da ga posluša. Zategnuvši uzde konja, Laurie povika ostalima da stanu. Svi su ga poslušali osim Narrowa. Usijane glave i nesmotren kao pokojni poručnik Raymor, šerifov pomoćnik bio je odveć ushićen borbom koja ga je čekala, pa uopće nije obratio pažnju na ono što se zbiva oko njega.

Kid prokune tiho kroza zube. Znao je on predobro kako se krvoločno bore indijanski ratnici. Samo ako se potjera bude borila onako kako je to zamislio, mogao je računati na pobjedu i spasavanje opkoljenih vojnika. Stoga je odlučio da pomoćnika svakako spriječi da mu ne pokvari plan.

Skočio je do Narrowa i lijevom rukom zgrabio uzde konja. Trgnuo je uzdama i zaustavio životinju tako naglo da je gotovo pala s nogu i zbacila sa sedla jahača. Narrow ispusti pušku i objema se rukama uhvati za obluk sedla. Jarost mu bljesnu u očima koje su se zapiljile u ozbiljno Kidovo lice. U tom se trenu mladi kauboj doimao pravim Komančom.

— Zar si poludio ...? — povika Narrow ljutito.

— Sjaši! Sjašite svi i privucite se rubu padine! Pazite da vas Indijanci ne vide! I da nitko nije zapucao dok ja to ne naredim!

— Brzo, sjašite! — ponovi Waco kao jeka i skoči s konja.

— Hajdemo, momci! — povikao je i Laurie i sjahavši dao primjer ostalima.

Ostavili su konje i pogrbljeni pritrčali rubu padine. Stižući čvrsto uzde Narrowova konja, Kid je pažljivo gledao za šerifovim pomoćnikom. Kad je vidio da su svi poslušali njegovu zapovijed, kimnuo je zadovoljno glavom.

Dok je šerifov pomoćnik napinjao pušku, Kid se pridružio ostalima uz rub padine. Kiša olova neprekidno je pljuštala sa suprotne padine po vojnicima u dolini, koji su sve rjeđe odgovarali vatrom. Dotad, srećom, **Kweharehnusi** ni sa čim nisu pokazivali da su opazili dolazak potjere na bojište.

— Ne pucajte! — procijedi Kid kroza zube kad je čuo srdit poklič Hobarta i opazio kako Hobart podiže pušku k ramenu.

— Zar ćete dopustiti da ih sve poubljaju? Proklet bio ako ću to mirno gledati! — bijesno mu prigovori Narrow tek što je stigao do ruba padine i legao potrbuške uz Waca.

— Zapucaš li i ja ću. Lon zna što radi — zagrozi mu se Waco i okrene cijev svoje puške pod rebra šerifovu pomoćniku.

— Pripremite se! — zapovjedi im Kid i upra pušku o rame, pomno pazeći na trenutak kad će se Indijanci podignuti iza svojih zaklona da bi obasuli vatrom vojnike.

— Kad zapucaju ... Sad! — povika Kid.

Iznenada, u istom trenu kad je Kid oštro i glasno zapovjedio svojim ljudima da otvore vatru na Indijance, zdepasti indijanski ratnici iskočiše iz svojih zaklona.

Uz uzastopno praskanje indijanskih pušaka ... i poneki pucanj iz vojničkih spenserica koje su se morale nabijati za svaki hitac ... indijanski su se ratnici hrabro okomili na opkoljene vojnike.

Jezovit prizor pokolja parali su jauci i ratni poklič iz grla indijanskih ratnika. I najprekaljeniji vojnici, naročito pošto su pretrpjeli teške gubitke, ne bi mogli izdržati tako silovit nalet. Kako su im stariji i iskusniji vojnici napunili uši strahotama koje prate poraz poslije borbe s Indijancima, ostaci patrola počeli su pokazivati znakovne bezglave panike. Uzalud je narednik Gamba nastojao da ih zadrži na okupu.

Činilo se da je sve pošlo onako kako su to željeli Kweharehnusi.

Sve, osim jedne malene, ali važne sitnice.

U svom ratnom zanosu Indijanci su potpuno zaboravili na potjeru. I što je najgore, smetnuli su s uma da je s njima čovjek u crnom odijelu, čovjek koji je odrastao kao Komanč, čovjek koji je izborio proslavljeno ime Cuchilo.

Kid je znao da se mladi krvožedni indijanski ratnici neće zadovoljiti vatrom iz daljine po gotovo potučeni

vojnici, jer se ratna slava može steći samo jurišem do potpuna uništenja neprijatelja. Stoga je Kid odlučio da navali tek u trenutku kad će njihov upad u borbu nanijeti Indijancima najteže gubitke.

— Pali! — odsiječe oštro šerif, shvativši napokon zašto je Kid želio da se tako dugo čeka prije nego im je naredio da otvore vatru.

Sedam je pušaka rignulo vatru, a za njima i osma kad je Waco okrenuo pušku s Narrowovih rebara. Na zemlju pade mladi ratnik sa čarolijama. Njegove čarolije i rogovi antilope nisu ga mogli spasiti od smrti. Još su dva mlada ratnika u istom trenu savršenjena sa zemljom. Četvrti jaukne i skljoka se na nos kad ga je dohvatilo žarko olovo i proparalo mu rebra. A peti, neki mladac, srušio se bez riječi.

— Zasujte ih olovom! — vikao je Laurie pošto je odvratio pogled s pogodenog ratnika sa čarolijama, koji je vodio juriš.

Dok je punio pušku, Kid je shvatio da nije samo on pogodio mladog ratnika sa čarolijama. Waco je jamačno morao oboriti nekog drugog ratnika, jer je Waco predobro znao Kidove namjere. Vjerojatno su šerif i njegov brzopleti pomoćnik nacijljali istodobno u mladog ratnika, smatrajući ga najvažnijim ... ili kako je zacijelo Narrow u tom trenutku mislio ... najimpresivnijim ciljem. No, Kid nije o tom mnogo razmišljao, bio je prezaudet mišlju kako da izbavi vojnike od sigurne smrti.

Sudarivši se s ubitačnom vatrom iz pušaka potjere, juriš indijanskih ratnika pokoleban zastane. Još su dva ratnika pala, pa ostali zastadoše.

— Na njih! — povika Kid i skoči na noge.

Riknuvši iz grla ratni poklič Pehna-na, tamnoputi kauboj poskoči niz obronak hitrim korakom srndača. Znao je da potjera nikako ne smije izgubiti prednost iznenađenja i dopustiti indijanskim ratnicima da zbiju ponovo svoje redove. Nigdje nije vidio stare ratnike i ratnog poglavicu Ubij Nešto. Sve se odvijalo po ustaljenu redu. Stari su ratnici već stekli dovoljno slave na bojnom polju i bit će većma štovaniji što više dopuste mladima

da se proslave. Kad vide da je napadaj zaustavljen, oni će dojuriti da pomognu mladim ratnicima ili će ostati u zaklonu i pomoći im da se povuku sa što manje gubitaka. Stoga je Kid budno pazio kad će se i gdje pojaviti tiiskusni stari ratnici.

Waco se držao uz Kida, a za njim je bio Laurie. I ostala četvorica iz potjere držala su uglavnom korak s njima. Skočivši na noge, potrčali su za šerifom i kaubojima. Samo je Narrow ostao uz rub padine. Njegova je vinčesterka već prostrijelila mladog ratnika sa čarolijama, a bio je siguran da je pogodio još jednog **Kweharehnuha**. Želio je da ubije što više neprijatelja, a sumnjao je da će mu to uspjeti u trku, pa je ostao ležati uz rub padine i pucati.

Okrenuvši se naglo, vojnik ugleda ljude kako trče prema njemu. Trenutak je kolebao da li da u njih uperi svoj revolver i zapuca. Čim ih je prepoznao, ponovo je okrenuo svoje oružje na Komanče, a to je ohrabrilo njegove drugove da nastave otpor. Ponovo su zapucali u Indijance, što je zbunilo **Kweharehnuhe**.

Čudnovat osjećaj da mu je nešto promaknulo u toj borbi, uznemiri Kida kad je protrčao mimo vojnika. U dva brza skoka stigao je do podnožja padine, a tad mu istom sinu što je zaboravio zanesen borbom na život i smrt. Pošto je zasjeda mladih ratnika propala i njihov napad razbijen, ratni poglavica Ubij Nešto i njegovi stariji ratnici, nasrnut će u borbu. Samo, gdje su se mogli skriti? Ishod borbe mogao je lako ovisiti o pravovremenu odgovoru na to pitanje.

Opazivši ispod oka sjenu u pokretu, Kid naglo okrene glavu. Sledio se od prizora koji je ugledao. Umjesto da ostane u zaklonu, jedan mladi ratnik pretrčao je dolinu. Ustao je iza velike stijene i uperio pušku u crno odjevena kauboja koji je usmrtio mnogo njegovih drugova. U trenu, pokazujući kako mu skladno rade mozak i mišići, što je uvijek bio još kao dječarac, Kid se baci naglavačke na zemlju i otkotrlja u žbunje. I dok su mu njegovi brzi refleksi spasili život od prvog zrna ... koje mu je preparalo košulju i kožu na leđima ... bio je siguran da će ga

iduće zrno pogoditi. Ostao je nepomično ležati, čekajući najgore.

Slijedeći Kida u stopu, Waco je zdesna opazio Indijanca kad se uspravio iza stijene obrasle niskim grmljem. Iza Waca, šerif se našao u nebranu grožđu kad je spazio Indijanca. Uprta o ratnikovo rame, puška je bila uperena ravno u šerifova prsa. Kao i Wacova, šerifova je puška u tom trenu bila uperena ulijevo. Sumnjao je da će dospjeti da je okrene dovoljno brzo u Indijanca i tako sebi spasi život. Waco je isto pomislio, ali za razliku od šerifa, koji je pokušao da se obrani puškom, plavokosi kauboj prebaci pušku u lijevu ruku, a desnom povuče svoj vojnički kolt.

Laurie je promatrao Waca s leđa. U svom životu kao šerif, Laurie je doista vidio mnogo brzih revolveraša u borbama. Visoki, plavokosi kauboj, spadao je među najbolje i najbrže revolveraše koje je ikad vidio, Laurie. Sve u jednom, nepojmljivo hitrom pokretu, Waco je izvukao revolver i zapucao. Pogodio je ratnika i on se srušio uz jauk. Indijanac posrnu unatrag i nestane im iz vida u trenu, kao što se i pojavio.

S ruba padine Narrow je pucao po Indijancima koji su se povlačili, ali uskoro je ustanovio da je teško pogoditi Indijance u povlačenju. Puška mu je šest puta uzastopce rignula vatru, ali ni jedan jedini Indijanac nije bio pogođen. Stoga je odlučio da se pridruži ostalima iz potjere. Uspravio se i opazio indijanskog ratnika kako ustaje iz zaklona nalijevo od Kida. Kako se pred njim pojavio nepomičan cilj, Narrow se učas predomislio. Naciljao je u mladog ratnika koji je zapucao u Kida. Činilo se da su pucnji iz njihovih pušaka planuli istodobno.

— Jedan manje! — promrmlja Narrow kad je mladi ratnik pao.

Okrenuvši se na bok pod žbunom, Kid skoči brže-bolje na noge, začuđen što ga Indijanac nije ustrijelio. Opazio je mladog ratnika kako se ruši na zemlju i odahnuo je s olakšanjem. Nije imao vremena da se ogleda naokolo i vidi tko mu je spasio život i da mu zahvali, jer je oko njega bjesnio krvav boj.

Mladi ratnik nije bio odveć vičan povlačenju. Premda je pao na zemlju, ostao je neozlijeđen. Osjećao se ponižen i strahovao je da će ga njegovi drugovi ismijati zbog neuspjeha. Stoga je odlučio da junačkim djelom spere ljagu sa svoje časti. On je prvi opazio potjeru kad se pridružila vojnicima, pa je oduševljeno srnuo u boj ... ne misleći uopće kako će se povući, izda li ga ratna sreća.

Zadojen mržnjom na crnog kaubojza koji mu je ugrozio ratničku slavu, potegao je nož na Kida koji je svu svoju pažnju u tom trenu usredotočio na drugu stranu, ne znajući što mu se sprema. Kriknuvši divljački, mladi Indijanac nasrnu nožem na Kida.

Laurie podigne pušku i nacilja. Još su četiri puške planule u istom trenutku kad i šerifova i oborile mladog ratnika.

Kid se okrenuo kô zvrk. Kako mu više nije prijetila opasnost ni od mladih, ni od starih ratnika, počeo je tražiti poglavicu. Premda je mislio da je poglavica negdje na njihovoj strani doline, Kid je umalo zakasnio da ga spazi.

Prišavši bliže rubu padine nego ostali stariji ratnici, poglavica se najednom našao otcijepljen od svojih ratnika. Još je imao vremena da spasi obraz i da umanjí poraz ili možda čak umakne. Mladi ratnici već su otjerali i zarobili konje vojnicima. Još je valjalo pohvatati konje potjere.

Približivši se vrhu padine, poglavica ugleda Kida. Na svoju nesreću, šerifov pomoćnik bio je vrlo nepažljiv. Stojeći uz rub padine, da su ga svi mogli vidjeti, misleći pri tom kako će se pred svojim prijateljima u Wichita Fallsu hvalisati svojim junaštvom, Narrow je skupo platio svoju neopreznost. Podigavši pušku o rame, poglavica nacilja i opali. Proživši mu lijevu sljepoočicu, zrno izletje na drugu stranu glave. Narrow je umro, a da nije znao ni tko ga je ustrijelio.

Dok se osvrtao u potrazi za poglavicom, Kid je upro pušku o desno rame. Čim je spazio poglavicu, naciljao je i zapucao, pet puta zaredom. Dok je pucao, pomicao je cijev puške u blagom vodoravnom luku. Koliko god je brzo pucao, ipak nije mogao spriječiti

poglavicu da ustrijeli Narrowa. Jedan trenutak prije nego ga je pogodilo zrno iz Kidove puške, poglavica je prorešetao šerifova pomoćnika. Tri zrna iz Kidove puške zarila su se u poglavicu koji se skljkao na zemlju i nestao im iz vida iza ruba padine.

Spustivši pušku, Kid prokune tiho kroza zube, proklinjući Narrowovu neopreznost. Potom se okrene i pogleda u dolinu. Potjera je zdušno progoinila poražene Indijance koji su se povlačili, a Kid učas shvati koliko je opasan takav progon.

Onog trenutka kad se oružana potjera popne na sljeme kosine na suprotnoj strani doline, Komanči će biti u povoljnijem položaju, jer će zajahati svoje konje. Tad će imati savršenu priliku da pobjegnu... ili da krenu u protunapad. Odluče li se za protunapad, potjera bi se mogla naći u vrlo teškom položaju.

— Stanite, šerife. Pustite ih ...! — povikao je Kid.

Šerif je isto zaključio samo je čekao Kidovu zapovijed, pa da zaustavi potjeru. Nitko od njegovih ljudi nije se suprotstavio, kad ih je šerif pozvao da stanu.

— Čini mi se da sad možemo nastaviti potjeru za Gloverom i njegovim razbojnicima, Ian — pripomenuo je Poplar, kad su se ljudi okupili oko šerifa.

— Možemo vraga! — odgovori Kid — tjesnac u šumi vrvjet će Indijancima čim se pročuje da smo pošli za njima. I to će biti uskoro. Samo ako nas posluži vraška sreća, vratit ćemo se do Torrantova imanja prije nego nas ponovo zaskoče Indijanci i poubijaju zajedno sa svim ranjenicima koje moramo povesti sa sobom. Stoga moramo natrag što prije.

IV

— Vratili smo se sretno do Torranta, posudili nekoliko odmornih konja i odvezli smo ranjenike u Wichita Falls, gdje smo našli tvoju poruku, Dusty, pa smo odmah nastavili put ovamo — završio je Kid svoju priču o kreševu s Indijancima.

Prijava, neobrijani, umorni poslije duga i naporna putovanja, Kid i Waco sjedili su za stolom u blagovaonici lovačke brvnare teksaškog guvernera. Sagrađena uz obalu rijeke Kolorado, brvnara je bila dovoljno daleko od Austina, glavnog grada, da se Stanton Howard mogao u nju povući i spokojno odmarati, a ipak toliko blizu Austinu da je guverner mogao biti na vrijeme obaviješten o svakom nepredviđenom i neugodnom događaju.

S njima su za stolom sjedila još tri čovjeka. Guverner Howard, krupan, naočit čovjek čak u svom lovačkom odijelu, neprekidno je bubnjao nervozno prstima po stolu. Njemu zdesna sjedio je pukovnik Edge, izaslanik generalštaba vojske Sjedinjenih Država, koji je namrgođena lica buljio u strop brvnare. No, Kid i Waco obraćali su najviše pažnje trećem čovjeku za stolom u blagovaonici. Dusty Fog bio je nadzornik s njihova ranča, čovjek za kog su obojica svakog časa bili spremni žrtvovati svoj život bez i najmanja oklijevanja.

Upitate li bilo koga, bilo gdje u Teksasu, za Dusty Foga, dugo će vam o njemu pričati. Kazat će vam kako je već sa sedamnaest godina zapovijedao odredom teksaške lake konjice i stekao ugled i slavu vrsnog zapovjednika. Nije samo napadao Jenkije u Arkansasu, nego je spriječio i zavjeru zadržanih pristasa Sjedinjenih Država koji su htjeli pobuniti Indijance što bi silno uzdrimalo Teksas. A govorilo se da je zajedno s Belle Boyd uspješno obavio nekoliko opasnih špijunskih zadataka.

Kad je završio građanski rat, a Ole Devil Hardin ostao osakaćen poslije pada s konja, Dusty je uglavnom sam obavljao sve njegove poslove. Pročuo se nadaleko kao kravar zavidnih sposobnosti i jedan od najboljih vođa goniča stada, a i kao čovjek koji je uveo red i zakon u dva zapuštena grada na Divljem zapadu. Bio je poznat kao najbrži revolveraš u Teksasu, koji još nikada nije promašio protivnika. A osim svega, suđeci po onom što se govorilo, bio je izvanredan šakač, sposoban da se u svako doba obrani golim rukama.

Prema narodnom predanju takvi su ljudi morali biti divovska stasa i naočite muškarčine od glave do pete.

Dustine Edward Marsden bio je, međutim, niska rasta, visok jedva metar i šezdeset sedam centimetara u čizmama s visokom petom. No, taj niski, gotovo maleni Tekšašnin pješčanoplake kose, bio je plećat momak razvijenih mišića, što je bilo u neskladu s rastom. Na njegovu ljupkom licu očitovalo se snažan značaj, a sjaj očiju otminjao je nasrtljivce da s njim nema šale. Premda je bio obučen u jahaću odjeću koja je morala stajati mnogo novaca, on se u njoj doimao kao da je odjeven u iznošene prnje.

Kid i Waco promatrali su ga začuđenim očima. Poput njih i Dusty je bio neobrijan i neuredan. Nitko ne očekuje da se čovjek kad pođe u lov obuče kao da će na nedjeljnu šetnju, ali Dusty se doimao kao da se valjao po prašini i nabacivao blatom, što je značilo da se moralo dogoditi nešto neočekivano i neugodno, pa je Dusty dugo vremena morao provesti u sedlu.

— Kako to da Indijanci nisu pošli za vama? — upitao ih je pukovnik Edge.

— Ubili smo im poglavicu i uništili čarolije. Pratio nas je njihov izviđač sve do Torrantova imanja, a potom se valjda vratio — rastumači mu Kid.

— Što nas je razveselilo, mogu vam reći — dometne Waco uz kiseo osmijeh.

— I tako, kažete, nisu vas pustili da pođete za Gloverovom družinom? — upita Dusty.

— Ne, nisu. Neka me vrug nosi ako znam zašto. Možda su ih potkupili puškama repetirkama — reče Kid.

— I baš svi su imali takve puške? — zapita guverner Howard.

— Svi do jednoga, i dovoljno streljiva — odgovori mu Kid.

— Znači, istina je što sam čuo, Dusty! — gotovo će povikom Howard.

— Sve se svodi na to, gospodine. Sad barem znam što su Indijanci dobili za svoju uslugu. Naoružani dobrim puškama i opskrbljeni s dovoljno streljiva, Indijanci će se uzgojuniti i nasrnuti — odgovori mu Dusty.

— A što ste vi to čuli? — upita Waco.

— Mislimo da su razbojnici sagradili cijeli grad u Palu Duru, gdje se sklanjaju od zakona kad za njima pođe potjera — objasni mu Dusty.

— Pa da, naravno. Zar nam onaj čovjek na samrti nije rekao da ostali idu u Hell u Palu Duru? — reče Waco.

Dok su njegova dva prijatelja napeto slušala, Dusty im je kazao što je čuo od kapetana Murata. Kapetan Murat i njegov odred teksaških rendžera hvatao je zloglasnu Siddonsov razbojničku družinu, a ona odjednom kao da je u zemlju propala. Nigdje je više nije mogao pronaći. Tad mu je njegov doušnik javio da su razbojnici otišli u Hell u Palu Duru.

Iz početka kapetan Murat nije vjerovao svom doušniku, ali poslije se uvjerio da takav grad doista i postoji. Pošto je razgovarao s nekoliko zapovjednika rendžerskih odreda, saznao je da je nekoliko ozloglašanih razbojničkih družina nestalo kao da ih je zemlja progutala čim su stigli do indijanskog područja.

— Taj je grad pravi raj za razbojнике. Meni jedino nikako nije išlo u glavu kako im uspijeva da se probiju ravno u srce indijanske zemlje — dometnuo je Howard.

— Moji su nam prijatelji odgovorili i na to pitanje. Razbojnici mora da su se nagodili s Indijancima koji za njih stražare i pažljivo prate kretanje bijelaca na tom području i ne propuštaju na indijansku zemlju nepoćudne ili nepozvane goste — reče Dusty.

— Što vi o tome mislite, Kid? — želio je čuti pukovnik Edge.

— Gdje je dima, tu je i vatre. A uz to, mi smo na svojoj koži osjetili te njihove puške i poglavica Ubij Nešto otvoreno nam je priznao da mu je veliki poglavica Deset Medvjeda zabranio da pušta ljude bijele kože na indijansku zemlju.

— Predstraža iz razbojničkog grada bila je obaviještena dimnim signalima da se približava Gloverova družina. Svi putnici koji ne znaju što ti znakovi znače, prestrašili bi ih se, i pobjegli što dalje od njih. Kako je Glover odjahao prema mjestu gdje se dizao dim, predstraža je znala da družina bježi od potjere. No, to mi je ipak milije nego da je po gradskoj predstra-

ži poslao puške ili novce da potkupi Indijance. Čak kad bi Glover i vjerovao predstraži, to bi ga stajalo cijelu hrpu novaca — izjavio je Waco.

— Svaka puška stoji između trideset i šezdeset dolara. Nema te bande koja bi mogla sama skupiti toliko novaca da naoruža takvim puškama sve Kweharehnuke, ali grad koji skuplja daće od razbojnika, može vrlo lako zgrnuti silne novce — dometnuo je Dusty.

— Ne shvaćam kako su se ti odmetnici i razbojnici mogli sprijateljiti s velikim poglavicom Deset Medvjeda i s njim se nagoditi? — čudio se Kid.

— Vojska Sjedinjenih Država doznat će uskoro odgovor i na to pitanje — pripomenuo je pukovnik Edge, gledajući Kidu u oči.

— Ne igrajte se s vatrom, pukovniče. Kweharehnusi će vam prirediti tako topao doček da ćete proklinjati dan i sat kad vam je ta pomisao uopće pala na pamet — upozori ga Kid.

— Vojska će biti primjerno opremljena za borbu. Mislim da će Indijanci sa svojim puškama ipak morati ustuknuti pred topovima i strojnicama — hvalisao se pukovnik Edge.

— A vi mislite da su oni toliko ljudi da će slijepo nasrnuti na te vaše topove? Vaši će momci lunjati umorni i polugladni uzduž i poprijeko po indijanskoj zemlji koju Indijanci poznaju kao svoj džep, pokušavajući da ih uhvate i unište, što im može na kraju i uspjeti, ali samo uz velike žrtve. No, valja da pri tom računate i na posljedice koje bi ta vijest mogla izazvati među Indijancima u rezervatima — upozorio ga je Kid.

— Kažite mi, koje i kakve posljedice? — upita ga pukovnik Edge.

— Nasrnete li na Kweharehnuke i oni vas pobijede, što je lako moguće jer su dobro naoružani, svi će ratoborni Indijanci pohrliti u Palo Duro da s njima podijele ratnu slavu. Razbojnici će najvjerojatnije i njih naoružati puškama kako bi zadržali vojsku da ne upadne u njihov grad. Obistini li se moje proročanstvo, propala je nagodba s Indijancima sklopljena u tvrdavi Sorrel i rezervati bi se mogli raspasti. Jer, pukovniče, cijeli narod Komanča dići će se na noge.

— Pa što onda da radimo? — upita guverner Kida pošto je najprije dobacio značajan pogled pukovniku Edgeu.

— Netko bi morao poći u Palo Duro da izvidi postoji li uopće taj grad i što su sve razbojnici pripravnici da učine kako bi pomogli Indijancima — odgovorio je Kid bez oklijevanja.

— A kad bi valjalo krenuti na **Kweharenhuhe**?

— Sredinom jeseni, pukovniče. U to se vrijeme ratnici vraćaju na skupljanje hrane za zimu i počinju pripremati čarolije. Pošaljete li dobre ljude, sve se može postići bez prevelike pucnjave. Ja mislim da biste tako uspjeli da se razračunate s razbojnicima, a da ne izazovete Indijance u rezervatima da im se pridruže.

— Dobro, vojska će poslušati vaš savjet. No, molim vas, javite nam na vrijeme kad da krenemo na vojnu — složio se pukovnik Edge.

— Moramo pomno odabrati ljude koji će poći u Palo Duro. Grad vrvi zločincima iz cijelog Teksasa, koji će začas prepoznati ljude od zakona — napomenuo je Waco, pa brzo nastavio:

— Mi bismo mogli poći. Ni jedan od nas trojice nije dosad bio šerif. Valjalo bi samo da vlasti izdaju lažne potjernice za nama.

— Nije to tako jednostavno kako ti misliš. Tko god da upravlja tim gradom, taj svakako nije budala. K tome Murat mi je rekao da svi koji dođu u taj grad moraju platiti boravak u tom gradu — reče Dusty.

— Onda ne idemo nikamo — razočarano će Kid.

Dusty ustane od stola. Kad se vratio, donio je primjerak **Texas State Gazette**, službenoga glasila zemaljske vlade, položio ga na stol i upro prstom u uvodni članak, te rekao:

— Mi ne idemo, ali ovi idu.

Kid i Waco preletješe očima po članaku koji im je pokazao Dusty.

OPLJAČKANA BLAGAJNA VOJSKE SJEDINJENIH DRŽAVA

Razbojnici oduzeli 100.000 dolara

Prije dva tjedna tri su razbojnika napala blagajnika vojske Sjedinjenih Država pukovnika Stafforda J. Klegga i orobila 100.000 dolara, a pukovnika Klegga, narednika Magoona i šest vojnika pratnje mučki ubili. Novac je bio

namijenjen za plaće posadi u tvrđavi Sorrel.

Na pitanje našeg dopisnika zašto je pratnja bila tako malobrojna, pukovnik Edge iz Generalštaba, odgovorio nam je:

— Pošiljka novca držana je u strogoj tajnosti, pa ni vojnici nisu znali što čuvaju. Držali smo da bi brojnija pratnja samo pobudila veće zamirke. I dosad smo tako prevozili veće svote novca. Svi ljudi u pratnji bili su iskusni vojnici. Pukovnik Edge je također napomenuo da vijest o pljački nije prije objavljena kako bi se što lakše ušlo u trag razbojnicima.

Kapetan Jules Murat, zapovjednik odreda »G« teksaških rendžera, utvrdio je u istrazi da se narednik Magoon u nježnim časovima izbrbljao o svom zadatku nekoj ženi na zlu glasu, koja je bila u dosluhu s razbojnicima.

Prema izvještaju kapetana Murata pljačku su izvršili:

— **EDWARD JASON CAXTON**, brzi revolveraš, trideset godina, metar sedamdeset visok, plećat, svijetlokos, si-vook, naočite vanjštime;

— **MATTHEW CAXTON**, Edwardov polubrat, svijetlokos, plavook, vitka stasa, osamnaest godina;

— **ALVIN, KRVAVI KOMANČO**, visok, mršav, crnokos, smeđih očiju i tamnopusna lica.

Vojska Sjedinjenih Država isplatit će nagradu od deset tisuća dolara za glavu svakog razbojnika.

— To smo dakle mi... — reče Waco pošto je pročitao članak u novinama.

— Pročitajte momci još i ovo — rekao je Dusty i pokazao im još jednu vijest.

PROTESTI PROTIV UGOVORA ZA PRODAJU STOKE VOJSCI

Oštri protesti i glasno rogovorenje popratili su potpisivanje ugovora za opskrbu vojske govedima, koji je vojska potpisala s generalom Hardinom, vlasnikom ranča OD Connected. Kapetan Miffin Kennedy, kapetan Dick King i Shangai Pierce tvrde, svaki za sebe, da su njihovi rančevi pogodnije smješteni za brzu i točnu isporuku goveda vojsci.

U žučnu prepirku između kapetana Dustyja Foga, nadzornika i zastupnika ranča OD Connected i predstavnika

suparničkih rančeva, morao se umiješati i guverner Stanton Howard. Da bi smirio duhove, on je pozvao predstavničke konkurentskih rančeva u San Antonio na nagodbu.

Kako prema ugovoru prvo stado mora biti utovareno u Brownvillu, gonidbu će voditi kapetan Dusty. On kaže da će njegovi goniči pratiti goveda do New Orleansa kako bi se upoznali s uvjetima prijevoza stoke brodovima.

— Do vraga, još i to! — zavapi Waco.

— Nisam znao da smo se natjecali za taj ugovor s vojskom, Dusty. Ali znaj, nema tog čovjeka na ovom svijetu koji će me natjerati da se popnem na brod. Brodovi donose nevolje. Brodovi su doveli i vas proklete bjelokošce u našu zemlju — reče Kid.

— Pa što onda hoćete? — upita ih Dusty.

— Ti, Lon i ja bit ćemo ona trojica razbojnika što su opljačkali blagajnika i nasamarili glupava Magoonu. Neka Mark pođe kao »Dusty Fog« na sastanak u San Antonio, a ostali neka bez nas odagnaju stoku u Brownville i otplove brodom do New Orleansa — predložio je Waco.

Lice pukovnika Edgea zasjalo je od ushićenja. Mark Counter je bio vrlo nalik na Dustyja Foga, pa su ih tako i tako često brkali.

— Ako ti netko prigovori kako to nosiš revolver, ti mu kaži da oponašaš Dustyja Foga — dobaci mu Kid.

— Ne šalite se. Zadatak je vrlo težak. Nosit ćete sve vrijeme glavu u torbi. Na vaše glave, zapravo na glave tih zločinaca, raspisana je velika novčana nagrada — opomenuo ih je guverner Howard.

— Nikad nisam mislio da vrijediš i prebita centa — reče Kid Waco.

— Ubijem li ga, guverneru, smijem li tražiti da mi nagradu isplatite u zlatu — upita Waco u šali guvernera, pokazujući glavom na Kida.

— Moramo ponijeti sa sobom i dosta novaca — podsjetio ih je Kid.

— Ponijet ćemo oko sto tisuća dolara, što u novčanicama, što u zlatnicima. I ne zaboravite — odsad smo braća Caxton i Alvin, krvavi Komanč. Uz to moramo paziti što govorimo i uvijek ponavljati istu priču, inače će nas uh-

vatiti u laži. Učinimo li i najmanju grešku, nikad se više nećemo odande vratiti — opomenuo ih je Dusty.

— Dolazi konjanik u galopu — upozori ih Kid koji je sjedio uz prozor.

— Očekujete li posjetu, gospodo? — upita ih Waco.

— Ne, ne očekujemo — odgovori guverner Howard.

Uskoro je u sobu vojničkim korakom ušao mlad konjanik obučen kao kauboj: narednik Sid u odredu teksaških rendžera kapetana Murata.

— Kapetan Murat javlja kapetanu Fogu da su Toby Siddons i njegovih pet razbojnika izručeni mrtvi šerifu Butterfieldu u Paducahu, okrug Cottle. Šerif je brzojavno zatražio odobrenje za isplatu nagrada.

— I što mu je odgovorio kapetan? — upita guverner.

— Kapetan Murat javio je šerifu da on nije siguran da li je to Siddonsova družina, jer je čuo da je družina nedavno viđena živa i zdrava u San Luis Potosu. K tome, kapetan Murat sumnja da je šerif Butterfield potplaćen, jer je to već treća družina mrtvih razbojnika koja je izručena Butterfieldu zbog nagrade.

— A što kaže Butterfield? — upita Dusty.

— Brzojavio je kapetanu neka pošalje svog čovjeka da ih identificira, ako njemu ne vjeruje. Rekao je da se tijela neće odmah raspasti, jer ih je čovjek, koji ih je dovezao, balzamirao.

— Ohoho! Čini mi se da se momci u Hellu ne zadovoljavaju samo plijenom koji donesu razbojnici, oni čak ne prezaju da i njih same dobro unovče. Bogami, Dusty, grdno nam se piše — pripomenuo je Waco.

V

Obučeni i naoružani kao razbojnici koji su opljačkali vojnu blagajnu, neobrijane brade i brkova, Dusty Fog, Isabel Kid i Waco zaustavili su konje i proučavali i krajinu onkraj rječice Tierra Blanca. Naročito pomno promatrali su mjesta gdje su se mogle nalaziti promatračnice predstraža iz Hella.

Pošto je čuo izvještaj narednika Sida, Dusty je malčice izmijenio njihove planove. Najprije su posjetili grad Paducah. U salunu, gdje su svima obznanili da su oni braća Caxton i Komančo, koji su opljačkali vojnu blagajnu, vidjeli su zdepasta, mrka čovjeka, lovca na nagrade, koji je u Paducah doveo tijela mrtvih razbojnika Sidonsove družine. I prije nego su morali dati petama vjetra, otkrili su da šerif Butterfield uzgaja golubove pismoše. Narednik teksaških rendžera Sid, koji je tobože došao u Paducah da utvrdi identitet mrtvih razbojnika, naredio je njihovo hapšenje, kako bi provjerio odanost šerifa Butterfielda.

Premda je za njima pošla potjera šerifa Butterfielda, oni su hapšenju umaknuli bez većeg napora. Kad je pao mrak, Kid je pošao na dogovoreni sastanak s narednikom Sidom, kako bi čuo najnovije vijesti.

Iz sigurna zaklona Kid je promatrao kako potjera slijedi njihove tragove, a potom se odjednom zaustavila i utaborila. Kasnije, u noći, prišao im je pješice sasvim blizu. Kad se narednik Sid... pod izgovorom da ide obaviti nuždu... udaljio od logora, Kid mu je tiho prišao. Skriveni iza grmlja, govoreći šaptom, mirno su razgovarali bez straha da će ih netko čuti ili vidjeti.

Narednik mu je rekao da je šerif Butterfield odlagao polazak potjere što je duže mogao, što je potvrđivalo da je šerif zacijelo u dosluhu s ljudima u Hellu. K tome, nešto prije nego je narednik pošao na tajni sastanak s Kidom, šerif Butterfield je izjavio glasno i jasno da će razbojnici uskoro napustiti okrug Cottle, i da potjera nema zakonskog prava da ih progoni i uhvati izvan međa okruga Cottle. Narednik je stoga bio uvjeren da su šerif i lovac na nagrade Orville Hatchet, koji se priključio potjeri, znali da trojka namjerava pobjeći u Hell i da im oni moraju omogućiti da tamo stignu. Kid se čudio zašto ih šerif i Orville Hatchet nisu odmah uhvatili i pokupili nagrade koje su bile na njih raspisane. Dusty mu je poslije rastumačio da je šerif bio mnogo proračunatiji čovjek. Kad bi ih šerifova potjera uhvatila, opljačkani novac morao bi se vratiti vojsci, a nagrada bi se podijelila

jednako među sve ljude koji su sudjelovali u potjeri. Pobjegnu li u Hell, Butterfield i Hatchet zaradit će mnogo više novaca, a opljačkani novac ostat će u Hellu.

Kako bi šerifu Butterfieldu i Orvillu Hatchetu omogućio da se izvuku i da se s potjerom vrate odakle su i došli Kid im je u noći rastjerao konje. Narednik Sid i njegov odred renadžera poći će za njima, ali će se uskoro vratiti i reći da su im izgubili svaki trag.

Premda su se oslobodili potjere, trojica tobožnjih razbojnika dobro su znali da to nije i kraj njihovim nevoljama prije nego stignu u Hell. Pretpostavljali su da će šerif Butterfield poslati goluba listonošu s porukom o njihovom dolasku u Hell, čim se vrati kući u Paducah.

Jahali su dva dana uz rječicu White, podalje od obale, a potom skrenuli na sjever. Nadali su se da će tako zaobići gradske predstraže i ući u Hell bez pratnje. To će uznemiriti ljude koji drže grad u svojim rukama, ali će također na njih ostaviti i dubok dojam.

— Što mislite, gdje su promatračnice? — upita ih Kid dok je pomno promatrao kraj pred sobom.

— Na vrhu onog brda na istoku što strši iznad svih ostalih. Dobar stražar može odande držati na oku cijelu krajinu — reče Waco.

— Zacijelo dobro nadziru sve prelaze, brate Matt — reče Dusty koji je od njih zahtijevao da se nazivaju novim imenima kako bi se na njih što prije navikli.

— A kako ćemo naći taj grad, uspije li nam da prijedemo rječicu, Komančo? — upita Waco.

— Danju iz skloništa tražit ćemo dim iz dimnjaka iznad grada — objasn timer Kid.

— Odlično! A sada naprijed, momci! — naredi im Dusty.

Noć ih je zatekla uz obalu rječice Tierra Blanca. Pregazili su je po mraku i zaustavili se na sjevernoj obali. Kako su stigli u šumovit kraj, Kid im predloži da zapale malenu vatru bez bojazni da će ih itko vidjeti. Pošto su pojeli nešto suha mesa i popili kavu, otisnuli su se dalje u tamu noći.

Čim je prvo sivilo obasjalo obzorje na istoku, Kid je potražio pogodan zaklon gdje su ostali sve do prvog sumraka. Naizmjenično su stražarili i odmarali se, spavajući uz konje. Onaj tko je bio na straži, neprekidno je kroz dalekozor promatrao okoliš, tražeći Indijance, izviđače iz Hella, i dim iz gradskih dimnjaka. Tog dana nisu opazili ništa posebno što bi im olakšalo da nađu put do Hella.

Uzjahali su čim je sunce zašlo i sporim i tihim korakom potjerali konje, što su uvježbali još za vrijeme građanskog rata. Kid je krenuo u izvidnicu i uskoro se vratio s neugodnom viješću da se nekih pola milje ispred njih odmaraju dvadesetak indijanskih ratnika Kweharehnuha.

Proživjeli su vrlo uzbudljivih pola sata dok su se u jednoredu šuljali mimo usnulih ratnika. Išli su tako da je vjetar od logora puhao prema njima kako ih indijanski konji ne bi nanjušili i zanjistali.

Hodajući s noge na nogu, opipavajući vršcima nožnih prstiju tlo prije nego će na njega stati cijelom nogom, pazeći da im konji ne zarzaju i ne odaju ih neprijateljski raspoloženim Indijancima, vodio je Kid svoje prijatelje kroz noć. Osjetio je kako mu se košulja natopljena znojem zalijepila uz tijelo i pitao se jesu li mu se i prijatelji oznojili od straha i živčane napetosti. Waco se nije mogao svladati i odahnio je glasno kad im je Kid rekao da ponovo mogu uzjahati.

Premda to nikad nikom nije spomenuo, Waco je bio siguran da je čuo Dustyja kako je uzdahnio kad se ponovo popeo na sedlo.

Pred zoru Kid je ponovo odjahao u izvidnicu. Vratilo se s lošim vijestima.

— Ako me oči ne varaju pred nama više nema pogodna mjesta gdje bismo se mogli skriti prije nego zarudi zora — reče im tamnopusi kauboj.

— Osim... — nastavio je Dusty.

— Osim dolje u dnu suhopotočine.

— Pa što onda čekamo? — želio je znati Waco.

— Obala je vrlo strma — rastumačio mu Kid.

— Moramo se negdje skriti, Komand. Opaze li nas predstraže s proma-

tračnica poslat će na nas Kweharehnuke — reče Dusty.

Pojahali su preko sivo obasjane krajine do strmih obala duboke suhopotočine. Nigdje nisu vidjeli pogodno mjesto gdje bi se mogli spustiti, a nisu imali više ni vremena da ga traže. Za nekih pet minuta sunce će obasjati krajinu i straže s promatračnica odmah će ih uočiti.

— Pazi, tragovi sivog medvjeda! — iznenađeno će Kid.

Premda Dusty nije vidio nikakvih tragova, znao je da se Kid nije prevario. Gusto grmlje i šipražje na dnu suha korita moglo im je pružiti siguran zaklon od znatiželjnih očiju, ako im uspije da se spuste. Na nesreću, u njem je sad na njih vrebala opasnost, jer su mogli upasti ravno u medvjedi brlog. Teksaški grizzly vrlo je krvoločna i opasna životinja. K tome, *Ursus Texensis Texensis*, kao i ostale vrste medvjeda, voli se odmarati u gustom šipražju poslije napornog noćnog lova. Nalete li na medvjeda kad siđu u suho korito, medvjed će ih svakako napasti, a puške vinčesterke malena kalibra, neće im mnogo pomoći u borbi s medvjedom.

— Sami hrabro, momci! Kad siđemo, vidjet ćemo je li medo dolje! — reče Waco.

Prije nego su Kid i Dusty mogli izustiti i riječi, Waco potjera konja prema rubu kosine. Konj je trenutak zastao, ali sigurna Wacova ruka potjera ga naprijed i konj kliznu niz kosinu ispruživši prednje noge ravno preda se, a zadnje savivši poda se do trbuha.

Čim se spustio na dno korita u oblaku uskovitlane prašine i kamenja koje se za njim rušilo niz kosinu, ispustio je uzde i skočio s konja na zemlju. Podigao je pušku k ramenu, prestrašen, kad se iz grmlja diglo jato divljih gusaka uz glasno lepetanje krila i gakanje. Obuzela ga je tolika srdžba da se jedva suzdržao da ne zapuca za njima. Kiselo se osmjehnulo u nadi da mu prijatelji nisu opazili koliko ih se prestrašio. Spustio je pušku i domahnio im rukom da siđu.

Budući da je znao da u koritu ne bi bilo divljih gusaka da je u šipražju drijemao medvjed, ali bilo koja druga

krvoločna životinja, Dusty pođe za Wacom niz strminu. Dusty i Kid su se također nadali da Waco nije vidio koliko su se oni uplašili divljih gusaka i kad su na njih podigli svoje puške. Znajući da je napad najbolja obrana, Dusty nije dao Wacu prilike da dođe do riječi i da ih ismije.

— Ti zelena budalo! Mogao si slomiti vrat, jureći kao koza niz tu strminu! — opsovao ga je Dusty i strogo se zagledao u Waco.

— Vas ste dvojica odveć stari i nepokretni, pa se bojite sići i niz najblažu kosinu — odgovori mu Waco.

— Pazi ti što govoriš! Platit ćeš mi to, bogami, čim se vratimo na ranč OD Connected — zagrozi mu se Dusty.

— Matt Caxton tamo nikada neće ni prismrditi. No, bilo što mu drago, ovdje dolje važe su stražnjice u sigurnu zaklonu i debelu hladu — odvrati mu Waco.

A to je za njih u tom času bilo i najvažnije. Na dnu korita bili su dobro skriveni i straže s promatračnica nisu ih mogle vidjeti. Poslove su obavljali već ustaljenim redom. Rasedlali su konje, skinuli im ulare, sputali prednje noge i napojili ih na usku potoku brzacu što je protjecao samim dnom korita. Pošto su ostavili konje da pasu, Dusty, Kid i Waco krenuli su da razgledaju okoliš.

Kad su pronašli stazu kojom će se bez pola muke uspeti iz korita čim padne noć, pošli su se odmoriti. Izmjenjivali su se na straži i dok su dvojica spavala, treći je stražario, tražeći pogledom stupove dima na obzoru, dima koji bi im otkrio gdje se nalazi grad Hell. Te su se noći prošuljali između dvaju promatračnica. Zora ih je zatekla u gustu hrastiku na blagaj padini odakle im je pucao dobar vidik na krajinu pred njima, prema zapadu i prema istoku.

U nadi da će tog dana doznati gdje se skriva grad, Waco se dobrovoljno ponudio da drži prvu jutarnju stražu. Nije se pravo ni ispružio na svojoj promatračnici, a već je potihlo zazviždao, na što su mu Dusty i Kid pristupili žurnim korakom.

— Dim gore na vrhu onog brda — reče mladac slavodobitno.

— Dimni signali, samo ja tamo nikog ne vidim — reče Kid, proucavajući gustoću dimnog stupa koji se dizao s navišeg vrha brda onkraj rječice Tierra Blanca.

— Gledaj dobro što se tamo događa, momče. Ne vjerujem da su nas opazili — naredi mu Dusty.

Premda je Waco puna dva sata nepeto promatrao krajinu, nije opazio ništa sumnjivo. Tada, baš u trenutku kad je Kid stigao da ga zamijeni na straži, zastao je časak i zapiljio se kroz dalekozor u brijeg onkraj rječice Tierra Blanca.

— Neki čovo silazi niz brdo, Lo... Komančo! — brzo se ispravi Waco.

— Drži ga na oku! — naredi mu Kid i pođe probuditi Dustyja.

— Pazi, bogati, četiri jahača dolaze mu u susret! — povika ushićeno Waco kad su mu prišu Dusty i Kid.

Pošto je uzeo dalekozor iz ruku mladića, Dusty je pažljivo promatrao susret između stražara iz promatračnice i četiriju došljaka. Stražar je bio visok, mršav Meksikanac, a došljaci Sjevernoamerikanci zarasli u guste brade. Premda su bili podosta daleko od njihova skloništa, Dusty je svejedno zapazio neke važne potankosti.

Došljaci se očito nisu slagali s onim što im je rekao Meksikanac. Poslije dulja pregovaranja i lamatanja rukama, poslušali su Meksikanca i predali mu oružje.

— A sad poslušajte najnovije vijesti. Meksikanac im je uzeo opasače s revolverima — reče Dusty.

— I puške. Ljudi koji gospodare u Hellu ne vole se izlagati neugodnim iznenađenjima. Njihova predstraža zločincima iščupa zube prije nego ih povede u grad — dodao je Kid.

Pošto je razoružao došljake, Meksikanac ih je poveo prema zapadu. Projahali su mimo luga, na udaljenosti samo od jedne milje, a da uopće nisu opazili da ih promatraju tri mlada Teksašanina.

— Mi svakako moramo sami naći put do grada. Radije nek' me vrug sada odmah odnese, nego da tamo dođem nenaoružan — izjavi Dusty.

Prema izrazu lica, Dusty je zaključio da se Kid i Waco potpuno slažu s njim. Zaključili su da moraju promije-

niti planove ne nađu li grad u idućih dvaeset i četiri sata, posto su svojim očima vidjeli kako je Meksikanac razoružao došljake.

— Moramo pomno promatrati kuda idu i tako otkriti gdje je otprilike taj grad kad već ne možemo ugledati dim nad krovovima — predloži Waco.

— Oni zacijsko ne dopuštaju da stranci sami, bez pratnje i naoružani, uđu u grad. Godaj mi taj dalekozor, Dusty, molim te — reče Kid.

— Slijedi ih pogledom dokle ti oko siže, Komančo, i pazi možda ima još stražara na promatračnicama — upozorio ga je Dusty.

— Ne brini — obeća mu Kid.

Ne smetnuvši s uma upozorenje Dustyja da na ostalim promatračnicama ima još stražara, Kid je ostao skriven u lugu dok je pogledom pratio Meksikanca i došljake kako se udaljuju. Odabrao je okom pogodna mjesta za zaklon kad bude pošao za njima čim se spusti mrak. Posto su mu se izgubili iz vida, Kid ponovo uze pregledavati obzorje, tragajući uzaludno za dimom nad krovovima grada.

Predvečer kad se stražar vratio na svoje mjesto, Kidu pade u oko da stražar jaše odmorna konja, što je značilo da je predao razbojнике vlastima u gradu i promijenio konja. Ako je sve to dospio obaviti tako brzo, onda ni grad nije mogao biti daleko od njihova skloništa, zaključio je Kid. A na žalost, oni još nisu imali ni pojma gdje bi mogao biti taj razbojnički grad.

— Bogami, ja više ne znam što da mislim — izjavio je Dusty kad su navečer izjahali iz luga, pa nastavio: — Poći ćemo za njima što dalje možemo. Potom ćemo pričekati da se razdani kako bismo po danu mogli slijediti njihove tragove, što znači da ćemo morati jahati i danju, ali nemamo drugog izbora.

— Već dva dana nismo opazili ni traga KWEHAREHNUSIMA. Možda smo prošli njihov obruč i predstraže na promatračnicama, pa ćemo sad stići do grada neopaženi — reče Kid.

Odmah poslije ponoći Kid zaustavi svog šarca i dade rukom znak ostalima da i oni stanu. Piljeći kroz noćnu tamu, Waco i Dusty razabrali su Kida

kako sjedi u sedlu naherene glave i načuljenih ušiju.

— Čuješ li što, Komančo? — upita ga Dusty kad mu je prišao.

— Ovo lutanje po noći sasvim će me izludjeti. Zakleo bih se da čujem svirku glasovira — odgovorio mu je Kid.

— Gdje? — upita Dusty.

— Negdje daleko. Putuje niz vjetar.

— Gospode, čemu li nam je samo služio mozak sve ove dane, da mi je znati — zavapi Dusty i pljesne se dlanom po bedru kao da se nečeg važnog dosjetio.

— A? — procijedi Kid.

— Mi danju nikad nismo zapalili vatre kako im ne bismo otkrili naš položaj. I ljudi u Hellu ne pale danju vatre kako ne bi otkrili gdje im se nalazi grad. Pođi dalje uz vjetar, Komančo, i kladim se da ćeš ponovo čuti svirku glasovira. Tad idemo za svirkom i eto nas u Hellu — objasni im Dusty.

VI

Odlukom Gradskog vijeća svako paljenje vatre danju unutar gradskog područja strogo je zabranjeno.

PREKRŠITELJ OVE ODLUKE BIT
CE STRIJELJAN Potpis: Simeon Lampart, gradonačelnik.

— Bogami, lijepa dobrodošlica — prigovorio je suho Isabel Kid, pokazujući glavom na oglas.

Dok je Kid štitio Dustyju Fogu desno krilo, a Waco lijevo, trojica Teksašana ujahala su sporim korakom u grad glavnim gradskom ulicom... zapravo jedinom ulicom u gradu ... i uputili se ravno prema velikoj konjušnici. Dim se nije dizao ni iz jednog dimnjaka, što ih nije ni najmanje začudilo, jer je kazna za prekršitelja odluke Gradskog vijeća bila vrlo okrutna.

— Možda bi bilo bolje da taj prokleti grad nismo nikada ni našli. Tu bismo mogli lako ostati bez glave. Ti i tvoj prokleti glasovir — zamjeri Waco tamnoputnom Kidu.

— Oglas potvrđuje da si imao pravo, Ed. A što ćemo sada? — upita Kid Foga, praveći se da nije čuo što mu je rekao Waco.

— Neka oni nas prvi oslove — odgovori Dusty.

Nije im bilo teško naći grad, premda ne i tako lako kako je to Dusty mislio prošle noći. Jašući uz vjetar, uskoro su čuli sve glasniju i glasniju svirku glasovira, a i galamu i buku. Čudilo ih je što nigdje nisu opazili nikakve svjetlosti, a kad su izašli iz šume, vidjeli su i zašto. Podignut u dnu prostrane kotline okružene gustom šumom, Hell je bio potpuno skriven oku znatiželjnika.

Premda je u gradu bilo vrlo živo, Dusty je odlučio da odgode ulazak, ili bolje silazak, u grad do sutradan ujutro. Htio je da dobro vidi grad kad u njega budu ulazili, a uz to bit će svježiji i odmoreniji kad se dobro naspavaju.

Obdan, s ruba kotline nad gradom, Hell se doimao kao malen pokrajinski gradić, možda tek nešto bogatiji od ostalih gradova te veličine, ali ne pokazujući ništa što bi mu otkrivalo pravu prirodu i svrhu. Pri silasku u kotlinu, Teksašani su prošli mimo gradskog groblja koje im se učinilo preveliko za tako malen gradić. Iza konjušnice bila su četiri prostrana korala puna konja.

Jašući niz glavnu ulicu, Teksašani su opazili da su sve kuće u gradu sazidane od pečene opeke još prije mnogo godina i da su u posljednje vrijeme obnovljene. U glavnoj ulici gdje su se nalazile trgovina i obrtničke radionice nogostup je bio podignut od dasaka. Grad je imao liječnika i odvjetnika, no zato u njem nije bilo postaje, poštanske kočije, šerifova ureda, zatvora i banke.

U najvećoj kući u gradu... kao što se moglo i očekivati... većoj čak od konjušnice, bio je salon Honest Man. Na ogradi verande na prvom katu visjela je daska na kojoj je revolverskim zrnima bilo ispisano ime saluna.

U kući odmah do saluna, pomalo u njegovoj sjeni, bila je ordinacija gradskog liječnika, doktora Ludwiga Connollyja, a do nje u lijepoj jednokatnici čvrste građe pisarna odvjetnika Simeona Lamparta. Na prozoru sa željeznim rešetkama na pročelju kuće s lijeve strane od ulaznih vrata bio je natpis: Ured gradonačelnika. Točno

nasuprot salunu, u dugoj prizemnici, bio je pogrebni zavod koji je zacijelo djelovao otrežnjavajući na pijane razbojнике za kojima je bila raspisana tjeratica s nagradom i koje je čekao konop krvnika, padnu li ikada živi u ruke zakonu.

Čim su stigli do ulaza u konjušnicu, a da ih nitko cijelinu putem kroz grad nije ni pogledao, a čimoli oslovio, Teksašani su sjahali. Povelili su konje u staju. Dusty pročitao natpis nad ulazom: Gradska konjušnica, vl. Ivan Basmanov. U staji su našli prazne samo četvore jase, a ni te nisu bile jedne pokraj druge. Iznad njihovih glava bio je sjenik koji se pružao do pola staje, a na nj su vodile drvene ljestve. Gukanje golubova bilo je sve što su čuli dok su se ogledavali po prostoriji. Dvoja vrata na suprotnim zidovima vodila su u spremište za hamove i sedla. Sučelce ulazu bila su još jedna vrata širom otvorena kroz koja su se vidjeli korali.

Šarke su zacviljele i krupan, visok čovjek ušao je u staju iz prijamnog ureda konjušnice. Mrzovoljna izgleda, duga zavinuta brka, čovjek je bio odjeven u sivu košulju, traperice i čizme niskih peta. Uz desni bok visio mu je revolver s drškom od slonovače. Iskra iznenađenja bljesnula mu je u očima kad je ugledao došljake u staji.

— Tko vas je doveo ovamo? — upita ih čovjek strogim, grlenim glasom.

— Naši konji pa bismo stoga željeli da se dobro odmore i najedu — odgovori mu Dusty.

— Ali...molim vas... — zamučao je čovjek.

— Vi ste zacijelo Ivan Basmanov, vlasnik konjušnice, zar ne? — upita ga Dusty.

— Da, ja sam vlasnik konjušnice.

— Onda, kažite nam, možemo li ostaviti ovdje konje?

— Ja sam također zapovjednik gradske straže. Koji vas je stražar doveo u grad?

— Dusty ispusti uzde konja i priđe Basmanovu. Kid i Waco postavili su se uz bok Dustyju.

— Ni jedan, gospodine. Mi smo sami došli bez ičije pomoći — odgovori mu Dusty.

— Stigli ste ovamo, a da vas nisu zaustavili KWEHAREHNUSI, ni vidjele naše straže? — začudio se vlasnik konjušnice.

— Ni jedni, ni drugi. A zar je to tako teško? — dobaci mu podrugljivo Dusty, pa doda:

— Kažite, smijemo li ovdje ostaviti konje ili ne?

Basmanov je šutio jedan trenutak. Činilo se da odvaguje svoje snage protiv njihovih prije nego odluči kako da se postavi prema došljacima. Na kraju je ipak uvidio da mu je bolje da se s njima ne zakrvi. Teksašani su se tako postavili uokrug da ni najbrži revolveraš ne bi mogao da im se odupre.

K tome, Basmanov je uočio odlučnost u držanju Dustyja i odjednom mu se taj maleni kauboj učini nekako krupnijim, nepokolebljivijim PISTOLEROM koji čak ne bi trebao pomoći svojih drugova u revolverskom dvoboju s njim, Basmanovim.

— Ostavite konje, ako želite. Cijena je deset dolara na dan, pedeset za tjedan, a sedam na dan i trideset na tjedan, ako ih ostavite u koralu — progovori napokon Basmanov, bacivši pri tom krađom pogleda gore na sjenik.

— Za jednog konja ili za sve? — upita Waco.

— Za jednog konja.

— Ne mislite li da je to neobično visoka cijena... počeo je Waco prigovarati.

— Mi smo sada u neobičnom gradu, brate Matt — podsjeti ga Dusty, skrivajući zadovoljstvo što mu je mladićev prigovor omogućio podoban odgovor.

— Ljudi našeg soja moraju imati dovoljno novaca da skupo plate ono što im pruža ovaj grad — dometnu Dusty.

— Točno — složi se Basmanov s natruhom olakšanja u glasu.

— Uzet ćemo jasje za tjedan dana za naše konje, gospodine — reče Dusty i priđe svom konju. Otvorio je bisage i unaprijed platio vlasniku konjušnice čuvanje, hranu i timarenje konja.

— Moji konjušari još nisu došli na posao. Odvedite konje do jaslala, a ja odoh po njih — reče Basmanov mnogo glasnije nego je trebalo, dok je brojio novce.

— Zar da ja sam vodim konja, a toliko smo mu platili... počeo se buniti Waco, nakostrježivši se od bljesa.

— Učinit ćemo gospodinu malu uslugu. Hajdemo... — upadne mu Dusty u riječ.

Premda nije sudjelovao u razgovoru, Kid svejedno nije ostao dokon. Dobro je otvorio oči i načulio uši, da vidi i čuje što se oko njih zbiva. Basmanov se vratio u svoj ured i za sobom zatvorio vrata. Kid podigne oči i pokaže im palcem na sjenik. Pošto su mu potvrdno kimnuli glavama da razumiju što im hoće reći, Dusty i Waco povelu su svoje konje do jaslala. Dok su rasedlavali konje, glasno su raspravljali kako da proslave svoj dolazak u grad, a Dustu ih je opomenuo da se ne smiju napiti.

Basmanov se nije vratio ni kad su Teksašani počeli vilama bacati sijeno pred svoje konje. Premda to nitko nije spomenuo, znali su da je Basmanov otrčao do gradonačelnika da ga obavijesti o njihovu dolasku u grad. Tek što su konjima nabacali sijeno, kadli začuše korake i glasove ispred konjušnice. Hitro su se okrenuli prema ulaznim vratima.

U društvu četvorice naočitih muškaraca u staju je ušla niska, nježna ženica lijepih oblika i smeđe kose. Na glavi je imala crn šešir privezan rupcem, a na sebi je imala jahače hlače i čizme. Bila je vrlo mlada. Jedva da je navršila dvadesetu. Očito, bila je središte pažnje svojih pratilaca koji su svi bili otmjeno odjeveni i dotjerani, a za pasom su nosili revolvare.

Slika najzgodnijeg među njima, Bena Colomba, bila je na tjeralicama širom Teksasa. Taj je zločinac izvršio nekoliko velikih pljački, ubijajući pri tom muškarce i silujući žene.

Premda se Dusty nije mogao dosjetiti imena ostale dvojice Colombovih prijatelja, a za obojicom je zacijelo bila raspisana tjeratica s nagradom, trećeg je odmah prepoznao. Nema tome dugo da su se posljednji put sukobili. Joe Pinter bio je član ozloglaštene razbojničke družine Smoky Hilla Thompsona kad je Dusty bio šerif u Mulroonciju, Kansas. Na Dustyjevu sreću, govorilo se da je Pinter u posljednje vrijeme radio sam. Dusty

je znao da bi ga Thompson odmah prepoznao cim bi ga vidio, sto bi upropastilo njihov zadatak. Sjetivši se kako je na pasja kola pretukao Pintera kad su se posljednji put sreli, Dusty je znao da mu to Pinter nikada nije zaboravio, ni oprostio. Sve je ovih silo o bradi i hoće li ga Pinter pod njom prepoznati.

Svi su zašutjeli kad su ugledali tri Teksašanina. Promatrali su se smrknutim pogledima. Činilo se da Pinter nije prepoznao Dustyja.

— Vi ste zacijelo novodošlice. Jeste li se već javili mom mužu? — izazovno ih je upitala smeđokosa s blagim stranim naglaskom u glasu što je još više pojačalo njezinu dražest.

— A koji je od ovih vaš muž? — upita Dusty.

— Nijedan. Moj je muž gradonačelnik Hella. A tko vam je dopustio da hodate naoružani po gradu, ako još niste razgovarali s gradonačelnikom?

— Nisam znao da gradskim vlastima moram predati naše oružje, gospodo. K tome, zar vaši pratioci nisu naoružani? — zamjeri joj Dusty, gledajući pažljivo u četvoricu naoružanih muškaraca.

— Jesu ali moj im je muž to dopustio. Odredba Gradskog vijeća kaže da oružje smiju nositi samo oni građani kojima to dopusti gradonačelnik. Zar vam to nije kazao vaš vodič? — upita smeđokosa.

— Ne, nije, gospodo. Mi smo sami došli u vaš grad. Nismo htjeli smetati vašeg vodiča, No, mi smo spremni da se pokorimo odredbama Gradskog vijeća. Hajdemo do gradonačelnika, brate Matt, Komančo — požuri ih Dusty, bojeći se da bi ga Pinter svakog časa mogao prepoznati.

Žalac ljubomore i zavisti ubode Colomba u srce kad se sjetio kako su njega ponizili ratnici KWEHAREHNU-SI i prisili ga da im preda svoje oružje i obuze ga srdžba na tog malenog stranca koji je izmaknuo svim tim poniženjima. Znao je on predobro da su ti stranci svojim vladanjem zadivili Gisellu Lampart i time ugrozili njega kao njezina najomiljenijeg pratioca.

— Neće to ići baš tako lako, HOM-BRE, ne smiješ naokolo šetkati nekaž-

njeno naoružan, ako ti to nije dopustio gradonačelnik — izjavi Colombo i odstupi korak od Giselle Lampart.

— A vas četvorica ste ovdje zakon? — upita ih Waco koji je stajao naslonjen leđima na stup uz jasle svog konja.

— Jesmo, ovdje u Hellu — potvrdi Colombo i dade znak jednom od svojih prijatelja, kimnuvši mu jedva primjetno glavom, te zakorakne prema Dustyju.

— Jeste li vi prisegnuti i zakonski imenovan gradski šefi? — upita ga Dusty.

— Tako nešto, stoga ćemo vam i oduzeti vaše revolvare — odgovori mu Colombo.

— Gospodo, molim vas, iziđite na časak i pričekajte vani u dvorištu — obrati se Dusty smeđokosoj Giselli Lampart, ali istodobno držeći njezine pratioce na oku.

— Zašto? — upita ga lijepa Giselle.

— Pokuša li Colombo da me razoruža, ja mu to neću dopustiti, eto zašto. A ja ne bih želio prolijevati njegovu krv pred očima lijepe i ljupke dame — objasni joj Dusty.

— Vi ste vrlo pažljivi, gospodine! — ushićeno će Giselle, znajući da će te njezine riječi još više raspaliti Colomba i djelovati na nj ko crvena krpa na bika.

— Pričekajte me kod svog konja, Giselle. Odmah ću doći — naredi joj Colombo.

— Oh, osjećam se pravom damom za koju se bore njezini vitezovi! — reče i uzdahne Giselle.

Gisella je pošla do ulaza u odjeljke za konje. Držala se nehajno kao da je se to sve skupa uopće ništa ne tiče, pokazujući da su joj lakvi okršaji postali svakodnevicom. Kad je stigla do vrata u odjeljak, okrenula se i stala napeto promatrati što će se dogoditi.

— Hajdete, predajte mi vaše revolvare i nikom se ništa nažao neće dogoditi — odsijeće Colombo prijeteći.

— Uzmite ih sami, gospodine Colombo, no ja vas upozoravam da mi ne prilazite, jer učinite li još jedan korak, nikad više nećete imati prilike da silujete koju djevojku — odvrati mu Dusty.

— Za mene si ti već mrljav čovjek, ti prokleti, patuljče! Joe, drži Komanča!

Ti Heck pazi na onog mladića! Meni ostavi tog napuhanog patuljka, Topp-le! — zarežao je Colombo.

Odjednom u trenutku kad je htio poslušati Colomba, Pinteru se učini da je maleni Teksašanin nekako porastao, okrupnjao, i on ga je odmah prepoznao usprkos bradi.

Poput većine ljudi koji su se ikad uhvatili ukoštac s Dustyjem Fogom, i Pinter više nije o njem razmišljao u centimetrima. I njemu se rastom malenim Teksašanin odjednom učinio velikim borcem i revolverašem. Visokim i snažnim kao da je div.

— Čuvaj ga se, Ben! To je...! — povika Pinter i maši se rukom za revolverom.

Kako Pinter nije dospio da dovrši rečenicu, Colombo je krivo razumio Pinterovo upozorenje. Umjesto da se ne miče s mjesta, Colombo, čim je čuo svoje ime, posegne za revolverom.

Otkada je došla u Hell, Giselle Lampart vidjela je dosta revolverskih dvo-boja, a neke je i sama namjerno izazvala. Stoga je držala da je ona dobar poznavalac takvih obračuna. Prema njezištu sudu... a stoga mu je i poklanjala izuzetnu pažnju... Ben Colombo bijaše najbrži revolveraš kojeg je ona ikad vidjela na djelu. Činilo joj se nepojmljivim da bi onaj maleni protivnik mogao ubiti Bena Colomba.

Hitro, činilo se brže od oka, Dusty potegne svoja dva kolta. Pola sekunde nakon toga, revolveri su rigali vatru na Colomba i Pintera. Pinter se srušio pogođen posred čela, a Colomba je zrno pogodilo u prsa.

Heck, čim je čuo Pinterov povik, posegne za revolverom. Odbacivši se od stupa, na koji je bio naslonjen, Waco povuče svoj vojnički kolt i zapuca u Hecka. Pogođen u lijevo oko, Heck se stro-pošta na zemlju još prije nego je dospio da izvuci svoj revolver iz korica.

Budući da je mislio da njegovim prijateljima neće biti nužna njegova pomoć, Topp se ustobočio na vratima stalo, zarinuvši palce za opasač. No, vidjevši kako mu prijatelji padaju pokošeni, trgnuo je unatrag desnu ruku kako bi dohvatio revolver i

ispravio svoju grešku. Bojeći se da bi mladi zločinac mogao na nj zapucati, Dusty je znao kolika mu opasnost prijeti od Topplova revolvera.

Čim je ponovo napeo obarače, Dusty brzo okrene cijevi svojih koltova udesno. Dok je Topples podizao svoj revolver na Dustyja, dva zrna iz Dustyjevih koltova proparala su nu prsa. Zbačen s nogu, Topples ispusti revolver i pade ko vreća na zemlju.

Premda je bio teško ranjen, Colombo se nije srušio, a ni ispustio svoj kolt. Čim je ponovo uhvatio ravnotežu s mukom je počeo podizati ruku kako bi naciljao u Dustyja. Gotovo nagon-ski Dusty napne obarač kolta u desnoj ruci, naglo ga okrene prema Colombu i potegne obarač. Ponovo plamen suknu iz cijevi Dustyleva kolta i olovo udari u Colomba, ali ga još ne sruši. Dusty je hitro ponovo napeo i okrenuo prema Colombu kolt koji je držao u lijevoj ruci, podigao u ravninu s lijevom okom i naciljao. Kad je potegnuo obarač, zrno otvori veliku ranu na Colombovu čelu i unakazi mu ljevuškastu lice. Zateturavši unatrag Colombo udari leđima o zid i skljoka se na pod staje.

Dusty palcima hitro ponovo napne obarače svojih koltova i uperi cijevi u čovjeka koji se u tom trenutku pojavio na vratima staje.

— Ni koraka dalje dok mi ne kažete tko ste i što hoćete? — naredi mu Dusty.

— I vi, također! — povika Waco i uperi svoj revolver na još dvojicu ljudi koji su stajali na ulazu u Basmanov ured.

Kad je vidio da mu prijatelji drže na nišanu ljude koji su se pojavili na vratima, Kid uperi svoj kolt u sjenik.

— I kažite vašem čovjeku da odmah siđe sa sijenika, inače će požaliti što se ikad popeo gore — zagrozi se Kid.

— Imaš pravo, Ivane, momci su doista izvanredni — javi se čovjek koji je stajao iza vlasnika konjušnice. Progurao se pokraj Basmanova i ušao u staju.

— Spremite svoje revolvere, gospodo. Ja sam gradonačelnik Lampart i dobro došli u grad Hell.

VII

Gradonačelnik Hella Simeon Lampart bijaše vitak čovjek čvrste građe srednjih godina i nasmijana lica, a tanak mu je brčić resio gornju usnu. Odjeven u savršeno skrojeno odijelo od prvorazredne tkanine s dijamantskom iglom u svilenom kravatu, Lampart je oko sebe širio raspoloženje dobre volje poput pravog profesionalnog političara.

Čim mu je Lampart naredio, čovjek sa sjenika slšao je pokunjeno u staju. Uskoro se pred stajom skupilo mnogo znatiželjnika koji su došli da se svojim očima uvjere da su četiri zlikovca doista mrtvi.

— Zao mi je što sam ih morao poubijati pred očima vaše milostive supruge, gospodine. No, ne smijemo dopustiti da nas uznemirava takav ološ — ispričavao se maleni Teksašanin pokazujući na mrtve zločince dok je spremao revolvere u tok.

— Ne, svakako ne. Gisella će se uskoro oporaviti od tog jezovitog prizora, zar ne, ljubavi? — odvrati Lampart i pogleda kratko u svoju ženu prvi put otkako je stupio u staju.

— Da, dragi, ja hoću, ali Benu više nema pomoći — odgovori Gisella svom mužu, premda se činilo da je ni najmanje nije razalostila smrt njezinih pratilaca.

— Ben bi prije ili kasnije završio ružno — odgovori joj Lampart, pa se obrati trojici Teksašana:

— A s kim imam čast razgovarati?

— Zar vam Lard-Guts Butterfield nije poslao goluba listonošu i javio vam da dolazimo? — upita ga Waco i stane uz Dustyja.

— Ah, vi znadete za nj i njegove golubove — uznemireno će Lampart, a Basmanov samo zagunda nešto nerazgovijetno.

— Brat Ed ga je otprve prokužio — reče Waco, istakavši riječ brat da su je svi mogli dobro čuti.

— Dva su nas rendžera htjela zaskočiti u Paducahu, ali nam je uspjelo da im nekako umaknemo. Šerif je morao poći u potjeru za nama. Znati smo da on jedva čeka da se vrati u Paducah i

pošalje vam goluba pismošu s porukom da dolazimo, pa smo mu pomogli — objasni Dusty.

— Kako? — zanimalo je Gisellu.

— Komančo im je te noći rastjerao konje. I pravo im budi! Sramota, zamilite, povelu su sa sobom u potjeru i pogrebника — odgovori im Waco.

— Pogrebника? — začudila se smeđokosa Giselle i dobacila brz pogled svom mužu.

— Možda i nije bio pravi pogrebnik, ali doimao se ko pogrebnik. Krupna neka ljudeskara, zakrvavljenih očiju. A koliku je samo revolverčinu nosio za pasom, pravi strvinar — objasni joj Waco.

Premda je Dusty želio da ih zabezekerne činjenicom da su prozreli prijavu rabotu šerifa Butterfielda, odlučio je da pred Lambartom hine da ne znaju tko je zapravo Orville Hatchet.

— Orv Hachet je ostao bez konja i morao pješati! Oh, da mi je bilo vidjeti njegovo lice! — ushićeno je zahihotala Gisella.

— Vi poznajete tog čovjeka, gospodo? — upita je Dusty. — Molim vas, gospodo, pođite sa mnom u moj ured da obavimo neke poslove o kojima ovisi život u našem gradu — upao im je u razgovor Lampart.

— A što ćemo s njima? — upita Dusty, pokazujući na četiri mrtva zločinca.

— A što biste vi s njima učinili? — izazivački mu prigovori Basmanov.

— Colombo vrijedi deset tisuća dolara, Pinter pet, a ostala dvojica najmanje dvije tisuće dolara svaki — odgovori mu Dusty.

— Tako? — tobože se začudio Basmanov.

— Kakva šteta što ih ne možemo odvući oдавde i pokupiti nagrade koje su na njih raspisane. A i put je dug, jamačno da bi se raspali na ovoj vrućini prije nego bismo ih predali vlastima — odvrati Dusty zatežući u govoru.

— Imate pravo, prava šteta. No, pokopat ćemo ih ovdje na našem lijepom groblju. Pogrebnik će obaviti taj posao — reče Lampart.

— Vi najbolje znate što vam je činiti, gradonačelnice. Momci, pokupite svoje stvari! Mi smo spremni da pođe-

mo za vama kadgod to zaželite, gospodine — odvrati mu Dusty.

Uhvativši svoju ženu ispod ruke, Lampart odlučio da izađu na sporedna vrata. Naprtivši sedla na rame, a bisinge preko ruke, Dusty, Kid i Waco pošli su za Lampartovima. Čim su stupili na ulicu, Lampart se stade ogledavati kao da nekog očekuje. No, kako se nitko nije pojavio, Lampart ih povede putoljkom iza kuće.

Dok su prolazili iza saluna Honest Man, otvorila su se dvorišna vrata. Punačka i lijepa plavokosa žena pošla im je u susret. Sudeći po njezinu izgledu činilo se da nema dugo što je ustala iz kreveta. Lije joj nije bilo namazano, a kosu je zavezala na potiljak plavim rupcem. Jedna joj se gola noga, skladnih oblika, vidjela kroz dug raspor na plavoj haljini, toliko dug da se vidjelo da ispod haljine nema nikakva rublja.

— Tko je poginuo? — upitala ih je plavuša mirnim, prirodnim glasom po čemu se moglo zaključiti da svoj kruh zarađuje zabavljanjem muškog roda.

— Ben Colombo, Joey Pinter, Heck Smith i Topple — nabroji ih Lampart.

— Već je bilo i vrijeme da ih netko ucmecka. Jeste li vi ustrijelili Colomba? — upita plavuša Dustyja.

— Colomba, Pintera i Toppla. Meni je samo ostavio onog krčljivog Smitha — upadne im u razgovor Waco.

— Ako si ubio Hecka Smitha, onda se čuvaj njegove braće. Jedan od njih je šepavac s ožiljkom na licu. Druga su dvojica nalik na Hecka, ali su mnogo prljaviji, podliji i stariji.

— Hvala vam što ste me upozorili gospodo — odvrati Waco, buljeći u rasokošnu plavušu zadivljenim očima.

— Vi ste novi ovdje u gradu? — upitala ih je plavuša, gledajući u Dustyja.

— To su Edward i Matthew Caxton i Alvin Blood, Emma — predstavio ih je gradonačelnik plavuši, pa nastavio:

— Gospodo, dopustite da vas upoznam s Miss Emmom Nene, vlasnicom saluna Honest Man.

— Drago nam je, gospodo — odgovori Dusty.

— Mi smo vas očekivali, a budući da ste nas oslobodili one četvorice nasilni-

ka, večeras vas ja častim pićem — izjavila je svečano Emma Nene.

— Nikada ne propuštam takve prilike — reče Waco.

— Hoćemo li već jednom odvesti ovu gospodu u tvoj ured? — upitala je malčice nervozno Giselle svog muža, po čemu se dalo naslutiti da joj plavuša nije odveć draga.

— Naravno ... oprostite Emma — pokorno će Lampart.

— Nemoj se zbog toga uzbuđivati, Lampart. Pucnjava me je probudila. Sad mogu natrag u krevet. Momci, ja vas večeras čekam u salunu — reče Emma.

— Gospodo, samo me smrt može spriječiti da ne dođem — ushićeno će Waco koji nije mogao skinuti pogleda s njezinih bujnih prsiju.

Dusty je osjećao kako ih plavuša pažljivo promatra dok su se udaljavali prema kući Lampartovih. Napokon su zakrenuli u uski prolaz koji je dijelio Lampartovu kuću od Emmine saluna. Na lijevoj strani hodnika bio je ured gradonačelnika, a na desnoj Lampartova odvjetnička pisarna. Ispricavši se, uz zavidljiv osmijeh Dustyju, Giselle se povukla iza zastrtog prolaza koji je vodio u prostorije na dvorišnoj strani kuće. Lampart je otključao vrata na kojima je pisalo: Ured gradonačelnika i domahnuo im rukom da uđu.

Čim je ušao u gradonačelnikov ured, Dusty je opazio da kuća ima vrlo debele zidove i da je dobro utvrđena protiv nepoželjnih posjetilaca. Vrata od debele hrastovine i prozori sa željeznim šipkama potvrdili su mu da se nije prevario. Soba je bila udobna i vrlo pogodna za obavljanje poslova. Na praznom pisaćem stolu u sredini sobe, koji je stajao nasuprot vratima, ležao je kolt s drškom od bielokosti. Niz hrastovih škrinja okovanih željezom stajao je uz zidove sobe.

Dok su mu gosti skidali sedla s ramena i otvarali bisage pune novaca, Lampart je privukao stolice i ponudio im da sjednu nasuprot pisaćem stolu.

— Gospodo — počeo je Lampart pošto je izvadio kutiju cigara iz ladice svog pisaćeg stola i ponudio Dustyja — vi ćete zacijelo razumjeti da vam ja kao gradonačelnik ovoga pomalo neobičnog grada moram postaviti nekoli-

ko pitanja koja vam se mogu činiti neuljudnima, ali o kojima ovisi sigurnost ovog grada — reče Lampart.

— Izvolite, pitajte — odvrati Dusty pošto je uzeo ponuđenu cigaru. Otvario je potom svoje bisage i iz njih izvadio primjerak *Texas State Gazette*, pa dodao:

— Evo, ovdje ćete naći sve ono što vam šerif Butterfield nije mogao javiti u svojoj poruci.

Dok je Lampart čitao novine, Teksasani su zapalili cigare. Nakon nekog vremena Lampart podigne pogled i kimnu glavom.

— Svejedno, ja bih vam postavio nekoliko pitanja — reče gradonačelnik.

— Da čujemo — ponuka ga Dusty.

— Otkad sam osnovao ovaj grad, čuo sam za mnogo razbojnika u Teksasu i Novom Meksiku. Zašto nikada nisam čuo za vas?

— Stoga jer je to bila naša prva pljačka. Zalogaj je bio prevelik da bismo ga pustili da nam izmakne samo tako.

— Sreća vaša što ste natrapali na tog Magoona — napomenuo je Lampart, bubnjajući prstima po novinama.

— Nije riječ samo o pukoj sreći. Magoona smo upoznali dok smo služili u konjici. Zapravo, i mi smo jednom bili u pratnji kola koja su prevozila novac za plaće vojnicima, prije nego su vojne vlasti doznale koliko je dječaku godina. Pobjegli smo iz konjice prije nego im je uspjelo da izbace dječaka iz vojske. Tad jednu večer naletjismo ponovo na Magoona u nekakvu salunu. Bio je pijan i psovao je vojsku, jer nije dobio unapređenje. I dok nam se jadao, izbrbljao se da je određen u pratnju kola s novcem za plaće vojnicima. Platili smo mu piti i pridobili ga za sebe. Poslije toga sve je išlo ko podmazano. Znali smo gdje, kako i kada valja na njih udariti.

— A Magoon?

— Lajavac ostaje lajavac! Da smo mu dali njegov dio, on bi se negdje oblokao i opet sve izbrbljao. Stoga smo mu začepili usta za sve vijeke vjekova.

— Samo što je lajavo pseto ipak dospjelo da se negdje izlaje i natrpa nam za vrat cijeli odred rendžera — dobaci Waco ljutito.

— Tko vam je rekao gdje se nalazi Hell?

— Kad smo pobjegli iz vojske, upoznali smo nekog čovjeka za kim je jurila potjera i on nam je rekao sve o Hellu. I čim smo čuli da su nam rendžeri za petama, krenuli smo ovamo.

— A kako vam je uspjelo da se provučete mimo **Kweharchnuha** i naših predstraža?

— Komančo je odrastao među Indijancima. Za nj je to pravi užitak — upadne Waco.

— A poslužila nas je i sreća. Putovali smo uglavnom noću sve dok nismo naišli na tragove potkovanih konja i oni su nas doveli ravno u grad — ispravi ga Dusty.

— Zašto vam se Butterfield učinio sumnjiv? — želio je znati Lampart.

— Odijeva se otmjeno i troši više nego što može zaraditi svojom plaćom. Golube pismoše vidjeli smo kad smo ulazili u Paducah i kad smo čuli čiji su, zaključili smo da ga vi plaćate što vam javlja novosti iz grada.

— Vi ste vrlo oštroumni — pohvali ih Lampart.

— A vi, jeste li zadovoljni našim odgovorima? — upita ga Dusty.

— Jesam, no možda ću vas morati još jedanput pozvati da mi razjasnite neke potankosti.

— Kad god zaželite — izjavi Dusty.

— Ostaje još samo da platite pogodnosti koje vam pružamo — najavi Lampart.

— Koliko? — upita Waco sumnjičavo.

— Desetinu vašeg plijena — odvrati Lampart i zauzme odbojan stav, spreman na prigovore.

— **Desetinu!** — zavapi Waco, savršeno glumeći svoju ulogu.

— Cijena nije pretjerana — izjavi Dusty.

— Nije pretjerana! Bogami, brate Ed, to je...

— Vaš brat zna cijenu usluga koje vam nudimo, mladiću. Koliko znam, vojska isplaćuje plaće u novim novčanicama koje se lako prepoznaju — dodade Lampart.

— Točno — promrmlja Waco.

— Stoga ih ne možete nigdje i nikome pokazati, ne samo u Teksasu, nego u cijeloj zemlji, jer biste se odali. Jed-

na desetina vašeg plijena niska je cijena za utočište i sigurnost, a upravo to dobivate za taj novac. I ne samo sigurnost. Ovdje se možete zabavljati s lijepim djevojkama, kartati, piti, kupovati sve za čim vam srce žudi i zbog čega ste i opljačkali taj novac. I ne morate se bojati da će vas zbog toga netko uhapsiti i neprekidno se ogledavati preko ramena dok uživate u onom što vam može pružiti taj novac.

— A kad potrošimo novac? — upita ga Dusty.

— Suočićete se s istim problemom kao bilo gdje drugdje. Morat ćete raditi ili ponovo poći u pljačku. Naš će vas vodič sprovedi kroz obruč Kweharehnuha. Ponekad i mi dajemo posla ljudima u koje imamo povjerenja.

— Vi nam, dakle, kažete da možemo ostati, trošiti i zabavljati se dok ne potrošimo novce, a potom ćete nam reći da se tornjamo iz grada — reče Kid.

— Zaboga, nećemo vam reći da se tornjate iz grada. Na žalost, opskrba grada stoji nas vrlo mnogo, a ni jedan ponosit i hrabar čovjek ne želi živjeti od milostinje, zar ne?

— Meni to odgovara, Ed — upadne im u razgovor Kid.

— I meni, brate Matt. Izbroji deset tisuća i daj ih gradonačelniku.

— Kako ti kažeš, brate Ed. Pomozi mi brojiti, Komančo — reče Waco.

— Kažite nam, gdje se možemo smjestiti, gospodine? — upita Dusty gradonačelnika dok su momci brojili novčanice.

— U hotelu, odmah do konjušnice. No, moram vas upozoriti da su cijene sobama vrlo visoke — reče Lampart.

— Kao i jaslama u konjušnici — dobaci Waco.

— I zbog istog razloga. Skupo stoji opskrba ovakva neobična grada — dometne Kid.

— Točno — složio se Lampart, gledajući u Dustyja s proračunatom namjerom.

— Ako gospoda žele, mogu ovdje pohraniti svoj novac. Dobit ćete ključeve od vaše škrinje. Novac možete uzeti, naravno, kad god to zaželite — obavijesti ih Lampart.

— Odlično. Uzet ćemo svaki pet stotina dolara, a ostatak ćemo pohraniti u

škrinju — reča Dusty i mahne rukom Waco da drži jezik za zubima.

— Zaboga, valjda u mene imate povjerenja — reče uz smijehak Lampart.

— A zašto ne? Vi nas zacijelo ne namjeravate opljačkati. Prije ili kasnije mi ćemo tako i tako potrošiti taj novac u vašem gradu — odvrati mu Dusty.

— Zar moramo ovdje baš sve potrošiti? — zagundā Waco.

— A gdje drugdje da ga potrošimo? — upita ga Dusty.

— Kako sam već spomenuo, vi ste mudar čovjek, gospodine Caxton. A kad još pomislim da ste vrstan revolveraš, mogu vam reći da ćete dotjerati daleko — izjavi svečano gradonačelnik Lampart.

— Budemo li ostali prijatelji — podbode ga Dusty i upita:

— Koja je škrinja prazna?

Pošto su isplatili desetinu gradonačelniku, uzeli pet stotina dolara za džeparac i ostatak novca pohranili u škrinju. Dusty spremi ključeve u džep. Upravo su se uputili prema vratima da odu, kadli se na njima pojavi Gisela Lampart s pladnjem u ruci.

— Gospoda ostaju u našem gradu, draga — reče gradonačelnik svojoj ženi.

— Divno — odvrati oduševljeno Gisela i pozva ih da popiju šalicu kave.

Dok su srkali kavu i čavrijali o svemu i svačemu, čuli su kucanje na ulaznim vratima. Lampart ustade i uvede u sobu dvojicu ljudi koje su Teksašani vidjeli ispred vrata konjušnice. Gradonačelnik ih je predstavio Teksašanima. Bili su to Manny Goldberk, vlasnik hotela, i Jean le Blanc, mjesni brijač. Le Blanc, čovjek niska rasta i južnjačkih crta lica počeo je prvi govoriti:

— Razgovarao sam sa članovima Pinterove družine. Nije im ni na kraj pameti da osvete smrt svog vođe. Ostali su bez novaca i htjeli bi otići iz grada. Topplova je družina izabrala novog vođu koji ne misli na osvetu jer je sretan da ste mu ubili takmaca.

— A Colombova družina? — upita Dusty.

— U njoj su i braća Smith. U ovom trenutku svi su kod Dolly u javnoj kući i odveć su pijani da bi se uopće

mogli držati na nogama. Ali morate ih se, svejedno, dobro čuvati — upozorio ih je le Blanc.

— Kako će reagirati Gradska uprava ako se s njima obračunamo? — upita Dusty gradonačelnika.

— Mi se u načelu ne miješamo u osobne obračune, naročito ako se dvoboji održavaju izvan gradskog područja. Nedaleko od grada je vododerina gdje se takvi dvoboji obično održavaju, što ne ugrožava imetak građana, a ni živote gledalaca.

— Ako hoće, možemo se tamo ogledati s njima. No, oni nas moraju najprije izazvati. Čujete li što sam rekao, brate Matt i ti Komančo? — upita ih Dusty.

— Čuo sam te — zagunda Kid.

— A ti brate Matt?

— I ja — odvrati Waco kao preko volje.

Svi su ih prolaznici gledali znatiželjno dok su izlazili iz gradonačelnikove kuće i uputili se niz ulicu prema hotelu, ali nitko se nije usudio da ih presretne na putu. Goldberg, vlasnik hotela, obećao im je da će se za njih uvijek naći prazna soba, a le Blanc im je preporučio svoje usluge.

— Lampart jako želi da nas pridobije brate Ed — reče Waco dok su prelazili ulicu gdje ih nitko nije mogao čuti što razgovaraju.

— Nadaймо se da ga nećemo razočarati — dometnuo je Kid.

— Zato pazite što radite i govorite — opomenuo ih je Dusty.

— Zašto? — upita ga Waco.

— Mogao bi pomisliti da ću mu ja koristiti više kad vas dvojica budete mrtvi — rastumači im kratko Dusty.

VIII

Svi su ostavili u hotelu, Dusty je uzeo jednokrevetnu, a Kid i Waco spavali su u dvokrevetnoj sobi, i pošli su u grad da kupe novu odjeću i da se okupaju, ošišaju i obriju.

Pošto su se okupali, Dusty i Waco zavalili su se u udobne pokretne stolice u brijanici, dok se Kid još sapu-

nao i praćakao pjevušeći u sjedećoj kadi u kupaonici iza brijanice. Uz kadu, prebačen preko naslona stolice, na kojoj je bilo složeno njegovo novo odijelo, visio je opasač s bodežom i revolverom. Upravo kad je htio zapjevati drugu kiticu stare kaubojske podoknice, začuo je tihe korake u hodniku ispred kupaonice. Vrata su se malo odškrinula kad su u brijanici prasnuli prvi hici.

Udobno zavaljen u brijanici stolac, Dusty se prepustio škarama i češlju u vještim rukama brijacha le Blanca. U stolcu do njegova mlad brijanici pomoćnik šišao je Waca. Premda je Dusty bio leđima okrenut vratima u brijanici u velikom zrcalu ispred sebe vidio je sve što mu se događa iza leđa.

Čim su Teksašani sjeli u stolce, dva su brijacha pogledavala uznemireno kroz prozor na drugu stranu ulice.

— Zelite li da vam obrijem bradu, gospodine Caxton? — upita le Blanc Dustyja.

— Samo mi je malo skratite. Djevojke vole da ih brada škaklja dok se ljube sa mnom — pohvali se Dusty.

— Potkresat ću vam je tako lijepo da će se sve djevojke u vas zaljubiti već na prvi pogled — odvrati mu le Blanc.

U tom su trenutku dva muškarca banula na vrata brijanice. Bili su vrlo nalik na Hecca Smitha, a niži je na licu imao dug ožiljak i hramao je. Dusty je odmah prepoznao braću Smith koji su došli da osвете smrt svog brata.

Čovjek koji je nahrupio u kupaonicu nalikovao je na Hecca ko jaje jajetu. Najprije je provirio kroz vrata, a zatim ih širom otvorio i povukao kolt.

Još prije nego je napadač dospio u nj uperiti cijev kolta, Kid mu zavitla u lice moker ručnik pun sapunice. Čovjek zagunda i lijevom rukom pograbljuje ručnik kako bi ga strgnuo s lica prije nego mu sapunica zapeče oči.

Kid skoči iz kade, baci se na pod i rukom dohvati držak svog bodeža. Fijuk noža propara zaparen zrak u kupaonici upravo u času kad je napadaču uspjelo da se oslobodi mokrog ručnika, ali prekasno. Bodež mu se zario među rebra i zabio ravno u srce. Ispu-

stilo je revolver i objema je rukama pograbio bodež za dršku koja mu je virila iz prsa. Potom se zanjihao i izvalio na leđa kroz vrata kupaoalice.

Gol ko od majke rođen, Kid preskoči i dohvati svoj vojnički kolt. Napeo je otponac i pošao prema vratima. Čim je čuo jauke i povike iz brijačnice, brzo se vratio i oko pasa obavio ručnik.

Ma koliko da je položaj u kojem su se našli on i Waco bio neugodan, Dusty je znao da nije i beznađan. Opasajući su im visjeli na klinčanicima zajedno sa šeširima. No, da su braća Smith bila sumnjičavija, opazili bi da su opasajući prazni. Njihove su žrtve stiskale svoje koltove u krilu ispod bijelih ručnika u koje ih je zagrnio brijač. Samo, valjalo se što prije okrenuti i preteći napadače prije nego zapucaju.

Upravo je htio iskočiti iz stolca kad li le Blanc zavrti stolac i zaustavi ga čim se Dusty našao sučelice protivniku.

Osupnut, razbojnik zinu kao da će kriknuti. Plamen suknu ispod bijela ručnika, a zrno prozviđa kroz brijačnicu i pogodi razbojnika u glavu. Zateuravši unatrag, razbojnik se sudari sa zidom i klone na pod.

Waco je bio u nešto povoljnijem položaju od Dustyja. Sa svog je stolca mogao držati na oku vrata i lijevi prozor brijačnice. Čim se brijački pomoćnik bio uskomešao, pogledao je brzo kroz prozor i ugledao dvojicu napadača kako prilaze vratima brijačnice. No, sve je teklo vrlo brzo i Waco nije imao vremena da upozori Dustyja na opasnost. Upravo se i on spremio da iskoči iz stolca, kad je pomoćnik zavrteo njegov stolac. Samo, pomoćnik ga je prejako gurnuo. Waco je znao da se stolac prebrzo okreće i da ga ne može zaustaviti sučelice hromom Heckovu bratu.

Trgnuvši snažno ramenima, Waco se baci u stranu i otkotrlja po podu brijačnice. Hromi Smith bio je brži revolveraš nego njegova braća. Potegnua je i odmah zapuca. Olovna zrna zaprašiša iznad Wacove glave i zabiše se u naslon stolca.

Strgnuvši ručnik što mu je vislo oko vrata, Waco podigne svoj dugocijevni vojnički kolt, zapuca i promaši.

Kô pomaman Waco uze potezati otponac i obarač, dok je kolt rigao vatra, četiri puta uzastopce. Tri su zrna pogodila hromog Smitha koji se ispružio mrtav preko poda brijačnice.

Dusty zbaci ručnik s prsiju, skoči iz stolca i pritrča do Waca.

— Jesi li ranjen?

— Promašio je. Al', gdje im je treći brat? — zabrinuto će Waco, a Dusty brzo potrča kroz hodnik prema kupaoalici, a Waco mu se u skoku stvori za petama. Spotakli su se o mrtvo tijelo koje je ležalo napola u kupaoalici, a napola na hodniku. Kid podigne svoj vojnički kolt kad je čuo korake u hodniku a potom ga spusti.

— Znao sam da ćete se sami izvući i bez moje pomoći — reče Kid čim ih je ugledao.

— Zar nije dražestan u toj suknjici oko pasa, Ed? — podrugljivo će Waco kad je ugledao Kida zamotana u ručnik.

— Zašto vi bljedoliki ljudi ne ostavite crvenokošca da se okupa na miru? — zamjeri im Kid.

Pošto im je Kid zatvorio vrata kupaoalice ispred nosa, Dusty i Waco vratili su se u brijačnicu.

— Toby Siddons bi vam morao biti zahvalan, gospodine Caxton. Hromi Smith ustrijelio ga je u leđa prije dva tjedna — reče brijački pomoćnik čim su se vratili u brijačnicu.

— Sad bi nam netko iz njegove družine mogao platiti piće, brate Ed — reče Waco, hineći da ne zna kako su završili svi razbojnici iz Siddonsove družine.

— Svi su otišli iz grada. Toby je pokopan na našem groblju — obavijestio ih je pomoćnik.

— Šteta. A vama se moram zahvaliti što ste mi spasili život. Samo, molim vas, drugi put nemojte prejako zavrtjeti stolac — zamjeri mu Waco.

— Oprostite, bio sam uplašen — ispričao se pomoćnik.

Nekoliko se znatiželjnika skupilo ispred brijačnice. Lampart i Basmanov dotrčali su čim su čuli pucnjavu.

— Treći je brat zacijelo pošao na gospodina Blooda — nagađao je gradonačelnik, ogledavajući mrtvace.

— Točno i ništa bolje nije prošao — odsiječe Waco.

Dok je gradonačelnik razgovarao s Wacom, Dusty je pažljivo motrio Basmanova kako ogledava mrtva tijela razbojnika. Činilo mu se da je vlasnik konjušnice presretan što su obojica izdahnula prije nego su se dospjela izbrbljati.

— Nisam se ni u snu nadao da će nas tako brzo pronaći — reče Dusty, obraćajući se gradonačelniku.

— Kunem vam se, moj pomoćnik i ja nismo im rekli ni riječi — javio se Le Blanc.

— Znam da niste, inače nam ne biste spasili glavu, ali netko im je morao odati gdje smo — reče Dusty. — Ne vjerujem da bi se itko u gradu usudio da vas oda poslije vašeg obračuna s Colombom i njegovim prijateljima — razložno će Lampart, pa nastavi poslije kraće šutnje:

— Smijem li vas nešto zamoliti, Ed?

— Kako ne, izvolite, gospodine.

— Moja žena i ja priređujemo svečanu večeru u hotelu za vođe družina, pa vas molimo da nas počastite vašim dolaskom.

— Pozivate samo mene?

— Mi vrlo cijenimo vašeg brata i vašeg prijatelja gospodina Blooda, ali na večeru su pozvane samo vođe družina, morate me razumjeti — ispričavao se Lampart.

— U tom slučaju ja ne ...

— Samo ti idi, brate Ed. Mi smo ionako pozvani i večeras na piće kod lijepe plavuše — reče Waco.

— Samo, nemojte se napiti, molim vas — opomenuo ih je Dusty, a potom se obratio gradonačelniku Lampartu:

— Hvala, doći ću. Vrlo sam počašćen vašim pozivom.

— Što misliš zašto nam je brico spasio život? — upita Kid Dustyja dok su se pješice vraćali prema hotelu.

— Vjerojatno mu je Lampart naredio. Samo, mislim da je Lampart htio spasiti samo mene. Ne bih želio da vam se što dogodi dok ja budem na večeri s Lampartovima.

— Imaš pravo, Ed. Onaj pomoćnik nije slučajno okrenuo odveć jako onaj stolac na kojem je sjedio Waco — reče Kid.

— I skoro me poslao među blažene. Mislim da je Lampart dobro obaviješten o svemu što se zbiva u gradu. Da je htio mogao nas je upozoriti da su braća Smith u gradu i da nas traže — reče Waco.

— Točno. Da mi je zgrabiti tog pomoćnika negdje gdje me nitko ne bi vidio, istresao bih ja iz njega istinu — reče ljutito Kid.

— Pusti ti njega na miru. Neka oni samo vjeruju da smo mi teške naivčine i da u ništa ne sumnjamo. Po svemu sudeći, Lampart traži saveznike protiv Basmanova. S malo sreće, mogao bih ga uvjeriti da smo nas trojica najbolji saveznici koje može naći u gradu. Spetljamo li se s njim, doznat ćemo sve o ovom gradu što nas zanima i kako bismo najlakše u nj mogli dovesti zakon.

— Nešto već znamo zasigurno. Oni ubijaju razbojnike za kojima je raspisana tjeranica s nagradom, odvoze njihova tijela i unovčuju ih razložno će Waco.

— Pa to smo znali još prije nego smo krenuli u Paducah — podrugljivo mu dobaci Kid.

— Ali, sad smo u to sigurni. Bilo bi zanimljivo poći na groblje i otvoriti, recimo, grob Tobyja Siddonsa. Tko zna što bismo u njem našli — predloži Waco.

— Samo ne noćas. I pazite što radite i govorite, momci. Basmanov bi mogao naći nove ubojice da bi nas spriječio da se sližemo s Lampartom, a i na naše je glave raspisana nagrada od deset tisuća dolara — podsjetio ih je Dusty.

IX

Točno u deset sati navečer svečano odjeven, s novim kaubojskim šeširom na glavi, u bijeloj košulji sa crnom kravatom i u novim sjajnim čizmama, s koltovima za pasom, Dusty Fog ušeta laganim korakom u veliku hotelsku blagovaonicu. Kako ga je gradonačelnik izvijestio u pozivnici koju je primio tog poslijepodneva, večera je bila dogovorena u deset sati navečer, jer je valjalo poštovati odluku o paljenju

vatre u gradu, pa večera nije mogla biti prije zgotovljena.

Tog su se poslijepodneva trojica Tek-sašana prošetala gradom i pomno ga razgledala pošto su u hotelu pojeli hladan ručak.

Prošetali su se i do gradskog groblja i našli grob u kojem je, tobože, počivao Toby Siddons, kako je to pisalo na nadgrobnom kamenu. Desetak Meksikanaca i Kineza kopali su rake za Colomba, Pintera, Toppla i braću Smitha, a prolazeći mimo njih Dusty se pitao bogzna koga li će u njih pokopati?

Oko šezdesetak zidanica načičkalo se oko drvenjara i brvnara uzduž glavne ulice. U nekima su stanovali razbojnici kojima je bilo preskupo plaćati sobu u hotelu, a u ostalima su živjeli Kinezi i Meksikanci koji su obavljali najteže poslove u gradu. Dusty je smatrao da su ti jadnici nekad bili robovi koje su Kweharehnusi prodali ili poklonili građanima Hella.

Otkrili su šest velikih tovarnih kola u jednoj golemoj suši dok su njuškali oko staje i korala, koja su morala služiti za prijevoz robe i živežnih namirnica u grad.

Skladište debelih zidova iza gradonačelnikove kuće naročito im je privuklo pažnju. Velika vrata i maleni prozori bili su dobro zavravljeni, a skladište su čuvala dva stražara Meksikanca naoružana sačmaricama.

Kako su sve kuće bile podosta trošne i tek nedavno popravljene ili obnovljene, Dusty je zaključio da je grad nekada davno morao biti naselje progonjenih otpadnika od kršćanske vjere, koji su se naselili u tom pustom i divljem kraju. Stoga u gradu nije bilo ni zvonika, a ni crkve.

Pošto su se vratili u hotel da se uredi za večernji izlaz u grad, Dusty je još jednom uputio Kida i Waca kako da se vladaju u salunu i da se ni slučajno ne napiju, kako bi što lakše mogao uvjeriti Lamparta u njihovu ozbiljnost i odanost.

Čim je ušao u hotelsku blagovaonicu, Dusty opazi da su se uzvanici okupili u dvije odvojene skupine. Pristaše Lamparta stajali su po strani od Basmanova i njegovih štićenika, a kolebljivci su se motali oko jedne i druge

skupine. Lampart je znao da će se oni privoljeti uz onog tko pridohije najbržeg revolveraša u gradu. Stoga mu je Lampart čim ga je opazio, pošao u susret ispružene ruke.

— Hej, Edward, dopustite da vam predstavim ostale goste. Ovo je Don Miguel Santiaga. Doktora Connollyja već vjerojatno poznajete. On je naš gradski liječnik, a zacijelo ste čuli i za Emmeta Yousemmana, našeg pogrebnika — upoznao ga je Lampart sa svojim gostima.

S lakoćom iskusna domaćina Lampart je vodio Dustyja kroz blagovaonicu i upoznao ga sa svojim gostima. Sve su to bili ljudi iz crne knjige teksaških rendžera, a nekih se Dusty sjećao jer im je vidio imena i slike na tjeralicama.

— I Andy Glover — reče najzad Lampart.

— A vi ste onaj tip koji je ustrijelio Bena Colomba, a? A Ben je bio vrlo brz revolveraš — reče kroza zube Glover.

— Čini mi se da ipak nije bio dovoljno brz — odrešito će Dusty.

— Ne sjećam se da sam ikada čuo za vas — svadljivo mu odvrati Glover, pa su svi zašutjeli i zagledali se u njih.

— A ja se vašeg imena sjećam s tjeralice, gospodine Glover. Mi se razlikujemo u tome što ja svoju glavu nisam izložio opasnosti za sitne novce — odbrusi mu Dusty.

— Govori se da ste orobili vojničku blagajnu, a ja još nikada nisam čuo da vojska prevozi novce u seljačkim kolima — zajedljivo će Glover, ne obazirući se na tiho podsmijavanje koje je popratilo Dustyjeve odgovore.

— Kad mnogo ljudi zna za neku tajnu, onda to više nije tajna. Ja sam srećom znao njihovu tajnu, gospodine — odvrati mu istom mjerom Dusty.

— I za vama je izdana tjeralice?

— Kao i za vama, gospodine. Samo, ja sam u jednoj jedinjoj pljački ugrabio veći plijen nego ste vi i vaša družina, svi zajedno, donijeli u Hell.

Smijeh se prolomi blagovaonicom. Svima je bilo poznato da su Glover i njegova družina morali navrat-nanos bježati iz Wichita Fallsa i da nisu

dospjeli pokupiti sav novac iz blagajni u banci.

Glovera oblije rumenilo. Uz to, držilo ga je što ga taj Caxton neprekidno oslovljava s gospodine. U Teksasu to nije bio običaj, osim ako nekom niste željeli pokazati da o njemu ne mislite baš najbolje.

— Vidim da unakriž povlačite svoje revolvere, *senor*, kao Dusty Fog — napomenuo je Santiago.

— Čuo sam da je Dusty Fog vrlo brz revolveraš, pa sam mislio da je u tom tajna njegove vještine. Stoga ih i ja povlačim unakriž — reče Dusty.

— I vrlo ste brz — promrmlja Glover mrzovoljno.

Ben Colombo, Pinter i Topple vam mogu to potvrditi, *gospodine*. I ako netko još u to sumnja, može izići sa mnom da se u to uvjeri — reče polagano Dusty, gledajući Gloveru ravno u oči.

Poslije tog otvorenog izazova Gloveru, neki su gosti ustuknuli od njih korak-dva, čekajući napeto što će se dogoditi. Premda je Lampart bio domaćin, nije ni prstom pomaknuo da ih razdvoji, a i Basmanov nije ni okom trepnuo premda je on kao zapovjednik Gradske straže bio zadužen za održavanje mira i reda u gradu.

Glover je oklijevao više od trideset sekundi. Ako je taj Caxton izrešetao u hipu Colomba i njegove prijatelje, onda mu on nije dorastao, rasuđivao je Glover. Ako pak uvuče rogove i odustane od dvoboja, s njim je svršeno u Hellu.

Premda odlučan da se suprotstavi svakom napasniku koji se spotakne o njega, jer se samo tako moglo preživjeti u toj sredini, Dustyju baš nije bilo do toga da ustrijeli Gloveru. Pošto ga je izvrgnuo ruglu, Dusty odlučio da prepirku završi bez prolijevanja krvi. Osjećajući da bi to odgovaralo i Gloveru, Dusty iskoristi prvu priliku.

Giselle Lampart pojavila se na vratima blagovaonice. Zlato i dragulji ljeskali su se i svjetlucali oko vrata, zglavaka i prstiju, a na sebi je imala haljinu koja je bila više izazovna nego pristojna. Okrenuvši leđa Gloveru, Dusty skine šešir i pođe u susret lijepoj smeđokosoj Giselli Lampart.

— Dobro večer, gospodo. Hvala na pozivu — reče maleni Teksašanin, a po držanju se moglo zaključiti da svoje rječkanje s Gloverom drži završenim.

Glover duboko uzdahne, a ruka mu zadrhta uz držak revolvera. No, nije se usudio povući, jer bi takav ispad mogao ugroziti život lijepe Giselle Lampart.

— Dodji, Andy, sjedni. Ne želim ovdje nikakvih izgreda — pozva ga srdačno i upozori strogo Basmanov, ali Glover ipak osjeti malo razočaranja u glasu vlasnika konjušnice.

— Otpratite me k stolu, Edward. Smjestila sam vas uz sebe, tako da će mi Simmy sjediti s jedne, a vi s druge strane — pozvala ga je Giselle uz vragoljast smiješak.

Napetost u blagovaonici posve je popustila poslije dolaska Giselle Lampart. Svi su opet veselo čavrljali dok su prilazili stolu. Sučelice Lampartu, koji je sjedio na čelu stola, sjedio je Basmanov. Sudeći po pogledima koje su mu ostali gosti dobacivali, Dusty je zaključio da je njemu ponuđeno počasno mjesto za stolom, na kojem je još nedavno, jamačno, sjedio Ben Colombo. Dustyju s desne strane sjedio je Santiago, s lijeve Giselle, a nasuprot, preko stola, le Blanc.

Posluživali su ih vrsni konobari, Goldbergovi Meksikanci, izvršnim pitkim vinom i vrlo ukusnim jelima. Poslije večere žamor je ponovo zažuborio blagovaonicom, a čuo se i smijeh. Premda naoko opušten, Dusty je dobro pazio što se oko njega zbiva i govori. Namjerice, ali i neopazice, skretao je sve više razgovor na ono što ga je najviše zanimalo.

— Grad je nastao Simeonovom zaslugom. Kaži nam, Simmy, kako ti je to uspjelo — nutkao je le Blanc gradonačelnika.

— Ništa lakše. Kad su me Kwehareh-nusi prvu put vidjeli, pilio sam svoju ženu napola — odgovori gradonačelnik u smijehu, kao da se sjetio nečeg vrlo smiješnog.

— Kako, molim? — iznenadio se Dusty.

— Da, Ed, pilio me je napola i to mu nije bilo prvi put, ni meni, ni njemu. Godinama me je pilio svaku ve-

čer, a ponekad i dva puta — potvrdila je Giselle Lampartove riječi.

— Vi ste mađioničar? — uzviknuo je Dusty, gledajući zadivljeno u Lamparta.

— Jedan od najboljih, ako tako smijem reći sam za sebe. I to nas je spasilo. Mi, ovdje nazočni građani Hella, putovali smo kolima iz Kanskasa u Santa Fe. Izviđač nam je javio da su nas opkolili Indijanci. Kako nismo mogli prihvatiti borbu, odlučio sam da ih opčinim svojom mađioničarskom vještinom. Na sreću, sa sobom sam ponio sve potrepštine, pa smo Giselle i ja izveli cijelu predstavu pod svjetiljkama i uz logorske vatre. I sve je dobro prošlo. Poglavlica Deset Medvjeda nikad još nije vidio takvo čudo...

— Mene u haljini koja ga je zabezježnula — doda uz tih hihot Giselle i zavodnički pogleda u Dustyja.

— Cijelo pleme Kweharehnuha došlo je da nas vidi. Idućeg dana umjesto napada u posjet nam je došla plemenska vračara da objasni to čudo. Ali nije uspjela. Poglavlica Deset Medvjeda se uvjerio da su u mene moćne vradžbine i prigrlio me za svog krvnog brata. Poslije toga dobili smo od njih sve što smo tražili — rekao je Lampart.

— Zar vas ne zanima zašto smo se baš ovdje naselili, Ed — upita ga Youseman koji je sjedio između gradonačelnika i brijača.

— Kad gospodin Lampart bude mislio da je nužno da ja to doznam, on će mi već sam to reći — odgovori Dusty, misleći da je dovoljno čuo za jednu večer.

— Čini mi se da se time odveć ponosim — reče Lampart i stavi ruku na čašu kad je konobar htio da je ponovo napuni.

— Meni je dosta, hvala — reče gradonačelnik konobaru.

— Vi se imate i čime ponositi — pohvali ga Dusty, pa potrese glavom kad je vidio da mu prilazi konobar s bocom.

— Ii meni je dosta. Hvala, amigo, — odbije Dusty ponuđeno vino.

— Vi jako malo pijete, Ed. Zar vam nije ugodno u našem društvu? — upitala ga je Giselle Lampart.

— Odlično se zabavljam, gospodo. No, držim da čovjek koji se mora opiti da bi se ugodno osjećao u nečijem društvu, ne cijeni svoje domaćine — mudro će Dusty.

— Vi se gnušate ljudi koji piju? — upita ga Santiago.

— Ni govora. Ja se gadim samom sebi kad se opijem, a za druge me nije briga — odgovori mu Dusty.

— Ali vaš brat Matt rado popije koju čašicu više — napomenuo je Lampart.

— Matt više priča nego što pije. Matt i Komantčo su dobri momci i slušaju me. Kažite što hoćete, gospodo, ali ja se mogu kladiti u deset tisuća dolara da su još trijezni, jer sam im rekao da se ne smiju napiti — pohvalio se Dusty.

— Dok ih Emma časti pićem? Vi u njih doista imate mnogo povjerenja, mon amie — nasmiješio se le Blanc, ne vjerujući Dustyju.

— Kladimo se o pet tisuća dolara da su trijezni — ponudi Dusty, promatrajući Lamparta ispod oka i opazi kako je jedva primjetno kimnuo glavom le Blancu.

— Pristajem. Tko će čuvati ulog? — prihvati le Blanc okladu i pruži ruku Dustyju preko stola.

— Meni je svejedno. Glavno da dobiem okladu — reče Dusty.

— Zar doista mislite da ćete dobiti okladu, Ed? — upitala ga je Giselle i pri tom podigla svoje lijepe obrve.

— Naravno. Toliko sam siguran da se mogu kladiti i o deset tisuća dolara — izjavio je glasno i jasno Dusty, obraćajući se le Blancu koji je čekao na gradonačelnikov znak.

— Ne, hvala, meni je dosta i pet tisuća — odgovorio je le Blanc pošto mu je Lampart dao nježni znak glavom.

— Oprostite se od njih. Ja predobro poznajem svoje momke — pohvalio se Dusty.

— Ja se jedino nadam u Emminu moć uvjeravanja i njezinu gostoljubivost. Uostalom, vidjet ćemo tko je dobio okladu čim dođemo u salun. Tko će pričuvati uloge? — upita na kraju brijač.

— Neka ih pričuva gospodin Lampart. On će odmah moći spremiti novac u moju škrinju u svom uredu — reče Dusty uz blag smiješak.

X

— Ede Caxtone, zašto si svojim momcima zabranio da piju u mom salunu zamjerila je Emma Nene ljutito Dustyju čim je ušao u salun.

Tek što je večera završila, gosti su se počeli razilaziti. Najprije je otišao Basmanov sa svojim štićenicima među kojima je bio i ogorčeni Andy Glover. Dusty je opazio da su dvojica razbojnika iz Basmanova društva zaostali i zajedno se s kolebljivcima priklonili Lampartu. Lampartova pristanost s Edom Caxtonom urodila je plodom.

Lampart je poveo svoje društvo u salun Honest Man. Očito je bilo da Lampart nije htio da se njegovi protivnici približe Dustyju, bilo da ga pridobiju za sebe, bilo da ga pokušaju ubiti. Lampart je pozvao Dustyja, le Blanca i Snatiaga na čašicu u salun Emme Nene čim su otpratili Gisellu kući.

Salun Honest Man bio je raskošno opremljen kao i cijeli hotel. U jednom kutu na podiju svirao je sastav: glasovir, koji je Dustyju, Kidu i Wacu olakšao put do Hella, tri gitare, violina i truba. Nekoliko lijepih i gizdavih djevojaka skladnih oblika, bjelkinja, Meksikanki i Kineskinja, u izazovnim haljinama, zabavljalo je muško općinstvo. Iza šanka dva su Meksikanca zajedno sa zdepastim, brkatim bijelcem posluživala goste pićem. Konobari, uglavnom Meksikanci, raznosili su čaše s pićem po stolovima. U drugom kutu saluna bila je kartašnica za one goste koji nisu voljeli plesati ili nisu znali. Sa svake strane šanka vodile su stepenice u sobe na katu.

Emma Nene u žarkocrvenoj haljini dugačkoj do poda, koja je usko pristajala uz obline i s dubokim razrezom na prsima, zanosila je muška srca svojim čarima i ženstvenošću. Duboki razrez koji joj je dopirao do raskošnih bokova privlačio je zadivljene poglede svih muškaraca u salunu. Zagledala se zavodničkim pogledom, koji je mnogo

obećavao, u oči malena Teksašanina kad ga je oslovila.

— A što je u tom tako loše, lijepa gospo? — upita je Dusty.

— Mislila sam da će vaši prijatelji popiti sve moje zalihe viskija, koliko su se ispršavali. No, popili su samo dve-tri čašice — potužila mu se Emma.

— Ne, zaboga! — zastjenja le Blanc.

— Što ti je Jean? Zašto stenješ? — upita Emma le Blanca.

— Izgubio sam okladu. Ed je dobio pet tisuća dolara — objasni joj le Blanc.

— Bogami i jesi! A vi, momci, zar ćete cijelu noć prostajati u mom salunu? Sjednite za moj stol i platite mi nekakvo piće — odvratila Emma.

— Sa zadovoljstvom, gospođo — brzo se snašao Dusty.

— Hej, brate Ed! Mala Red misli da sam najljepši momak na svijetu — doviknuo mu je Waco dok je prilazio stolu s dražesnom ridokosom djevojkom koju je obujmio rukom oko pasa.

— Ima bogami, dobar ukus. A gdje je Komančo? — upita ga Dusty i naceri se.

— Diže prašinu plešući sa svojom slatkom senoritom, a ja sam mislio da zna plesati samo indijanske plesove — reče Waco i pokaza rukom na plesni podij.

— Dobro pleše taj Komančo. Nadam se da se dobro zabavljate vas dvojica — reče Dusty.

— Ne može bolje. Emma nas je upoznala s dvjema izuzetno lijepim djevojkama kad je vidjela da više ne želimo piti. Ljudi su zbilja vrlo ljubazni u ovom gradu — odgovori Waco.

— Dobru zabavu, momci, ali ne zaboravite što sam vam rekao — podsjeti ga Dusty.

— Zar smo ikad zaboravili? Dođi mala idemo plesati — reče Waco i odvede ridokosu djevojku.

— Niste me prevarili, Ed. Sreća što nisu stradali kad su vas napala braća Smith — reče Lampart, gledajući za Wacom.

— Doista, prava sreća. Tri su revolvera uvijek bolja nego jedan kad dođe do gužve — složi se Dusty.

— I uvijek vas slušaju, Ed? — upita ga Emma i domahne konobaru da pride.

— Uvjerili su se da je to za njih najbolje — odgovori joj Dusty.

— Večeras ja častim gospodina Caxtona, Hubert — reče Emma konobaru kad joj je prišao, a potom se ponovo obrati Dustyju:

— Zahtijevate li od drugih ljudi da vas slušaju bez pogovora, Ed?

— Ovisi tko su ti drugi ljudi. Ja se također znam pokoravati zapovijedima kao što ih znam i izdavati, ako sam siguran da je moj zapovjednik pametniji od mene — izjavi Dusty.

Premda je Dusty razgovarao s Emmy, njegove su riječi bile upravljene Lampartu koji ih je slušao pažljivo.

— A tko na primjer? — podbode ga le Blanc.

— Rekoh, svatko tko je pametniji od mene — odvrati mu Dusty i počeo se ogledavati po salunu.

— Doista, imate vrlo lijep salun, gospođo — rekao je Dusty Emmy.

— Hvala, Ed, vrlo ste ljubazni — namijala mu se Emma i povela ih prema stolu u desnoj polovici saluna.

— Znaite, doista vam se divim kako ste uspjeli postaviti cijeli jedan grad na noge — polaska Dusty Lampartu.

— Oh, nemojte mi laskati. Pretjerujete, zacijelo. Još malo pa ću se zarumenjeti. Sjednimo ovdje za Emmin stol — reče Lampart koji nije mogao sakriti koliko je polaskan Dustyjevim riječima.

— Sjednite na čelo stola, Ed. Vi ste večeras naš počasni gost. Svi smo vam zahvalni što ste Hell oslobodili krvoločnih ubojica — reče mu plavokosa Emma.

Dok je sjedao za stol, Dusty je pažljivo promatrao ostale kako zauzimaju mjesta. Emma je sjela tik do njega, a Lampart sućelice Emmy, leđima okrenutim prema zidu.

— Pup-Tent Dorset gubi na kartama i kad ostane bez novaca, mogao bi napraviti gužvu — prišapnuo je konobar Emmy na uho kad im je donio piće.

— Je li Glover tu? — upita ga Emma i počne se ogledavati po salunu.

— Došao je s Basmanovim. Sjeli su za kartaški stol da igraju poker — odgovori joj konobar Hubert.

— Je li Dorset što rekao Gloveru u prolazu? — upita Lampart.

— Pup-Tent Dorset i Styles Homburg traže tko će im pozajmiti novaca, koliko sam mogao razabrati. Nešto su šaputali dok su prolazili pokraj mene. Čudno, Glover im je oduzeo revolvere prije nego im je podijelio karte.

— Dorset i Homburg ne znaju časno gubiti. Oh, evo ih, dolaze ovamo! — zavapila je Emma kad je konobar otišao da posluži ostale goste.

Dusty je pomno proučio dva čovjeka koji su prilazili njihovu stolu. Dorset je bio ljudina srednjeg rasta, brkat i snažnih mišića. Krupniji i viši Homburg doimao se poput dobro uhraњena konja za vuču. I Dorset i Homburg bili su nenaoružani.

Pošto je pomno promotrio dvojicu razbojnika koji su im prilazili, Dusty brzo pogleda po salunu. Ples je upravo završio i Kid je vodio svoju Juanitu k stolu gdje su već sjedili Waco i njegova rđokosa ljepotica. Dusty potom pogleda na drugu stranu da vidi tko bi mu mogli biti protivnici dođe li do gužve. Uz šank, malo podalje od ostalih gostiju, stajali su razbojnici iz Gloverove družine naoružani revolverima: Tommy El, visok, mršav i podao čovjek, a uz njega Sam Cowper, mrzovoljan ljigavac.

— Zdravo, momci! Što želite? — pozdravila ih je srdačnim glasom, čim su Dorset i Homburg prišli njezinu stolu.

— Od tebe ništa. Želimo samo da nam on da naše novce — odsiječe osorno Dorset i upre prstom u Lamparta.

— Gospodin Glover ima ključeve vaše škrinje. Izvolite se njemu obratiti — uputi ih mirnim glasom gradonačelnik.

— Ne izmotavajte se. Vi jako dobro znate da je naša škrinja gotovo prazna. U njoj nema novaca ni za tjedan dana života u ovom skupom gradu. Kažite nam, gdje su naši novci? — zatražio je Homburg na Lamparta.

— Potrošili ste ih, gospodo. Ne možete sada mene kriviti za svoju rasipnost. Ja sam vas već prvi dan upo-

rio da je život u Hellu vrlo skup — podsjeti ih gradonačelnik.

— I desetinu našeg plijena strpali u džep. Kako bi bilo da nam nešto od toga sad vratite? — ljutito će Dorset.

— Ni govora — odbio ih je glatko Lampart.

Svi su se gosti u salunu ukiplili u grobnoj tišini. Glazba je prestala svirati, razgovori su umukli, a kartaši zaboravili na svoje karte. Svi su gledali, zajedno s konobarima u Emmin stol.

— Kako to, ni govora? — zatraži objašnjenje Dorset.

— Rekao sam vam da je to vaš prilog za izgradnju grada. Vratim li vama i jedan dolar, svi će tražiti da i njima vratim dio njihovih priloga, razumijete? — rastumačio im je gradonačelnik.

— Onda nam bar pozajmite nešto novaca za... — počeo je Dorset.

— Vi, zapravo, prosite milostinju, zar ne? Ta i sami znadete da mi nemate odakle vratiti — presiječe ga gradonačelnik.

— Dobit ćemo na kartama, ako se u ovom gradu ne vara i na kartama — odgovori mu brzo Dorset koji je opazio da se ljudi okupljaju oko Lamparta, pa je želio da ih pridobije za sebe.

— Zar se vas dvojica usudite tvrditi da se u mom salunu vara na kartama? — upita ih srdito Emma.

— U vašem salunu! Pa svi znaju da ste vi tu samo poslovođa, a gospodar vam je Lampart koji s vama vara svoju lijepu malu ženu — gotovo će povikom Dorset, cereći se pri tom prezri-vo.

Stolica je glasno zaškrupala kad je Dusty ustao od stola i postavio se sučelice dvojici razbojnika.

— Ako želite živi i zdravi izći iz ovog saluna, onda se lijepo brže-bolje ispričajte gospođi i zamolite je za oprostjenje, a potom se tornjajte odatle da vas mojie oči više ovdje ne vide — zagrozio im se kroza zube male-ni Teksašanin.

— Što ti mali... — izusti Dorset.

— Izabrali ste pogrešno mjesto u pogrešno vrijeme da molite milostinju u gospodina Lamparta, a pri tom ste uvrijedili svojim poganim jezikom damu u mom društvu. Stoga je mora-

te zamoliti za oprostjenje i nestati iz saluna — polagano im je rekao Dusty.

— Lampart te je unajmio za svog revolveraša, a? — gotovo će povikom Homburg.

— Ako vam je Glover to rekao, onda je običan i podao lažac. A sad mi vas je dosta. Tornjajte se odmah odatle! — zapovjedničkim glasom naloži im Dusty.

— A ti si onaj mali što je ustrijelio Bena Colomba, zar ne? Mora da si onda vrlo brz revolveraš — napomenuo je Dorset.

— Nemojte mi se ulagivati, jer vam ni to neće pomoći — opomenuo ih je Dusty.

— Lako ti se pred nama napuhavati i kad ti imaš dva kolta, a mi smo naoružani — prigovori mu Dorset.

— Pokazat ću vam da vas se ne bojim i kad nisam naoružan — odbrusi mu Dusty i počne otkopčavati opasak s revolverima.

Za tren Dorset osta osupnut obratom situacije. Nije znao što da počne. Potom shvati kakva im se prilika odjednom pružila.

— Eh, to bih baš htio vidjeti! — do-baci mu Dorset uz smiješak.

— Kad baš želiš, onda ću ti i pokazati — reče Dusty i stavi opasak na stol.

— A s kojim od nas dvojice ćeš se tući? — upita ga Dorset i naceri se pakosno.

— I s tobom i s njim... i s obojicom istodobno, ako želite — reče Dusty mirnim glasom.

— Mislim da ću te i ja sam prebiti. Hajde, mališa navali, ne odugovlači — reče Dorset i uozbilji se.

Dobacivši smiješak Homburgu, Dorset zakorakne prema Dustyju. Dorset je bio iskusan šakač i pomno je proučio Dustyjev stav. I, što bi trepnuo okom, Dorset zamahne šakom Dustyju u lice. Dusty poskoči u stranu i Dorset udari u prazno pokraj Dustyjeve glave.

Kako je svu svoju pažnju usredotočio na Dustyjeve šake, Dorset od zamaha posrne, a Dusty ga mlatio nogom u prepone. Razbojnik se savio u pasu od boli. Dusty poskoči i udari ga šakom posred lica. Dorsetova glava poletje u zrak i on osta nezaštićen od udaraca svog malenog protivnika. Čim

je čuo Homburgove korake iza sebe, Dusty zamahne desnom rukom da završi s Dorsetom prije nego će se okomiti na Homburga. Dohvatio je Dorseta snažno šakom pod bradu i bacio ga preko kartaškog stola. Karte i novac rasuli su se po podu saluna na sve strane.

U tom trenutku osjeti snažne ruke na ramenima. Gurnuvši ga svom snagom, Homburg baci malenog Teksašanina na šank. Dusty se odbije od šanka kao da je od gume i okomi se na Homburga. Krupni se razbojnik izmakne, a Dusty počne posrtati kao da će pasti na nos. Homburg slavodobitno krikne i potrča za Dustyjem u namjeri da ga sravni sa zemljom.

Dorset ispljune gvalju krvi i osovi se na noge. Desnom rukom izvukao je iz sara čizme oštar nož. Oštrica bljesnu, ali Dorset nije imao prilike da ga upotrebi. Snažne ruke Waco šćepale su ga za vrat i za zapešće desne ruke u kojoj je držao nož. Waco mu izvine desnu ruku na leđa, a Dorset zastenja i savije se potrbuške preko stola, te ispusti nož iz ruke.

Kid se nije mnogo zabrinuo za Dustyja i ishod tučnjave. Dusty je od starog Okasija, Kineza, kuhara na ranču OD Connected, naučio karate i džiu-džicu.

Homburg najprije udari Dustyja šakom po vratu. Dusty padne na pod, sklupčava se u loptu i ponovo skoči na noge. Sve se to tako brzo zbilo da se Homburg nije dospio ni snaći. Sagnuvši glavu i svinuvši se u pasu, Dusty objema rukama pograbi krupnog razbojnika oko bedara i, napevši svu snagu, podigne ga uvis. Homburg tresne svom težinom na leđa i od udarca i boli izgubi dah, a pred očima mu zai-graše crne mrlje.

Čim se Homburg počeo podizati, Dusty skoči metar od poda, svine koljena i udari razbojnika nogama u prsa. Homburg klone, a tijelo mu klizne po podu i proleti kroz vrata saluna. Pao je preko drvenog nogostupa i ostao ležati bez svijesti licem u uličnom blatu.

Čim je Dorset ispustio nož, Waco ga pograbi za ovratnik, podigne prema sebi i odgurne snažno prema vratima.

— Hajde i ti na svježiji zrak! — povi-ka za njim Waco.

No, uhvativši ravnotežu, Dorset se naglo okrene i mlatne Waco šakom u glavu. Mladiću popustiše koljena i on posrne natraške preko stola. Umjesto da se ponovo zgrabi s Dustyjem, Dorset se okomio na Waco. Zgrabio ga je objema rukama za grlo i počeo gušiti.

Stojeći mirno uz šank, Eel i Cowper promatrali su napeto tučnjavu. Kad su vidjeli kako je Dusty udario Homburga nogama u prsa, a Waco oteo Dorsetu nož, pomislili su da je kucnuo najpovoljniji trenutak da spase što se još spasiti dade i tako izvrše zapovijed svog gospodara. No znali su da golim šakama neće ništa postići, pa su se naglo okrenuli od šanka i posegnuli za revolverima.

U istom tom trenutku pred njima se ustobočio Isabel Kid i ispriječio im se na putu. Kid je neprekidno promatrao držanje dvojice razbojnika iz Gloverove družine.

— Ja također prezirem to glupavo šakanje i radije posegnem za revolverom, ali vi, ako želite pomoći vašim prijateljima, onda to morate učiniti golim rukama. Ako pak više volite pucnjavu, stojim vam na raspolaganju — prijeći zaustavi ih Kid.

Premda mu se vrtjelo u glavi, Waco se začas razbistrio. Spleo je prste u jednu šaku i naglo trgnuo rukama uvis između Dorsetovih ruku. Dorsetov stisak popusti i Waco strgne razbojnikove prste sa svog vrata. Potom je šakom lijeve ruke udario snažno Dorseta po nosu. Razbojniku prsnuše nosnice, krv mu poprskala lice, a on zatetura natraške.

Posrćući unatrag, Dorset udari leđima u Dustyja. Maleni Teksašanin svojim snažnim sklopljenim šakama udari razbojnika po bubrezima. Dorset svinu leđa i poletje prema Wacu. Waco ga dočeka šakom u sljepoočicu. Razbojnik se zanjiše i otetura u stranu nekoliko koraka prije nego se zaustavio.

— Ona što kažete, hoćemo li? — upita Kid dvojicu razbojnika koji su se kolebali da povuku revolvere.

— Nemamo mi ništa protiv vas, čovječe — odgovori mu Eel.

Glover i Basmanov promatrali su tučnjavu sjedeći bez riječi za svojim kartaškim stolom. Gloveru su oči bljesnule srdžbom kad je vidio da su mu poraženi prijatelji. Ustao je od stola, pešao nekoliko koraka prema Dustyju, povukao revolver i uperio ga u male-na Teksašanina.

XI

Prasak hica zaglušio je žamor glasova. Sablasni fijuk zrna oprliji Glovera po licu, i on zaplašeno kriknu. Trgnuo se korak natrag, izgubio ravnotežu i bubnuo stražnjicom na pod. Iz cijevi revolvera Meksikanca Santiaga, koji je sjedio za Emminim stolom, pušio se plavičast dim.

— Tko će se sa mnom okladiti da idući put neću promašiti? — zapita meksikanski **bandito**, napne otponac i uze pažljivije ciljati.

Strah iznakazi Gloverovo lice, jer je znao da mu život još nikada nije bio u većoj pogibelji. Prihvati li itko Meksikančevu okladu, **bandito** neće oklijevati da potegne obarač. Glover najprije pomisli da zapuca na Santiaga, ali se učas predomislio, jer je znao da time ne bi postigao ništa. Čak da i ubije Santiaga, **banditovi** bi ga ljudi odmah izrešetali. Eel i Cowper mu nisu mogli pomoći, jer ih je Komančo neprekidno držao na oku. A nije mogao računati ni na pomoć Basmanova i njegovih pristaša, što je shvatio za vrijeme kartanja. Basmanov ga je glasno i jasno upozorio da mu budućnost u Hellu ovisi o ishodu njegova obračuna s Teksašanima.

— Ne pre nagljaj se, Mig. Što mi je drugo preostalo? Vidiš i sam kako Caxton prebija moje momke, a Komančo prijeti revolverom Eelu i Cowperu? — pomirljiv i prijateljskim glasom obrati se Glover Miguelu Santiagu.

— Spremite revolver, **amigo** - dobaci Dusty Santiagu, dok je opasavao svoje revolvere, pa nastavi u tišini koja je ponovo zavládala u salunu:

— Glover mora braniti svoje momke. No na nesreću ili sreću, u životu nije sve onako kako nam se čini na

prvi pogled. Možda je netko u prvi trenutak i pomislio da me je unajmio gospodin Lampart da ga štitim od napasnika koji bi željeli od njega napraviti varalicu i lopova.

— Dorset i Homburg su upravo to i tvrdili — upadne mu u riječ Santiago.

— I na njihovu sreću, Glover im je oduzeo revolvere — dobaci Dusty.

— Poznajući ih, učinio sam to u najboljoj namjeri kad sam vidio da gube na kartama — dometne Glover i ustane.

— Svejedno, mogli su poginuti — pri govori mu Dusty.

— Kako? — zagunđa Glover.

— Da sam ih ustrijelio kad su uvrijedili gospođicu Emmu, ljudi bi doista i pomislili da svojim revolverima štitim gospodina Lamparta i da ću ustrijeliti svakoga tko dođe k njemu po svoj novac. Stoga sam ih i pretukao golim šakama.

Glover je pak bio voljan žrtvovati Dorseta i Homburga samo da među građanima i razbojnicima izazove nepovjerenje u gradonačelnika. On se nadao da će Dusty ustrijeliti Dorseta i Homburga, a da će Eel i Cowper osvetiti smrt svojih nenaoružanih prijatelja i da će Basmanov ocerniti Lamparta da je unajmio Teksašani-na kao svog čuvara.

A kako mu se izjalovio plan, sve je pošlo nizbrdice. Basmanov poluglasno izusti masnu kletvu kad je čuo kako je Dusty objasnio svoju tučnjavu s Dorsetom i Homburgom. Najgore od svega, Basmanov je shvatio da je maleni Teksašanin prozreo njegovu urotu protiv gradonačelnika.

— Pusti ih, Komančo. Momci samo žele pomoći svojim pretučanim prijateljima — dobaci Dusty Kidu čim je zakopčao svoj opasač s revolverima.

— Dobro, Ed, kad ti to kažeš — potvrdi Kid.

— Pomozite im. Odvedite ih doktoru Connollyju! — naredio je Glover svojim razbojnicima Eelu i Cowperu kad je spremio revolver u korice.

— Svirači, što blejite? Plesnu glazbu, molim! Zaslužite svoju plaću! Hajđete, momci, naručite nekakvo piće. Zar hoćete da padnem pod stečaj? — povikala je Emma.

— Gdje li je naš pogrebnik Emmet Youseman? Zar radi cijelu noć? — upita Dusty.

— Radi, radi, ali gore na katu — napomenu le Blank i namigne Dustyju.

— Moja me je ridokosa vjerno čekala — reče Waco i poljubi djevojku.

— Zar ti nisam rekla da je ridokosa tvoja djevojka? Hajde, djevojko! Momak je umoran poslije tučnjave. Sigurno bi htio leći da se malo odmori — reče Emma ridokosoj.

— Zar ne čuješ što ti kaže poslodavka? — upita Waco djevojku.

— Oh, kako im zavidim. Ništa nema ljepše od mladosti — uzdahnula je Emma dok je gledala za ridokosom i Wacom koji su pošli stepenicama na kat u sobu.

— Zar ćete dopustiti da se Ed sam odmara, Emma? — upita je le Blanc.

— Ne, neću, no moram još malčice raspaliti goste da potroše što više novaca. Sjednite i zabavljajte se, momci — reče Emma.

— Kladim se da je moja djevojka plavokosa — pripomenuo je Dusty.

— Bogami, Ed, pogodio si otprve! — odvrati mu Emma.

Svi su ponovo sjeli za stol i nastavili ugodno čavrljati izbjegavajući da i jednom riječi spomenu razloge zbog kojih se Dusty potukao s razbojnicima. Dustyju se čak činilo da Lampartu pogoduje da se više ne razglaba o tome. Gradonačelnik je svoje društvo zabavljao masnim vicevima, pa im je čak pokazao i nekoliko trikova s kartama.

Upravo kad je Lampart htio da im pokaže kako se karte mogu miješati i jednom rukom, Glover se vratio njihovu stolu.

— Slušaj, Simmy, žao mi što smetam, ali trebalo bi mi novaca da platim doktora. Nisu samo momci gubili noćas — reče Glover.

— Dobro, dobro, idem — odvrati mu Lampart.

— Kad već idete u svoj ured, poći ću i ja s vama da uzmem novaca. Vidio sam krasnu dijamantsku narukvicu u draguljarnici ko stvorenu za rođendanski dar — reče Dusty.

— A za koga? — znatiželjno će le Blane.

— Svakako ne za moju mamu, u to možete biti sigurni — odgovori mu Dusty uz smjeh.

— Andy, ti znaš da smijem otvoriti svoj ured po noći samo u nazočnosti bar jednog člana Gradske straže — opomenuo ga je Lampart.

— Basmanov je na katu — dobaci im Dusty.

— Neka onda pođe s nama. Zašto bi se on zabavljao dok ja moram raditi. Jean, molim te, pozovi ga — reče Lampart.

— S velikim zadovoljstvom — odgovori le Blanc i pođe na kat po Basmanova.

Dok su čekali na Basmanova, Dusty je morao obećati Emmi da će se vratiti u salun čim dobije svoj novac.

— Tommy također mora s nama. U njega je drugi ključ od naše škrinje — reče Glover, pokazujući u Eela koji im se pridružio čim su izašli iz saluna.

— Meni ne smeta — pristao je Lampart.

— A gdje je Cowper? — upita Dusty Gloveru.

— Homburgu ste slomili tri rebra kad ste ga udarili nogama u prsa. Cowper je s njim kod liječnika — odgovori mu Glover.

— A što je s onim drugim? — zanimalo je Dustyja.

— On je još u nesvijesti. Doktor kaže da mu je pukla glava — reče Eel.

— Oni su mene izazvali — reče Dusty.

— Nitko to ne poriče — zagunđa Glover.

Kad su se približili gradonačelnikovoj kući, Dusty opazi svjetlost iza zastora na prozoru Lampartova ureda. Sjetio se da mu je gradonačelnik rekao da u njegovu uredu cijelu noć gori svjetiljka kao mjera opreza protiv provalnika.

Otključavši ulazna vrata, Lampart propusti ostale u kuću. Svjetiljka na stropu blijedo je obasjavala njihova lica. Pošto je zatvorio ulazna vrata, gradonačelnik uđe u svoj ured.

— Udi, Andy. Ed, vi ćete morati pričekati dok ovim ljudima ne isplatim njihov novac — rekao je Lampart Dustyju.

— Dobro, samo, molim vas, požurite jer će mi inače zatvoriti draguljarnicu pred nosom — napomenuo je Dusty.

— Ne morate žuriti. Draguljarnica je otvorena cijelu noć sve do zore. Momci tek pred jutro postaju darežljivi prema Emmi i njezinim djevojkama — zajedljivo će Basmanov koji je ostao stajati s Dustyjem u hodniku, pa potom dovikne glasno da ga čuje Lampart u svom uredu:

— Ja ti nisam potreban dok otvaraš te škrinje, zar ne?

— Ne, nisi — odvrati mu Lampart iz sobe.

— Što mislite o Simmyju? — upita Basmanov Dustyja dok su zajedno čekali na hodniku.

— Sviđa mi se. Dobar je čovjek i pametan — odgovori mu Dusty.

— I bajoslovno bogat. Obogatio se od vaših desetina i utrška u salunu, jer salun je njegov, a ne Emmi — nastavio je Basmanov.

— Odbacite revolvere! — čuli su Lamparta kad je zaurao u svom uredu, a zatim četiri zaglušna hica.

U trenutku kad su odjeknuli hici, naglo su se otvorila ulazna vrata i u kuću je banuo Cowper s revolverom u ruci. Kad je ugledao Basmanova malo je zastao. Dusty je iskoristio njegovo kolebanje, potegnuo kolt i zapucao.

Otvorenih usta kao da želi nešto da im kaže, Cowper pade pogođen posred čela.

Dusty skoči na vrata u Lampartov ured, ali vrata bijahu zaključana.

— Zaboga, što se dogodilo? — čuo je Gisellin glas iza sebe. Pojavila se bosonoga u kućnom ogrtaču. Bilo je očito da je tog trena ustala iz kreveta.

— Imate li ključ od ovih vrata? — upitao ju je Dusty.

— Nemam — odgovorila mu je Giselle mirnim glasom.

— Postoje li nekakav drugi izlaz iz ureda? — nastavio je Dusty.

— Ne postoji. Kažite mi Edward, što se dogodilo? — ponovila je Giselle pitanje.

— Čuli smo pucjavu u uredu. Moramo ući, možda je Lampart ranjen — objasni joj Basmanov.

— Provalite vrata — predloži im Gisella koja se nije mnogo zabrinula za život svog muža.

— Pozovite stražare da nam napadaju — ne umaknu. No, ako su uhvatili Lamparta živog, onda smo u grdnoj neprilici — reče Dusty Basmanovu.

U tom trenutku brava je škliocnula i vrata su se otvorila. Dusty brzo gurne Gisellu u stranu i podigne kolt. S revolverom u ruci, Lampart iziđe na hodnik. Strah mu je zgrčio lice dok je buljio u cijev Dustyjeva revolvera.

— Jeste li ranjeni, gospodine Lampart? — upita ga Dusty i spusti revolver.

— Nisam. Na žalost morao sam ih ustrijeliti obojicu — izjavi Lampart.

Dok su Dusty i Basmanov pregledavali njegov ured, Lampart sjedne za svoj pisali stol i na nj položi revolver.

— Kažite nam što se zapravo dogodilo? — upita ga Dusty.

— Čim smo ušli, sjeo sam za stol, kao što to obično činim kad netko dođe po novce. Oni su prišli svojoj škrinji, okrenuli se naglo i povukli revolvere. Pucao sam u samoobrani.

— A zašto su te htjeli ubiti? — upita ga Basmanov sumnjičavo.

— Potrošili su sve svoje novce, pa su u dogovoru s Cowperom htjeli da orobe gospodina Lamparta — odgovori mu Dusty.

— Zacijelo, zacijelo — prošapta Basmanov zlovoljno, svjestan da ih slušaju znatiželjnici koje je u kuću privukla pucnjava.

— A da im je uspjelo ubiti gradonačelnika, vjerojatno bi opljačkali i ostale škrinje u kojima je pohranjen novac sviju nas — nastavio je Dusty, znajući da među znatiželjnicima ima mnogo i razbojnika koji su držali svoje novce u škrinjama u gradonačelnikovom uredu.

Shvativši da mu je Dusty tom svojom izjavom upropastio i posljednju priliku da optuži gradonačelnika za dvostruko umorstvo, ocrni ko grabežljivca i tako zbaci s položaja, Basmanov nije više izustio ni riječi.

Zajedno sa znatiželjnicima dotrčali su u kuću Waco i Kid sa svojim djevojkama koje ih više nisu puštale ni koraka same. Lampart je doista izabrao najbolji i najugodniji način da drži pod prismotrom Matta Caxtona i Komanča, misleći da se tome Teksašani neće dosjetiti.

Pošto je uzeo nešto novaca iz njihovih škrinje, Dusty se uputio u draguljarnicu gdje je kupio dijamantsku narukvicu koja mu je još tog poslijepodneva zapela za oko. Potom se vratio natrag u salun.

Premda mu je Emma odmah pritrčala da čuje što ga je tako dugo zadržalo kod gradonačelnika, Dusty nije imao prilike da joj dade poklon sve do jutarnjih sati prije nego će se zatvoriti salun.

— Za tvoj rođendan — šapnuo joj je Dusty i stavio narukvicu na ruku.

— Moj...? — zinula je Emma od čuda.

— Za tvoj idući rođendan — ispravi se Dusty.

— Hvala ti, Ed! Bože, uprljao si košulju u tučnjavi. Ne možeš je više nositi dok se ne opere — reče Emma.

— Zar da se presvlačim u salunu?

— Ne, zaboga. Dođi gore u moju sobu — odvrati mu Emma i povede ga stepenicama na kat.

Uzela je košulju i odnijela da se opere. Kad se vratila zagledala se zadržanim očima u njegova gola prsa.

— Gospode, opet sam učinila glupost. Kako ćeš sada izaći bez košulje na ulicu? — upitala ga je tobože zbunjena Emma.

— Pa što onda da radim?

Svukla je haljinu i ostala u donjem rublju.

— Smisli nešto na brzinu — naredila mu je.

— Slušaj, potrudim li se, još bih mogao nešto i smisliti — odgovori joj Dusty u smijehu.

XII

Idućeg dana ujutro Teksašani su izjahali izvan grada da konjima protegnu noge da se životinje ne bi odveć udebljale i ulijenile u staji uz jasle pune sijena.

— Vaš je krevet vraški škripao prošle noći, pa crvenokosa i ja nismo mogli oka sklopiti cijelu noć — prigovori Kid Wacu.

— Prema onom što smo Juanita i ja čuli kroza zid, crvenokosa i ti niste ni namjeravali spavati. I, Dusty, hvala ti

što si mi prepustio svoju sobu — reče Kid.

— Emma je mislila da je šteta da soba ostane prazna kad je već plaćena, pa je predložila da ti njezina sobarica odnese ključ. Jeste li vi momci doznali nešto od djevojaka?

— One ne znaju mnogo. Znaju da ljudi dolaze i odlaze, i da neke družine ođu i nikad se više ne vrate — reče Waco.

— To znamo i bez njih — napomenu Dusty.

— Htio sam upasti u pogrebnikovu kuću prošle noći s dvorišne strane, ali Juanita se bila prilijepila uza me ko čičak, pa nisam mogao s njom u zagrljaju preskakati preko plotova — izjavi Kid.

— Razgovarao sam s nekim ljudima koji su vidjeli kad je Colombova družina dovezena k pogrebniku. Dvojim da je stari Youseman imao dovoljno vremena da ih sve balzamira — reče Waco.

— Možda su ih pokopali i neće za njih tražiti nagrade da bi zataškali glasine što kruže gradom — reče Kid.

— Ne vjerujem. Za njih su bile raspisane veće nagrade nego za Tobyja Siddonsa i njegove razbojнике — dobaći Waco.

— Misliš li da je Glover htio opljačkati gradonačelnika? — promijeni Waco predmet razgovora.

— Stražari su našli njihove konje spremne za bijeg iza gradonačelnikove kuće — odvrati Dusty.

— A Basmanov? — želio je znati Kid.

— On je sumnjao da Glover nešto sprema samo nije znao kada i kako — reče Dusty.

— Kako im je to uopće palo na pamet kad su znali da Lampart drži napet revolver na svom pisaćem stolu — napomenuo je Waco.

— Čuvajte se, momci, tog revolvra ako želite poživjeti — opomenuo ih je Dusty.

— Jesi li što izvukao od Emme? — upita ga Kid.

— Nisam, ali čini mi se da bi mi željela povjeriti nešto, ali se ne usudi — odvrati mu Dusty i zamukne jer im se u tom trenu pridružila Gisella na svom gizdavom konju.

— Zašto me niste pozvali da pođem s vama na jahanje. Edward? — prigovorila mu je lijepa Gisella.

— Idući put to neću zaboraviti, gospodo — odvratila joj Dusty koji je znao da ju je Lampart poslao kako bi im onemogućio da razgovaraju nasamo.

Kad su se vratili u konjušnicu, dočekali su ih le Blanc i Lampart. Gradonačelnik ih je pozvao na ručak. Basmanov je namrgođeno gledao za njima, ali se nije usudio prigovoriti Lampartu.

Za vrijeme ručka Lampart im je s ponosom govorio o svom gradu, ali im nije otkrio ništa novo u nazočnosti le Blanca.

Ostatak dana prošao je bez većih uzbuđenja. Dusty i njegovi prijatelji nisu više imali prilike da razgovaraju nasamo. Ostali su s Lampartovima do večeri, a potom ih je preuzela Emma i njezine djevojke.

Dusty je proveo još jednu ljubavnu noć s Emmom i ujutro su se rastali, a da mu Emma još nije kazala što je mori. Možda je Lampart naložio Emmi da ispita Dustyja i da ga obavijesti što misli i osjeća.

Oko podneva idućeg dana Teksašani su pozvali Gisellu na jahanje izvan grada. Gisella im je tad rekla da se Hatchet vratio u Hell i ponovo otišao po nove zalihe. Budući da su tog dana ručali sami s Lampartovima, gradonačelnik se naveliko raspričao o ljudima koji su živjeli u Hellu, a koji su bili svi od reda teški prekršitelji zakona.

Pošto smo pridobili **Kweharehnuhe**, nastavio je Lampart, skupili smo novce i počeli obnavljati grad. Potom je Hatchet razglasio širom Teksasa da razbojnici mogu u Hellu naći utočište i zaštitu od zakona. Vijest nije mogla doći u pogodnije vrijeme. Teksaški su rendžeri upravo u to vrijeme počeli veliku hajku na razbojнике i odmetnike.

Lampart je odmetnicima i razbojnicima u gradu pružio sve pogodnosti koje uljepšavaju život, ali za skupe novce. Predstraže su razoružavale pridošlice prije ulaska u grad, kako razbojnici ne bi mogli pružiti otpor pri plaćanju desetina gradonačelniku.

To je očito bilo sve što im je Lampart odlučio reći tog dana za ručkom. Kako im je zatajio da mrtve razbojнике za kojima je raspisana nagrada predaje potajice vlastima, za dobre novce, Kid upita Lamparta kako mu je uspjelo nagovoriti poglavicu Deset Medvjeda da pušta odbjegle bijelce na svoje područje. Lampart im je priznao da ga je potkupio oružjem i streljivom.

— Zar se niste bojali da bi Indijanci jednog dana mogli okrenuti te puške protiv vas? — upita ga Waco.

— Nisam. Naime, uvjerio sam ih da će ih pratiti ratna sreća samo dok oružje ne upotrebe protiv mene i mojih ljudi. Stoga im i dajem samo pedeset naboja mjesečno za svaku pušku. Poglavica Ubij Nešto počeo je rovariti protiv mene. Posuđivao je streljivo od ostalih ratnika da bi naoružao svoje ratnike. Napali su konjičku patrolu iz zasjede, ali naletio je na tvrd orah i poginuo. To je smirilo ostale poglavice. Znaju da neće dobiti novo streljivo do idućeg mjeseca mladaka.

— A što ako na vrijeme ne nabavite municiju? — upita ga Waco.

— Imam veliku zalihu u skladištu iza kuće — odgovori mu Lampart.

— Onda bi **Kweharehnusi** mogli nasrnuti da vam ga otmu prije nego izađe mjesec mlađak — napomenu Waco.

— Oni se boje približiti skladištu — odvratila mu Lampart.

— Zašto? — zanimalo je Kida.

— Ja sam najprije fotografirao njihovu poglavicu Deset Medvjeda i njihovu vračaru. Oni sad misle da sam im zarobio dušu i da će im duše živjeti u vječnu prokletstvu, uništiti li njihove slike. Stoga me se boje i nikad me neće napasti. K tome, kad je stigla prva pošiljka streljiva, pozvao sam poglavicu Deset Medvjeda i njegovu pratnju u grad na sastanak. Rekao sam im da sam začarao cijelu pošiljku i da će poginuti svi koji pokušaju da mi ukradu i jedan metak ili upere svoje oružje na mene i moje prijatelje.

Zatim sam postavio bure baruta u pijesak u dvorištu i spojio ga s upaljačem u svojoj radnoj sobi, pa im rekao

neka mu priđu svi oni koji misle da lažem.

Kad je nekoliko nepovjerljivih ratnika prišlo buretu, Gisella je pritisla upaljač i bure je eksplodiralo i raznijelo ih. Zatim sam postavio drugo bure puno baruta koje nije eksplodiralo dok je oko njega Giselle plesala svoj čarobnjački ples. To ih je uvjerilo u moju čarobnjačku moć više od bilo koje druge čarolije.

— Bez uvrede, gospodine, i s dubokim štovanjem za vašu lijepu ženu, ali ja bih vrlo radio vidio taj ples — reče Waco i naceri se.

— Imat ćete prilike da ga vidite za šest dana. Plešem ga svaki put kad ratnici dođu ovamo po metke. I poglavica Deset Medvjeda uživa u mom plesu — obećala mu je Gisella.

— Nadam se da ću i ja u njemu uživati — poveselio se Waco.

— Zar vas ne zanima kako je Emma stigla u naš grad, Ed? — upita Gisella Dustyja u namjeri da promijeni razgovor.

— Nadam se da će mi to ona sama reći kad je upitam — odvrati joj Dusty pomalo hladno.

— Nemojte zamjeriti mojoj ženi što vas podbada, Ed. To su ženska posla. Nema u tom nikakve tajne. Emmu smo upoznali dok smo radili u cirku su. Kad sam odlučio da u Hellu otvorim salun, poslao sam po nju. Došla je i pokazala se kao vrlo sposobna poslovna žena. Za njom nije raspisana tjeeralica, a ni ucjena za njezinu glavu — pomirljivo će Lampart.

— I mislio sam da nije. Emma je izvanredna žena i vrlo dobar prijatelj — izjavio je Dusty.

— Zaboga, gotovo sam zaboravio. Moram požuriti na sastanak Gradskog vijeća. Basmanov bi želio da ukinemo odluku o zabrani paljenja vatre danju. Mislite li da bi to bila razumna odluka, Ed? — upita ga Lampart pošto je pogledao na sat.

— Ni govora. Dim će otkriti položaj grada i za koji dan u nj će upasti teksaški rendžeri ili konjica — odrješito mu odgovori Dusty.

— Da sam na vašem mjestu ja bih se Basmanovu prijedlogu odlučno suprotstavio — dometnuo je Kid.

— Neću vas razočarati, gospodo, u to možete biti sigurni. — obeća im gradonačelnik prije odlaska na sastanak Gradskog vijeća.

XIII

— Kakvo divno susjedstvo, Ed. Sve sami razbojnici koji su već počinili sve podlosti osim krađe konja — kritički je prigovorio Kid dok su prolazili puteljkom iza kuća prema konjušnici.

— Neki su od njih krali i konje, ali ih je sada stid to priznati. I rođena bi ih se majka odrekla — dometnuo je Waco.

— Lampart želi da baš tako rasuđujemo. Tad je siguran da se nećemo s njima sprijateljiti — reče Dusty.

— No, Emmu nam je prikazao u sasvim drukčijoj svjetlosti. Misliš li da nam je rekao istinu, Ed? — upita ga Waco.

— Jamačno, jer zna da će mi sama Emma kad-tad reći istinu — zaključio je Dusty.

— Lukavi podlac. Sad shvaćam kako mu je uspjelo da obmane i pripitomi poglavicu Deset Medvjeda i njegovu vračaru da mu jedu iz ruke — reče Kid.

— Morat ćemo da pred Kweharehnu-sima razotkrijemo njegovu prevaru ili da uništimo skladište municije, premda u ovom trenutku ne znam kako ćemo to učiniti — reče im Dusty.

— Misliš li da sad ima u nas puno povjerenje? — upita ga Kid.

— Možda, kad nas pušta da naokolo šetkamo bez pratnje — zaključio je Dusty.

Kad su ušli u konjušnicu u njoj su zatekli samo čuvara golubova pismoša. Basmanov je već bio otišao na sastanak Gradskog vijeća.

Pošto su nahranili i istimarili svoje konje, Teksašani su se vratili u hotel. Kid i Waco ostali su sa svojim djevojkama koje su ih čekale u predvorju hotela, a Dusty se popeo u svoju sobu.

— Koga vraga... vi? — zagundao je i žurno zatvorio vrata za sobom.

Smijući se Dustyjevu zaprepaštenju, Gisella polagano ustane s kreveta. Ogrič je bio prebačen preko naslona stolice, a ona je bila u oskudnoj

odjeći od jelenje kože kao Indijanka. Da se tako odjevena pojavila na nekoj pozornici, vlasti bi prisilile upravu da zatvori kazalište. Dusty je zadržano promatrao skladne oblike lijepe Giselle.

— Simmy je na sastanku Gradskog vijeća, a ja sam došla da vam pokažem kako sam odjevena dok plešem svoj čarobnjački ples pred Indijcima — rekla je Gisella i pošla laganim korakom prema Dustyju njišući zavodnički bokovima.

— Izabrali ste loš trenutak, gospođo — odvratila joj Dusty hladno.

— Zar vam se ne sviđam? Zar nisam lijepa? — izazovno ga je upitala smeđokosa Gisella, a zatim je podigla ruke iznad glave i zavrtjela se pred njim da je može ogledati sa svih strana.

— Ne želim reći što mislim, gospođo Lampart — odrešito reče Dusty.

— Vas smeta što sam udata?

— I to za čovjeka kojeg cijenim i štujem. Stoga se odmah zagrnite i požurite kući — strogo reče Dusty.

— Zar doista to želite? — razočarano će Gisella i naprci prezirivo usne.

— To i ništa drugo! Sad idem u sobu svog brata Matta i nadam se da vas tu više neću zateći kad se vratim — odbrusi joj Dusty.

Kid i Waco spremali su se za večernji izlaz, a djevojke su im pomagale da se što ljepše ukrase. U nazočnosti djevojaka Dusty se nije usudio da spomene Gisellin posjet.

Navečer, čim je ušao u salun, Dusty se uputio ravno prema Emminu stolu za kojim je sjedio sam Lampart.

— Ne znam da li da se ljutim ili osjećam polaskanim, gospodine, ali zacičelo imate u mene veliko povjerenje kad se usuđujete poslati svoju ženu u moju sobu u onako oskudnoj odjeći — reče Dusty gradonačelniku bez ikakva uvoda.

— Potpuno ste opravdali moje povjerenje, Ed — pohvalio ga je gradonačelnik, ali dolazak le Blanca i Yousemana prekinuo je njihov razgovor.

Te večeri Dusty je osjetio da se sve više zaoštrava sukob između Basmanova i Lamparta. Lampart je vjerojatno želio da bude potpuno siguran u Du-

styjevu pomoć kad krene u obračun s vlasnikom konjušnice.

Te noći, dok je ležao u zagrljaju plavokose Emme, Dusty je čuo što ga je najviše zanimalo.

— Danas su se, bogami, grdno pograbili na sastanku Gradskog vijeća — reče Emma poslije prvog poljupca.

— Zar Basmanov nije odustao od svog prijedloga? — upita je Dusty, osjetivši kako se Emma privila uz nj.

— Nije to sve. Basmanov traži da Simmy podijeli Fond za izgradnju grada, a ne da on drži sav novac kod sebe — rekla mu je Emma između dva poljupca.

— Zar Simmy doista drži sav novac u kući?

— Da. Kladim se da Simmy ima najmanje pola milijuna dolara, što od desetina, što od saluna, a ima udio i u onom poslu...

— Kojem poslu? — upita Dusty nehažno.

— Connolly i Youseman balzamiraju tijela razbojnika za kojima je raspisana tjeralica s nagradom, pa ih poslije unovčuju.

— Vidi vruga! — Dusty se tobože jako iznenadio.

— Časna riječ! Zato Youseman i nije bio u salunu one večeri kad si ti ustrijelio Colomba i njegovo društvo. Hatchet odvozi tijela u gradove gdje ih u dogovoru sa šerifom unovčuju. Otkad ih je Basmanov prozreo, odonda i njemu plaćaju dio.

— A odakle ti to znaš?

— Jedne večeri Youseman se opio kô svinja i sve mi priznao. Tijela stavljaju u sanduke, pa ih svatko tko želi može vidjeti. Kad se poklopci pribiju, dno se otvori i tijela razbojnika padnu u podrum. Potom zakopaju prazne sanduke.

— Taj je Simmy doista bistar čovjek.

— A ti ne zaboravi da je i za vama raspisana tjeralica s nagradama od deset tisuća dolara — podsjetila ga je Emmy.

— Simmy je moj prijatelj.

— I Ben Colombo mu je bio prijatelj — opomenula ga je Emma.

— Mi mu trebamo za... — počeo je Dusty, ali mu Emma začepi usta dugim i strasnim poljupcem.

— Jednog mu dana više nećeš trebati, a onda će te balzamirati. Kakva šteta za tako lijepa muškarca kao što si ti, Ed — nastavila je Emma poslije poljupca.

— Samo, još će oni čuti koju od mene prije nego im to uspije — prijetećim će glasom Dusty.

— I od mene — obeća mu Emma i ponovo ga poljubi u usta, a onda dodaje:

— Ed, pola milijuna dolara je mnogo novaca, zar ne?

Dusty još nije odgovorio na to pitanje. Pravio se da spava. I malo zatim oboje su doista i zaspali, izmoreni ljubljnjem.

Sutradan, kad su oko podneva sišli iz sobe na ručak, zatekli su Waca i Kida za šankom u salunu. Djevojke nisu bile s njima.

Upravo ih je pozdravio, kad su se otvorila pokrajna vrata i u salun je banula Gisella.

— Sto je, zaboga, gospođo Lampart? — upita je Dusty.

— Basmanov je zapalio vatru u peći u svom uredu, a Simmy je pošao k njemu da ga kazni — odgovorila je Gisella koja se nije doimala odveć uzbuđenom.

— Idemo, momci, možda će mu trebati pomoći — odlučio začas Dusty.

— Ja ću se pobrinuti za gospođu Lampart, Ed — ponudila se Emma i čvrsto šćepala Gisellu za nadlakticu.

— Ne bojte se gospođo, dovest ćemo vam vašeg muža kući živa i zdrava — pokušao je Dusty utješiti Gisellu prije nego je izišao.

Gisella zacijelo nije dangubila, jer su Teksašani ugledali Lamparta nekoliko koraka ispred sebe tek što su izišli iz saluna na stražnja vrata. Čim je čuo korake iza sebe, Lampart se naglo okrenuo.

— Što...! Kako? — zinuo je gradonačelnik iznenađeno, ali i s olakšanjem.

— Vaša žena nas je obavijestila, pa smo pošli da vam pomognemo — objasnio mu Dusty.

— Hvala vam, Ed. Basmanov me je izazvao na konačni obračun — reče Lampart i pokaza rukom na dim iz konjušnice.

— I neće vas dočekati sam — reče Dusty i stane.

— S njim su zacijelo njegovi prijatelji: Pigeons, Diebitch, kovač Rossi i konjušari.

— Onda moramo biti lukavi. Zacijelo nas neće ništa vidjeti, pa ćemo stoga vi i ja poći ulicom, hrabro, ravno na glavnu ulazna vrata — odlučio je Dusty.

— Zar samo nas dvojica?

— Matt i Komančo prići će konjušnicama sa stražnje strane i štititi nas.

Kad su Lampart i Dusty izbili na glavnu ulicu, dim iz konjušnice vinuo se visoko uvis i već je izazvao pažnju prolaznika i građana. Samo im je le Blanc pritrčao u pomoć, noseći u ruci sačmaricu.

— Kucnuo je čas obračuna — reče brijač.

— Kucnuo je — potvrdi Lampart.

— Ne žurite. Diebitch nas promatra iza vrata. Pustite ih neka se malo oznoje od muke — savjetovao im je Dusty.

Kad su stigli na ulaz u konjušnicu, put su im prepriječili Basmanov i mrki Diebitch.

— Ti znaš kaznu za paljenje vatre po danu? — izazovno upita Lampart Basmanova.

— Znam, ali ti ćeš je platiti. Ti si je podmetnuo i potpalio svojim mađioničarskim trikovima — odbrusi mu Basmanov.

— Tko će ti to vjerovati? — upita ga Lampart.

— Vjerovat će onome tko ostane živ, samo što si ti kukavica i bojiš se sa mnom ogledati u dvoboju, stoga se i nisi usudio doći sam — prigovori mu Basmanov.

— Mi ćemo se povući, povuče li se i Diebitch, pa se vi, gospodo, obračunajte časno među sobom — predloži Dusty.

— Može — zagundao Diebitch.

— Ni ja nemam ništa protiv. Puvucite se i pričekajte kod vrata, gospodo — izjavio je Lampart.

— Vi, gospodine Caxton, izbrojite do pet, a mi ćemo onda povući revolvere — predloži Basmanov.

— Počnite brojiti, Ed! — naredi mu Lampart.

— Jedan... dva... — počeo je brojiti Dusty.

Kad je Basmanov položio ruku na držak svog revolvera, Lampartu oko usana zaigra opak i podao smiješak. Čim se Basmanov okrenuo Lampart povuče revolver i opali dva uzastopna hica. Zrna proparaše Basmanova prsa još prije nego je vlasnik konjušnice uspio podići svoj revolver.

— Držite ih! — zarezao je Diebitch i posegao za svojim revolverom.

Le Blanc podigne sačmaricu i opali. Prorešetan, Diebitch pade mrtav na zemlju.

Dusty je slutio da ih je Basmanov pokušao prevarom uvući u vješto postavljenu zamku, pa se pažljivo osvrnuo oko sebe. Ugledao je Pigeonsa kako na nj gađa iza kupa sijena. Hitro je potegnuo svoj kolt, naciljao i opalio. Zrno prozviđa kroz zrak i pogodi Pigeonsa ravno među oči.

Krupan i plećat kovač Rossi podigao se iz svog zaklona na sjeniku. Ubio je le Blanca jednim hicem iz revolvera. U odjeku pucnja kovačeva revolvera, sijevnuo je kolt u Dustyjevoj lijevoj ruci. Kovač jaukne, obrne se oko svoje osi i stropošta se sa sjenika na pod staje.

Dva su Basmanova konjušara naglo otvorila vrata spremišta za sedla i upali u staju. Istodobno Waco udari nogom u dvorišna vrata i upadne u spremište za sedla. Konjušari se naglo okrenuše, uperivši svoje revolvare u Waca. Lijevo, desno; desno, lijevo, suknila je vatra iz cijevi Wacova vojničkog kolta. Konjušari se zgrčiše u pasu, prije nego su pali na zemlju.

Za to vrijeme Kid je upao u konjušnicu na dvorišna vrata i naletio na dvojicu Basmanovih pristaša, koji su istrčali iz pokrajnog skladišta. Ugledavši pred sobom tamnoputo lice Komanča, začas su zaboravili na Lamparta i okrenuli svoje oružje u Kida. Olovo je zviždalo pokraj Kida, a on im je na oganj odgovorio ognjem. Ispalio je osam metaka iz svoje vinčesterke u blagu krugu i pogodio svoje protivnike u prsa.

Kad se stišala pucnjava, završila je krvava borba za vlast u Hellu. Konji su njištali, frktali, ritali se i propinjali od straha i kiselkasta dima pušćana praha.

— Smirite konje... Komančo, Matt — zapovjedio im je Dusty.

Znatizeljnici su s ulice nagrnuli u staju i zgranuti promatrali mrtva tijela Basmanova i njegovih prijatelja. Koledbljivci su pohrlili da čestitaju Lampartu, ali im je gradonačelnik hladno okrenuo leđa.

Pošto je naredio da se ugasi vatra u peći Basmanova ureda i rekao Yousemanu da spremi svečani pogreb le Blancu, gradonačelnik se zahvalio Teksašanima na pomoći.

Gisella, Emma, Juanita i Red dočekali su ih na ulici. Emma je ponijela sa sobom nekoliko boca šampanjca, istakavši da pobjedu valja proslaviti, pa ih je Lampart sve pozvao svojoj kući na slavlje.

Kad su se udobno smjestili u mekane naslonjače u gradonačelnikovoj dnevnoj sobi, Dusty upita domaćina:

— Kažite nam, kako vam je uspjelo podmetnuti vatru u Basmanovu ured?

— Čekao sam dok vi, momci, ne siđete iz svojih hotelskih soba, a potom sam se ušuljao u Basmanov ured i podmetnuo vatru u peći — odgovori mu Lampart.

— Ali kako vam je uspjelo da vatra plane u željenom trenutku? — zanimalo je Waca.

— E, to je profesionalna tajna koju vam ne smijem otkriti, jer me za nju veže mađioničarska zakletva.

— I znali ste da će je Basmanov iskoristiti za konačni obračun, premda je znao da ste je vi podmetnuli?

— O da. A znao sam i da ćete mi vi pomoći. I tako je sve išlo kao podmazano. Hel je sada moj grad — s ponosom će Lampart.

— Vaš grad, Simmy? — upita ga Dusty i podigne upitno obrve.

— Htio sam reći naš grad, Ed — ispravi Lampart brzo svoju grešku.

— Rekla sam ti da je u Simmyja urođen osjećaj za pravednost, zar ne? — upita ga Emma i dobaci mu kratak, ali značajan pogled.

XIV

U svom pustolovnom životu Dusty Fog se još nikada nije toliko zaprepastio kao idućeg dana predvečer kad je

Sve su majstorske usluge danas vrlo skupe, a u vašoj kući, u vašem vikendu, na vašem automobilu ili čamcu uvijek treba nešto popraviti, dotjerati i obnoviti. Ako želite uštediti novac i olakšati posao, onda nabavite

SAM

SVOJ MAJSTOR

list, u kojem ćete naći tisuću potrebnih savjeta i uputa za niz zanata, koji su vam potrebni za održavanje kuće i vikenda, za nadogradnju i poboljšanje vaših životnih uvjeta uopće.

Za hobiste naše stalne rubrike:

Filatelist, numizmatičar, ribič, lovac, kinolog, oružar, vrtlar, tajne zanata.

ušao u ured gradonačelnika Lamparta i tamo zatekao glasovitu, crnokosu razbojnicu Bellu Starr koja je došla pohraniti svoj plijen u škrinju u Lampartovu uredu.

U kaputiću od jelenje kože s resicama, tamnosivoj košulji, uskim crnim jahaćim hlačama i čizmama s visokom petom, Bella Starr se doimala kao živa slika idola svih muškaraca na Divljem zapadu. Odjeća joj je služila da istakne sve njezine ženske čari i izazovne oblike kakvim se nije mogla pohvaliti ni Emma Nene. Uz njezin punašan bok visio je mornarički kolt u koricama privezanim tankim remenčićem uz oblo bedro, kao u vrlo brzih revolveraša.

Sudeći po njezinu iznenađenju kad ga je ugledala, Dusty je znao da ga je prepoznala na prvi pogled, unatoč njegovoj odjeći, bradi i brkovima.

— Ed! Pa mogla sam to i misliti da ću te ovdje naći pošto sam pročitala izvještaj o temi in Texas State Gazettei, — uskliknula je radosno Bella umjesto svakog drugog pozdrava.

— Vi se poznajete? — začudio se Lampart koji je neprekidno pasao oči po oblinaama lijepe Belle Starr. U njegovu glasu Dusty osjeti sumnju i nepovjerenje. Ed Caxton je, naime, tvrdio da mu je pljačka vojničke blagajne bila prva i posljednja u njegovu životu. Stoga se Lampart živo zanimao odakle bi se to dvoje mogli poznavati.

— Srell smo se još dok sam služio vojsku u konjici — reče Dusty.

— Došli su da me uhapsu u kući mog oca. Ed me je našao skrivenu u suši, ali me nije odao, a ja sam ga zato poslije bogato nagradila — nastavila je brzo Belle, a kad je izgovorila posljednju riječ, onda se vragoljasto nasmiješila Dustyju, pa se Lampart mogao lako dosjetiti kako je to Belle nagradila Dustyja.

Dusty se nadao da ga Bella Starr neće odati zbog njezine ljubavne veze s Markom Counterom, njegovim prijateljem, premda još nije znao zašto je došla u Hell.

— Ed je prava muškarčina, znate? Ah, što sam glupa, pa vi to ne možete znati — nastavila je Bella i glasno zahihota.

— Zacijselo ne, gospođice Starr — reče Lampart i kiselo se nasmiješi.

— Zovite me jednostavno Bella — dodala je djevojka.

— Bella je upravo stigla, Ed, i ja sam joj objasnio uvjete pod kojima može ovdje ostati — obavijesio ga je Lampart.

— Jesi li imala neprilika na putu? — upita je Dusty.

— Ne, nisam, samo sam se neugodno osjećala kad me je vodič razoružao.

— Vidim da ti je Simmy već vratio oružje. A što te je natjeralo da dođeš u Hell?

— Bella je čula za naš grad, a kako su se Indijanci nešto uznemirili... — brzo mu je odgovorio Lampart umjesto djevojke.

— Uznemirili! Cijelo područje vri ko vulkansko grotlo, pa sam odlučila da se sklonim ovamo neko vrijeme — povišenim je glasom rekla Bella.

— Je li te Simmy upoznao sa svojom ženom, Bella? — upita je Dusty.

— Još nisam. Upoznat ću je čim završimo poslovni dio našeg razgovora — ispričao se Lampart, dobacivši mrk pogled Dustyju.

— Nemojte uznemiravati gospođu ako je zauzeta. Ed, molim te, otprati me do hotela — rekla je Bella Starr pošto je zaključala svoju škrinju i ključ spremila u džep.

Dok su prolazili pokraj saluna, Dusty opazi kako djevojke znatiželjno gledaju za njim i Bellom. Dusty odmah odluči da Bellu skloni s ulice prije nego se pred njima stvori Emma Nene.

— Kaži mi istinu, Ed, što radiš ovdje? Ja sam ovamo došla poslom i želim znati... — počela je Bella kad su prošli pokraj saluna.

— Gospodine Caxton! Gospodine Caxton! Dobro da ste naišli. Popravio sam kopču na ogrlici, možete je uzeti — povikao je za njim draguljar.

— Hvala, navratit ću poslije...

— Hej, kome ti to kupuješ ogrlicu, Ed. Udi, umirem od znatiželje da je vidim — reče Bella.

— Nemamo sad vremena. Ti moraš u hotel — izmotavao se Dusty.

— Ima za to vremena — nije se dala smesti Bella.

Zadrže li se u draguljarnici, Emma će ih stići prije nego uđu u hotel i bit će gužve. Stoga je mira i reda radi, odlučio da Bellu drži daleko od očiju Emme. No, dok im je draguljar pokazivao ogrlicu, Dusty začuje iza sebe poznate, užurbane korake.

— Hej, kako li je lijepa! — ushićeno će Bella kad je vidjela ogrlicu i položi ruku na Dustyjevu nadlakticu.

Vrata draguljarnice otvorila su se uz glasan tresak i srdit ženski glas zaskita Belli u uho:

— Skidaj svoje prljave šape s mog čovjeka!

Bella se naglo okrenula i nakostriješila ko mačka spremna na obranu, te se našla oči u oči s Emmom. Emma je već bila odjevena za svoj noćni posao i prsti su joj bili ukrašeni prstenjem s dragim kamenjem zavidne veličine koji su svjetlucali svojim ostrim bridovima. Odmjerila je svoju suparnicu od glave do pete. Djevojke iz saluna okupile su se da vide što će se dogoditi. Uz njih se stiskalo i nekoliko znatiželjnika koji su slučajno prolazili ulicom.

— Molim te, Emma, smiri se. Ja samo pratim gospođicu Starr do hotela — blagim će i umirujućim glasom Dusty.

— Što ti je, Ed? Otkad sam ja za tebe gospođica Starr? — zabezeknula se Bella.

Dustyja obuze srdžba. Umjesto da mu pomogne da smiri Emmu, ona je namjerno dolila ulje na vatru. Emma se sva sašarila i zajapurla od bijesa.

— Ja ću tebi pokazati! — zarežala je Emma, stisla šaku i zamahnula, a na ruci su joj zloguko zabljeskali oštri dragulji.

Bella učas potegne kolt, napne otponac i uperi cijev u Emmin trbuh. Emma se ukoči na mjestu ko kip.

— Rasiješ li mi lice tim svjetlucačim kamenčićima, napraviti ću ti rupu u trbuhu — zagrozi joj se Bella.

— Mogu ja i skinuti prstenje! — povikala je Emma.

— Molim vas, moje dame, nemojte se tući u mojoj prodavaonici — skrušeno je zavapio draguljar.

— Prestanite! — zaurloao je strogo Dusty.

— Dobro, Ed, kad ti tako hoćeš — reče Bella, pa se obrati draguljaru:

— A gdje se ljudi zabavljaju u ovom gradu?

— U salunu Honest Man — odgovori joj draguljar, pogledavši ispod oka u Emmu.

— Da se nisu usudila da u nj zakoračiš. Izbacit ću te naglavačke na ulicu — zaprijetila joj je Emma.

— Hoćeš li i ti doći večeras u salun, Ed? — upitala je Bella Dustyja, praveći se da ne čuje i ne vidi Emmu.

— Što tebe za nj briga? Uđeš li u moj salun, požalit ćeš, bogami! — dobacl joj kroza zube Emma.

— Što se ti toliko naduvavaš, stara vještice. Radije skрати tu svoju jezičnu jer ću večeras doći u salun u mokasinama i bez revolvera — odbrusi joj Bella, svjesna da se oko njih skupilo brojno slušateljstvo, pa spremi revolver u korice i progura se na ulicu.

Zajapurena od srdžbe i ljubomore Emma je gledala bez riječi za svojom suparnicom, a onda se ponosnim korakom vratila u salun. Na Dustyja se nije ni osvrnula.

— Uhuu! Večeras će, gospodine Caxton, bogme biti veselo u salunu — uz dahnuo je s olakšanjem draguljar.

— Bogami hoće — priznade Dusty, pitajući se zašto je Bella namjerno raspalila Emminu ljubomoru.

— A što ću s ogrlicom? — upita ga draguljar.

— Kupit ću je — odgovori mu Dusty, nadajući se da će njome možda smiriti Emmu.

x x x

Te večeri u salunu Honest Man vrvjelo je ko u mravinjaku. Gisella i Lampart sjedili su za Emminim stolom. Svi su napeto čekali kad će se u salunu pojaviti Emma i Bella.

Unatoč svim naporima i lijepim riječima, pa čak i ogrlici, Dustyju nije uspjelo da smiri Emmu, koja se zainatila da je Bella javno moli za oprostenje i da nikada ne zakorači u salun. Bella je bila voljna da je zamoli za oprostjenje, ali nije pristala da ne dolazi u salun. Stoga je Dusty odlučio da djevojke same riješe svoju razmiricu.

— Šteta što je Miguel Santiago morao otići, pa neće vidjeti večerašnju predstavu — napomenula je Gisella

svom mužu upravo u času kad je u salun ušla Bella Starr. Istodobno, na stepenicama što su vodile na kat pojavila se Emma Nene.

— Plaćam svima piće čim je pretučem — glasno je izjavila Bella i pošla prema Emmi, šuljajući se kô velika mačka prema svojoj žrtvi.

— Ako me ona pobijedi, častit ću sve goste u salunu — uzvratila je plavokosa Emma istom mjerom.

Dvije prekrasne djevojke nasrnule su jedna na drugu u mukloj tišini što je zavládala u salunu. Bella trgnu ramenom, zamahne i prilijepi zvučnu pljusku Emmi, a Emma joj ne osta dužna. Vratila je Belli dvije vruće zaušnice. Bella ustuknu korak, zbunjena. Gosti u salunu skočili su na noge i glasnim povicima počeli hrabriti protivnice.

Bella naglo pograbi Emmu za kosu svine joj glavu i udari koljenom. No, Emma je hitro podigla ruke i zaštitila lice, a zatim je objema rukama ščepala Bellu za kosu.

Dok su jedna drugu čupale za kosu posrtale su naprijed-natrag boreći se da ne izgube ravnotežu i ne padnu na prljav pod.

Uz bolan vrisak pustile su kosu i uhvatile se u klinč. Tad se Bella otrgla iz zagrljaja svoje protivnice, obujmila Emmu rukama oko bedara, podigla je i bacila na pod. No, Emma je za sobom povukla i Bellu.

Valjajući se po podu, Emma skoči Belli na prsa i udari je šakom po uhu. Bella jaukne, svine koljena i odbaci Emmu od sebe. Emma se grčevito uhvati za Bellinu košulju. Puca su se rasula po podu, košulja se izvukla iz hlača i pukla po sredini.

Razbjesnjela kô divlja zvijer, jer joj je Emma rasparala košulju, Bella skoči na Emmu i pritisne joj glavu na pod. S užitkom joj je rastrgala prslučić i bluzu od vrata do struka, a potom zamahnula da je udari u lice.

Emma krikne, svije se i baci Bellu sa sebe. Bella tutne na pod potrbuške, a Emma joj brže-bolje sjedne na ramena. Stisnula je čvrsto bedrima Bellu pod rebra, lijevom joj je rukom stezala grlo, a desnom strgala ostatke košulje s leđa.

Uprijevši se iz sve snage, Bella se okrenula na bok. Emma ju je još držala za grlo i stiskala rebra bedrima. Desnom rukom Bella ščepa Emmu za kosu, a prste lijeve ruke zabije joj među rebra.

Ne hajući mnogo što su gole do pasa, obje su se djevojke nastavile tući bjesomučno. Belli je napokon uspjelo da strgne Emminu ljevicu sa svog grla i da sjedne no Emma joj je tako čvrsto stisnula bedrima rebra da je lijepa odmetnica ostala bez daha. Emma iskoristi tu prednost i stisnutom šakom odalami Bellu po nosu. Krv je procurila iz Bellinih nosnica. Bella oslobodi ruke, zastenja i zgrabi svoju suparnicu za prsa. Emma krikne od bola. Podigavši desnu nogu, htjela je svoju protivnicu udariti koljenom pod bradu. Bella se izmakne udarcu i otkotrlja po podu.

Pošto su obje ustale, pojurile su jedna na drugu stisnutim šakama. Udarci su pljuštali kô kiša. Kad su se umirile od udaranja, počele su se hrvati. Emma je ostala bosonoga, a Bella je izgubila jednu mokasinu.

Kad su po sedmi put ustale s poda i nasrnule jedna na drugu uhvatile su se prstima za vrat i počele gušiti, krkljajući i stenjući.

U pokušaju da se oslobodi iz neugodna stiska, Bella gurne svoje noge među Emmine. No, teško je pogriješila. Obje su pale na pod, ali Bella više nije imala vremena da se izvuče ispod Emminih koljena.

Shvativši u kakvu je škripcu, Bella se napne iz petnih žila, upre ramenima o pod i trgne cijelim tijelom prema naprijed. Emma, čim je osjetila da će izgubiti ravnotežu, pokuša se uspraviti, posrćući natraške. No izgubila je ravnotežu i bubnula stražnjicom na pod. Bella skoči na noge i golim stopalom odalami Emmu pod bradu. Plavokosa vlasnica saluna zastenja i izvali se na leđa, a Bella, od snage udarca, posrne nekoliko koraka natraške.

Jecajući od iscrpljenosti, Bella se hitro okrene, spremna da se brani. No Emma je ostala nepomično ležati na podu. Bella joj pride i klekne na prsa. Duboko je uzdahnula prije nego će ponovo odalapati svoju protivnicu po zubima. U tom trenutku osjeti kako je

TRAG
biblioteka
kriminalističkih
romana izlazi svakih
14 dana cijena 10
dinara

SIRIUS
biblioteka znanstvene
fantastike izlazi
svakog 5. u mjesecu
cijena 10 dinara

LASO
vestern roman izlazi
svakog tjedna (u
petak) cijena 5 dinara

ŽIVOT
ljubavni roman izlazi
svakog tjedna (u
utorak) cijena 5 dinara

POPAJ
strip-zabavnik izlazi
svakih 14 dana (u
ponedjeljak) cijena 5
dinara

ALAN FORD
super strip izlazi
svakih 14 dana (u
srijedu) cijena 6
dinara

TOM I JERRY
Vrtrep-strip za djecu
izlazi svakih 14 dana
(u srijedu) cijena 5
dinara

dvije snažne ruke hvataju ispod pazuha i podižu. Pokušala im se oduprijeti, ali samo joj je uspjelo da okrene glavu i vidi tko je drži.

— Zaboga, Bella, pusti je. Zar ne vidiš da je gotova? — upita je Dusty, vukući je od Emme.

— Vodi... vodi me... u hotel. Do vra- ga, ipak sam je pobijedila — jecala je Bella kroza suze.

XV

— Nadam se da me nisi pogrešno shvatio Dusty. Dosad je samo jedan muškarac dijelio sa mnom postelju — opomenula ga je Bella Starr čim se umila, uredila i obukla laganu spavaćicu.

— To mi je i Mark rekao. No, kaži, zašto si se potukla s Emmom. — reče Dusty.

— Zbog dva razloga: mrzim jezičave plavuše i jer nisam znala da je ta tvoja djevojka jaka kô mazga — prizna mu Bella i opipa nježno prstima modricu pod otečenim okom.

— Emma nije moja djevojka. Ona se samo nada da ću joj pomoći da se oslobodi gradonačelnika Lamparta.

— Bogati! A zašto je uopće Ed Caxton došao u Hell?

— I ja bih tebe mogao upitati zašto si ti došla ovamo — odvrati joj Dusty.

— S obzirom na to što sam sve večeras morala propatiti da bih s tobom napokon mogla biti nasamo, voljela bih da ti najprije odgovoriš na moje pitanje — reče Bella.

— Došao sam da pronađem kako bi guverner mogao pohvatati razbojнике i uništiti im gnijezdo.

— To sam i mislila. Čujem da si Lampartov revolveraš. Mora da si se silno trudio da bi mogao to postati — reče Bella Starr.

— Slušaj, oni koje sam dosad ubio, nisu zaslužili ljepšu smrt — odvrati joj Dusty.

— I slomit ćeš Lamparta prije nego odeš iz Hella?

— Svakako, ako budem mogao — priznade joj Dusty, a potom joj ispriča sve što je otkrio o Lampartu.

— Zaboga, zar on doista opskrbljuje Kweharehnuhe streljivom i naoružava

ih puškama repetirkama? — zaprepastila se Bella.

— Zar bih ti ja lagao, Bella? — odgovori Dusty.

— Ovdje se skupio sve sam ološ, ali Lampart je najgori razbojnik kojeg sam ikada srela — reče Bella.

— Doista najgori — potvrdi Dusty.

— Sad, kad sam čula kakvim se sve gnusnim poslovima bavi, drago mi je što sam pristala da dođem ovamo i da ga orobim — izjavila je Bella.

— A tko te je pozvao? — upita je Dusty poslije kraće šutnje.

— Ne znam.

— Ne znaš! — začudio se Dusty.

— Jednog lijepog dana srela sam čovjeka koji mi je ponudio taj posao. Dao mi je tisuću dolara za putne troškove i polovicu novčanice od stotinu dolara. Rekao mi je da je druga polovica novčanice u osobe koja me je pozvala da dođem ovamo... — rekla mu je Bella i naglo zamukla.

— Što je? — upita je šaptom Dusty.

— Netko prisluškuje pred vratima! — odgovori šaptom Bella.

Dusty se prišulja na prstima do vrata, tiho okrene ključ u bravi i u jednom trzaju naglo ih otvori, držeći revolver u desnoj ruci.

— Što tu...? — tek što je izustio Dusty, a u naručje mu je pala prilika u crnoj kukuljici.

— Pusti me unutra, Ed! Brzo, brzo dok me netko nije vidio — zamolila ga je Emma Nene ispod glasa.

— Mislila sam da ćete doći tek sutra ujutro kad se oporavite od mojih udaraca. Jeste li donijeli sa sobom drugu polovicu novčanice od stotinu dolara — upitala ju je Bella čim je Dusty zatvorio vrata sobe za Emmom.

— Evo, tu je moja polovica, a gdje je vaša? — odgovorila joj je spremno Emma i pružila Dustyju polovicu novčanice od stotinu dolara. Bella je iz opasača, u kojem je bio malen džepić, izvukla drugu polovicu novčanice i dala je malenu Teksašaninu.

— Pristaju na vlas. A sad mi priznaj zašto si se počupala s Bellom ako si je ti ovamo pozvala da ti pomogne orobiti Lamparta? — upita Dusty Emmu.

— Malo sam se prenaglila, točno, ali bolje je tako, jer bi inače Simmy postao sumnjičav — objasni mu Emma.

— Kažite mi napokon kako ćemo orobiti tog Lamparta — upitala ju je Bella.

— Simmy čuva svoj novac u četiri vreće u podrumu svoje kuće, iza vrata koja mogu otvoriti samo dvije osobe — reče Emma.

— Vi ste jedna od te dvije osobe?

— O ne, nisam. Gisella će nam otvoriti ta vrata.

— Njegova žena! — iznenadio se Dusty.

— I moja polusestra. Gisella je ogorčena na svog muža i ne želi cijeli život ostati živa zakopana u ovoj selendri gdje je i vrag rekao laku noć. No, ona je poput mene jer krv nije voda: mrzi oskudicu i bijedu. Stoga smo odlučili da orobimo Lamparta — rastumačila im je plavokosa Emma.

— U koliko se ljudi možeš pouzdati? — upita je Dusty.

— U konobara Huberta i svoje djevojke — odgovodi Emma.

— I bolje da nas je što manje, tako će nas zapasti veći dio plijena pri diobi — reče Dusty.

— Što si smislio, Ed? — upita ga Bella.

— Budući da ste danas digle cijeli grad na noge i privukle i staro i mlado u salun, valjalo bi da i sutra to učinite i nastavite borbu — predloži im Dusty.

— Zar da se opet potučemo i privučemo cijeli grad da nas gleda dok ćeš ti s Hubertom, Gisellom i djevojkama provaliti u Lampartov podrum, uzeti novac i pobjeći iz grada? — dovinula se Emma.

— Da — potvrdi joj Dusty.

— A što će biti s nama kad Lampart vidi da je opljačkan? Posumnjat će u nas — reče Emma.

— Kad on shvati da smo ga namagarčili, mi ćemo već biti daleko. Stoga se vas dvije sutra nećete više tući u salunu, nego u uvali izvan grada, jer se iz te uvale ne vidi Lampartova kuća.

— Ed, ti si genij — ushićeno će Bella.

Emma koja je u Hellu živjela duže od Belle, nije bila odveć oduševljena Dustyjevim prijedlogom. Ona je znala da se u toj uvali, zbog reda i mira u gradu, razmirice između protivnika rješavaju revolverskim hicima.

Ostavivši konja na rubu uvale, Dusty pođe pješice u uvalu, osvrćući se pažljivo. Premda je još ostalo desetak minuta do četiri i početka borbe, gotovo cijeli grad bio se već skupio u uvali. Uspije li mu njegov naum, uskoro bi mogao završiti svoj posao u Hellu.

Emma je najprije uporno odbijala da izađe na dvoboj s Bellom kad je čula da se moraju boriti u uvali izvan grada, pa se i Bella pokolebala. No, pošto im je Dusty strpljivo i potanko razložio svoj plan, djevojke su se napokon složile s njegovim prijedlogom i rastale se kao dobre prijateljice, toliko dobre da je Emma drage volje pristala da Dusty tu noć prespava na podu u Bellinoj sobi.

Idućeg jutra, čim je ustao, Dusty je pohitao da obavijesti prijatelje o svojoj odluci da tog dana napuste Hell. Kad je, probudio Kida i Waca, čuo je da ni Emma nije tratila vrijeme.

Čim se vratila u salun na stražnja vrata kroz koja je i izašla, Emma je otpravila goste kući i zaključala salun, te poslala svoju sobaricu po Kida i Waca. Kad su se njezine odane djevojke i prijatelji skupili u salunu, Emma im je objasnila Dustyjeve plan. Svi su bili radosni što će uskoro otići iz zatvorenog grada a uz to još i bogatiji.

Ostavivši prijatelje da se obuku i urede, Dusty je svratio u konjušnicu i naredio da se priprema kola, jer da u salun valja dovesti novu zalihu pića.

Potom se vratio u hotel i dopratio Bellu na ručak u blagovaonicu koja je bila dupkom puna gostiju. Još prije nego su završili ručak, u blagovaonicu je upala Emma i ponovo se posvadila s Bellom, kako je bilo dogovoreno. Pošto su se izvrijedale na pasja kola, gotovo su se opet potukle, pa se i Dusty morao umiješati da ih smiri. Bella je zatim upozorila Emmu da više neće trpeti njezine prostačke ispade i uvrede i pozvala plavokosu djevojku na konačan obračun revolverima u uvali izvan grada.

x x x

Probijajući put laktovima kroz gusto mnoštvo svijeta Dusty se progurao

do Lamparta koji je stajao u prvom redu gledališta. Došlo je vrijeme da i maleni Teksašanin odglumi svoju ulogu. Baci pogled oko sebe, vidio je nekoliko kockara iz saluna Honest Man kako se međusobno klade koja će od dvije krasotice pobijediti.

— Zdravo, Simmy! Gdje je Gisella? — upita Dusty gradonačelnika poslije pozdrava.

— Nije htjela doći. Sinoć je malo više popila, pa se ne osjeća dobro — odgovori gradonačelnik.

— Znači da ste se sinoć dobro zabavljali — zaključio je Dusty.

— O da i svi su pili zahadava — potužio se Lampart.

— Nemojte se zbog toga žderati. Sve ćete već danas naknaditi i još zaraditi novaca kad svi navale u salun poslije dvoboja. Šteta da se ne možemo kladiti tko će pobijediti — napomenuo je na kraju Dusty.

— A tko nam brani? — upita hladno Lampart.

— Teško se kladiti da će Emma pobijediti. Bella je odlična revolverašica.

— I vi ste sigurni da će ona pobijediti? — upita Lampart i podigne obrve.

— Više nego siguran — potvrdi Dusty.

— Ja nisam baš odveć siguran. Emma je odličan strijelac — prigovorio je Lampart.

— Zbilja? No, svejedno, može ona biti odličan strijelac, ali kladim se da je Bella brža — odvrati Dusty.

— Bogami, možda imate pravo. No, izvući će se ona, ako... — počeo je Lampart.

— To bi za nju bilo najbolje, jer evo, upravo stiže Bella — upadne mu u riječ Dusty.

Noseći kaput prebačen preko ruke, a šešir u ruci, Bella je prošla kroz svjetinu koja se razmicala pred njom. Na sebi je imala košulju i traperice, a na nogama lagane mokasine. Oko pasa visio joj je opasač s revolverom. Svog je riđana ostavila na rubu uvale uz Dustyjeva konja. Uz topot kopita za Bellom je dojahala i Emma, odjevena kao i njezina suparnica, samo što je mornarički kolt zadjela za pas traperica. Sjahala je i odlučnim korakom, visoko podignute glave, pošla za Bellom.

— Zdravo, Ed, dragi! Tvoja se prilježnica nije predomislila, kako vidim — dobaci mu Bella, pošto ga je pozdravila.

— Ako prošle noći nisi dobila od Eda ono što si tražila, prijestupnice, onda više nikada nećeš ni dobiti, jer to je bila tvoja posljednja noć na ovom svijetu — vratila joj je Emma milo za drago.

— Jesam, dobila sam, pa što? — zasikta je Bella, hineći srdžbu, i prste savila oko drške svog revolvera.

— Molim vas, moje dame, svladajte se! Mi očekujemo časnu borbu — povikao je Lampart strogo na djevojke.

Zatomivši smiješak zadovoljstva, Dusty je promatrao gradonačelnika kako se upliće točno onako kako se bio i nadao. Poslije kraćeg natezanja, djevojke su prihvatile Lampartov prijedlog da se bore po svim pravilima časnog revolveraškog dvoboja.

— Stat ćete jedna uz drugu okrenute leđima, držeći revolvere u ruci. Potom ću vam ja dati znak. Prijeći ćete šest koraka, okrenuti se i zapucati — uputio ih je Lampart.

— Razumijem — izjavila je Bella.

— Sve mi oćgovara, samo da što prije ustrijelim tu otpadnicu — gotovo je povikala Emma.

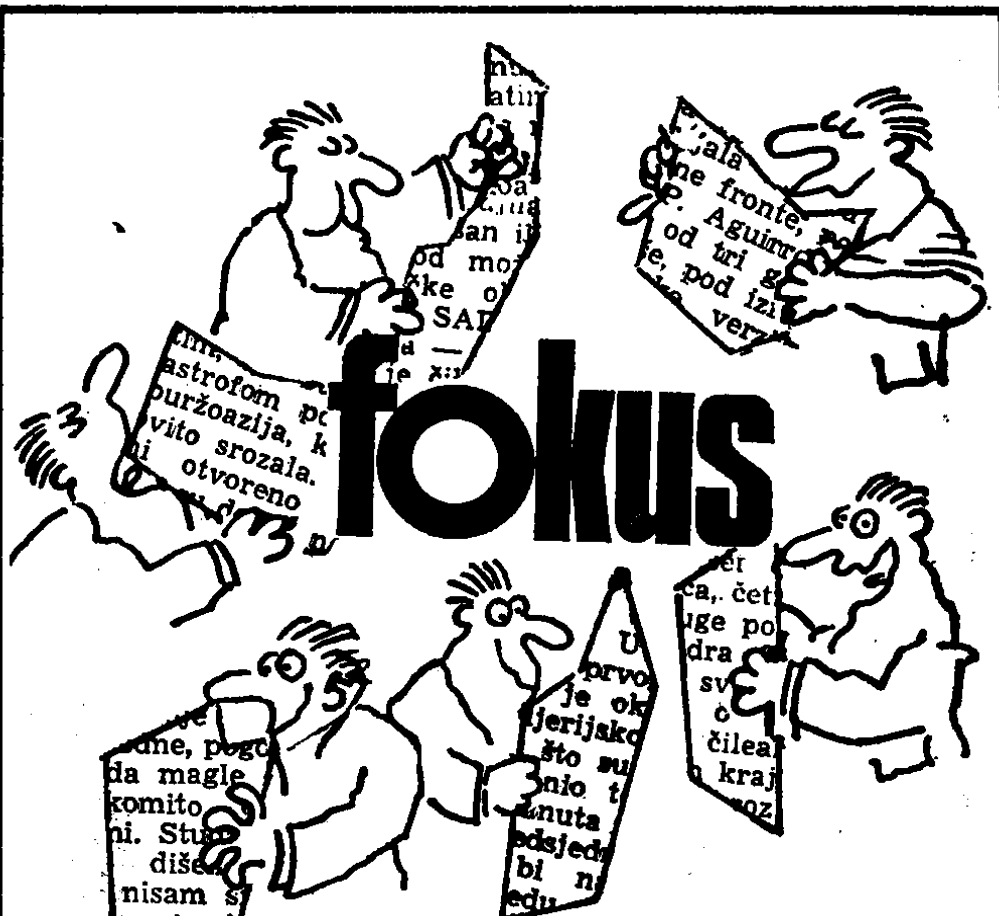
Pošto su otišle u sredinu uvale, djevojke su se postavile jedna uz drugu. Dusty je bio presretan što su sve oči bile uprte u Bellu i Emmu. Waco je stajao u mnoštvu između svoje riđokose djevojke i malene Kineskinje koja je bila zabavljačica u Emminu salunu.

— Ako ste spremne moje dame, krenite kad ja izbrojim do tri — rekao im je Lampart i počeo brojiti, pošto su obje djevojke potvrdno kimnule glavom.

— Jedan! Dva!...

x x x

Pošto je prokrstaro gradom da se uvjeri da ih nitko neće vidjeti kad budu ukrcavali kola, Isabel Kid se vratio u konjušnicu. Konobar Hubert već je sjedio na kočijaševu sjedalu i kad mu je Kid dao znak glavom potjerao je zapregu prema Lampartovoj kući gdje su ih čekale djevojke i Gisella.

fokus

o svemu
što
uzbuđuje

— Na posao, djevojke! — naredio im je Kid čim su se kola zaustavila ispred gradonačelnikove kuće.

— Već smo iznijele vreće iz podruma. Natovarite dok ja ispraznim škrinje u Simmyjevu uredu. Nema smisla da i njih ne očistimo — predložila je Gisella.

— Doista nema — složio se Kid.

Znojeći se i stenjući, djevojke su natovarile vreće na kola, a potom pomogle Giselli da isprazni škrinje u koje su vođe razbojničkih bandi pohranili svoj plijen. Gisella je ponovo zaključala prazne škrinje.

— Sve je u kolima — najavila je Gisella kad je izašla iz kuće.

— Ne zaboravite zaključati kuću! — podsjetio ju je Kid.

— Ključ ću ostaviti u vratima. Napisala sam Simmyju poruku da sam u salunu i ostavila sam mu je na njegovu pisaćem stolu — odvratila je Gisella.

— To će mu biti sumnjivo — pobjao se Kid.

Ne, neće. Prije odlaska u uvalu da vidi dvoboj između Belle i Emme, Simmy mi je rekao da ću ja preuzeti salun, pogine li Emma — umirila ga je Gisella.

— Ako je tako, penjite se u kola, vrijeme je da krenemo — reče Kid.

Kad su se djevojke i Gisella stisnule u kolima iza zatvorenog platnenog krova, Kid skoči na svog konja, a Hubert potjera zapregu. Kad su stigli na sljeme uzvisine što je vodila iz grada, Kid se osvrne da se uvjeri da ih nitko ne slijedi.

* * *

— ...Tri! — povikao je Lampart dok su gledaoci napeto čekali u grobnoj tišini da vide tko će pobijediti.

No, umjesto da zakorakne, Bella povika preko ramena u uho Emmi, ali iz sveg glasa da su je svi mogli čuti:

— Hej, radodajko, tvoja sreća što će te sad ubiti, jer poslije prošle noći, koju je Ed proveo u mom krevetu, on više nikada neće htjeti leći u istu postelju s tako debelom i starom droljom kao što si ti!

Kriknuvši kao da ju je ujela ljuta guja, Emma odbaci revolver, okrene se na peti, ščepa Bellu za ramena, okrene je k sebi i odalami joj vruću pljusku da je sve zvonilo.

Bella zatetura, revolver joj ispadne iz ruke i ona poklekne na jedno koljeno. Emma se bjesomučno baci na nju, ali je Bella obujmi rukama oko pasa. Obje su se djevojke izvalile na zemlju, bacajući se i ritajući nogama u oblaku prašine, i udarajući se šakama žestoko kao i prošle noći u salunu.

Premda je svjetina došla u uvalu da promatra častan dvoboj revolverima, svi su ipak bili zadovoljni preokretom događaja. Ljudi koji su iz opreza stajali uz sam rub uvale, da nekog ne bi pogodio zalutalo zrno, primaknuli su se bliže Emmi i Belli čim su vidjeli da su ostale bez oružja i da su se počele tući nogama i rukama.

Dusty je znao iz iskustva da dvoboj revolverima ne može trajati dovoljno dugo da bi za to vrijeme kola natovarena opljačkanim novcem dospjela izaći iz grada i iz kotline. Stoga je i naputio Bellu i Emmu da se ponovo posvade i počupaju, što u nikoga neće pobuditi ni najmanje sumnje, a Kid i Hubert imat će dovoljno vremena da se kolima dokopaju šume.

Odmaknuvši se od gomile ljudi malo više na uzvisinu, gdje je uz rub uvale ostavio konja, Dusty je neprekidno uznemireno pogledavao prema gradu. Napokon je odahnuo kad je ugledao kola kako se polagano vuku iz kotline prema gustoj šumi. I bi mu drago što se Hubert dosjetio da ih vozi polagano, jer bi kola koja jure iz grada u svakog izazvala sumnju i za njima bi začas krenula potjera, a tad bi propao cijeli plan.

Dusty u trenu uzjaha svog konja, pohvata za uzde konje Belle i Emme, te pođe prema uvali, rastjerujući pred sobom znatiželjne gledatelje, koji su se pobjojali da će ih konji pogaziti. Kad je izbio na čistinu, vidio je da je stigao u pravi čas.

U isparanim košuljama, već gotovo iscrpene, suparnice su se vukle za raščupane kose. Skočio je sa sedla i žustrim korakom gotovo pritrčao do djevojaka. Sagnuo se i pograbio ih za kose na potiljku, te im snažno lupio glavom o glavu da su odmah malaksale, pa ih je tako lakše rastavio.

— Kog se vruga sad vi u to miješate? — povikao je na nj srdito Lampart.

— Nemam ništa protiv toga da ove dvije kućke ustrijele jedna drugu, ali ne mogu dopustiti da se unakaze zbog mene i da ih poslije toga više nitko neće, pa da meni padnu na vrat za cijeli život — odbrusi mu Dusty razložno, pošto je pomogao djevojkama da ustanu i poveo ih prema konjima.

— A kamo ih vodite? — želio je znati Lampart, a i brojno gledateljstvo.

— U šumu da se malo rashlade. Ne bojte se, vratit ću vam ih večeras i bit će pitome ko jaganjci — obeća mu Dusty, pomažući djevojkama da se popnu u sedla.

— Ali... zaboga... čekajte! — zamuckivao je Lampart, dok je Dusty pošao pokupiti revolvere, a svjetina oko njega zarogoborila nezadovoljna što im je Dusty prekinuo omiljenu zabavu.

— Ako nekom nešto nije pravo, neka istupi — prijetim je glasom zapitao Dusty, ustobočivši se pred svjetinom s revolverima u rukama.

Nitko više nije ni pisnuo, a kamoli istupio. Svi su oni dobro znali da u Hellu nema bržeg revolveraša od Eda Caxtona. A uz to su bili sigurni da se te dvije djevojke nikada neće moći sprijateljiti, bez obzira što im je to obećao Ed Caxton pa će se prema tome opet, prije ili kasnije, počupati na veselje svih građana u Hellu.

Kako mu se nitko nije suprotstavio, Dusty se vinu na sedlo i povede sa sobom dva konja s djevojkama. Lampart je dugo gledao za njim dok se Dusty uspinjao uz kosinu iz uvale.

— Da li se netko od vas kladio koja će od njih dvije pobijediti? — upita gradonačelnik ljude oko sebe, čim je izgubio Dustyja s očiju, u nadi da će ih nahuškati na malena Teksašanina.

U tom trenutku, prema dogovoru, Waco gurne laktom svoju crvenokosu ljepoticu pod rebra. Srdžba joj učas bljesnu u zelenim očima. Skočila je ko tigrice kad brani svoje mlade i okomila se na mladu Kineskinju.

— Prestani se drpati s mojim momkom, ti kosooka droljo — zavrištala je Red.

— Što je tebi, glupačo! — odbrusila joj je Kineskinja.

Red je spustila glavu i zaletila se na Kineskinju, te je udarila glavom u prsa. Zateturavši nekoliko koraka unatrag Kineskinja udari stražnjicom na

tlo. Još se jedna djevojka umiješala u tučnjavu, priskočivši u pomoć malenoj Kineskinji. I tad je počela opća tučnjava. U toj općoj gužvi nije se znalo tko koga tuče, a tko brani. Culi su se jaući, povici, vrisak i kletve, dok su se djevojke stenjući čupale i greble.

— Ti si to zakuhao...! — izderao se neki razmetljivac i potrčao na Waca koji ga dohvati šakom pod bradu još prije nego je dospio završiti rečenicu. Tučnjava se širila ko vatra na vjetru. Čak se i debela i otmjena Goldbergova žena pograbila s nekom mladom i ljepuškastom ženicom oko koje joj se već dugo vremena motao muž.

Nakon desetak minuta Waco se ponovo našao uz svoju crvenokosu Red. Pograbio ju je za kosu i izvukao iz općeg meteža. Ne znajući da je drži Waco, a u žaru borbe, Red se okomila na nj noktima. Waco joj odalami vruću pljusk, što je umah otrijeznilo djevojku.

— Kamo... kamo ćemo? — upitala ga je Red zamuckujući i brišući suze dok ju je nosio iz uvale.

— Pođi u salun i obuci nešto pogodno za putovanje, a ja moram obaviti još jedan maleni poslić koji mi je Dusty stavio na dušu — odvrati joj Kid.

— Je li važan taj tvoj maleni poslić koji ti je Dusty stavio na dušu? — upitala ga je smiješeći mu se kroza suze.

— Podosta — odgovorio joj je mirno Waco.

Mladić joj nije objasnio da će, uspije li mu dobro izvršiti taj zadatak, spasiti živote mnogo ljudi... ili, ne uspije li, da ga za kaznu najvjerojatnije čeka smrt.

XVII

— Zdravo, Simmy — pozdravio je Waco gradonačelnika koji je upravo otključavao vrata svoje kuće. Lampart, koji se inače odijevao vrlo otmjeno, doimao se smiješan i umoran u svom izgužvanom i rasparanu odijelu punom prašine, poslije gužve i tučnjave u uvali izvan grada. Glavna je ulica bila pusta, pa se Lampart prestrašeno trgnuo kad je pred njega iza ugla kuće iskočio mladi Teksašanin.

— Odakle vi ovdje? — upita ga gradonačelnik nimalo ljubazno.

— Probio sam se kroz metez kao i vi — odgovori mu razložno Waco.

— A što hoćete? — upita ga odrješito Lampart i odmjeri mladog Teksašanina mrkim i sumnjičavim pogledom od glave do pete, jer je Waco bio svjež i uredno odjeven.

— Novaca iz naše škrinje.

— Zar se ne možete strpjeti do sutra?

— Mogu, ako želite da vam rulja razbije sve u salunu.

— Što kažete? — zagundao je gradonačelnik.

— Slušajte, svi znaju da smo Red i ja počeli tučnjavu u uvali, pa bih želio da večeras počastim sve goste u salunu. To bi ih moglo udobrovoljiti. Već sam o tom razgovarao s vašom ženom u salunu i ona se slaže.

— A što radi moja žena u salunu? — začudio se Lampart.

— Ne znam, ali vlada se kao da je cijeli salun njezin.

Poznajući narav svoje žene, Lampartu se ta novost učinila nevjerojatnom. Giselle se zacijelo nadala da će Emma poginuti u dvoboju, a Lampartu je bilo važno da salun bude otvoren i da dobro posluje.

— Udite i uzmite svoje novce — naredio mu je Lampart, jedva čekajući da se skloni s ulice.

Waco je bio više nego zadovoljan Lampartovim pozivom. Nitko ga nije vidio kako razgovara s gradonačelnikom, što mu je uveliko olakšalo zadatak.

— Valjalo bi da je s nama netko iz Gradske straže dok otključavamo vašu škrinju — prigovorio je Lampart kad su ušli u kuću.

— Zar ste zaboravili da ste mene postavili na Basmanovo mjesto? — podsjetio ga je Waco.

— Oh, da. Dobro da ste me podsjetili. Izvolite, udite u moj ured.

— Gracias! — odgovori mu Waco, pa priđe Lampartovu pisaćem stolu. Uzeo je u ruku Lampartov kolt, koji je stajao na pisaćem stolu, napeo mu otponac, pa nastavio:

— No, ja sam se predomislio.

— Što kažete? — začudio se Lampart.

— Predomislio sam se. Molim vas otvorite mi ladicu stola u kojoj držite

akumulator s upaljačem mine pod skladištem municije. Dignut ću ga u zrak, a potom idem kući — odgovori mu mirno Waco.

— Kući? Zar ste zaboravili da je za vama raspisana tjeralica s velikom nagradom? — podsjeti ga Lampart.

— Koješta! To me baš ne brine ni najmanje.

— Zar vi mislite da ćete iskupiti svoj zločin, dignete li u zrak moje skladište municije? — upita ga Lampart lukavo se osmjehujući.

— A zašto ne?

— Ta ubili ste pukovnika, narednika i šest vojnika — odvrati mu Lampart.

— Ne smijete vjerovati svemu što pročitate u novinama. Novinari često pretjeruju, gospodine gradonačelniče. Ja s tim umorstvima nemam nikakve veze. Ja sam kauboj s ranča OD Connected — obznani mu Waco istinu.

— Kauboj s ranča OD Connected — ponovi tiho Lampart i proguta slinu.

— Isabel Kid Dusty Fog su također s ranča OD Connected — mirnim glasom nastavi Waco.

— Dusty Fog — graknuo je Lampart i izbečio oči.

— Da, gospodine načelniče, ako niste znali. A sad lijepo otvorite ladicu ili ću ja sam morati provaliti u vaš stol i potražiti taj prokleti upaljač — odvrati mu Waco.

— Pa, pokušajte — izazovno mu odgovori Lampart.

— I hoću. Soba ima debele zidove i nitko me neće čuti kad zapucam u bravicu na ladicama i silom ih otvorim — reče Dusty.

— Dovoljan razlog da vam sam otvorim ladicu bez pucnjave — mrzovoljno reče Lampart, potom obiđe oko stola i lijevom rukom otvori ladicu.

— Izvolite — prošaptao je vrlo uslužno Lampart.

Premda se činilo da je Lampart poražen, on je ipak u sebi likovao kako će prevartiti mladog Teksašanina. Simeon Lampart nije bio samo vješt čarobnjak, nego i nadaren izumitelj raznih i korisnih sprava i naprava. I kako je Lampart dobro poznao prijevartu čud i podlu narav razbojnika s kojima je svakodnevno imao posla, obilno se koristio svojim izumiteljskim darom. On ne samo da je izumio posebnu bravu za podrumaska vrata u

svojoj kući, iza kojih je skrio sve svoje blago, nego i napravu koja mu je služila za osobnu zaštitu, i koja je već nekoliko puta dokazala svoju svrsishodnost.

One večeri kad su s gradonačelnikom ušli u njegov ured, dok su Dusty i Basmanov ostali čekati na hodniku, Glover i Eel već su bili odlučili da pakuje ostatak svog novca iz škrinje i da odu i više se nikada ne vrate u Hell, pa su tako potpisali svoju smrtnu osudu, jer je Lampart mogao imati od njih koristi samo ako su mrtvi. Na njihove glave bila je raspisana velika nagrada.

Gloveru i Eelu nije bilo ni na kraj pameti da potegnu svoje revolvere na gradonačelnika Lamparta kad su ušli u ured. No, kad su bili prisiljeni da ih potegnu i da se brane, bilo je već prekasno. Njihov prijatelj Cowper upao je u gradonačelnikovu kuću tek kad je čuo pucjavu u uredu. Utrčao je u hodnik da pomogne prijateljima i naletio ravno na cijevi Caxtonovih koltova.

Samo, Ed Caxton je zapravo bio Dusty Fog koji je došao u Hell s još dvojicom svojih prijatelja da rastjera ili poubija razbojнике, pa ga nije pekla savjest što je ustrijelio Cowpera.

Lampart je mogao samo nagadati zašto je Dusty Fog poslao mladog Waca da obavij opasan i težak zadatak da dignu u zrak skladište municije i tako onemogući Lamparta da i dalje opskrbljuje Kweharehnuhe streljivom.

Mladić je zacijelo zamolio Dustyja da ga pusti da se proslavi, jer Lampart nije smatrao da ga se Dusty uplašio, pa je radije poslao mladog Waca da se s njim suoči i razračuna. Bez obzira na povode i pobude, mladić će sad morati glavom platiti svoju lakoumnost i častohleplje.

Držeći glavu spuštenu nisko na prsa, da mu mladić ne bi otkrio na licu prave osjećaje i opazio slavo-dobitan osmijeh zadovoljstva, Lampart stopalom pritisne skrivenu polugu uz nogu pisaćeg stola. Čuo se tih škljocaj i na stolu se otvori tajni pretinac, tik uz gradonačelnikovu ruku, u kojem je Lampart držao teški revolver kojim je ustrijelio Basmanova, Glovera i Eela. Pograbiivši oružje, Lampart polagano podigne glavu i zagleda se u oči mla-

dom Teksašaninu, a oko usana mu za-treperi podrugljiv osmijeh.

Kako su mu čarobnjačke smicalice pomogle da prevari Kweharehnuhe i osnuje grad Hell, te se počne baviti prihvatom razbojnika, koje je pozna-vao u dušu i zato ih se čuvao ko vrug tamjana, tako su mu podla spletkarenja i umijeće izumitelja omogućili da ga očuva za sebe.

Dusty Fog i njegovi prijatelji mogu sebi umišljati da su lukavi i da su prozreli podla spletkarenja, ali Lampart će im pokazati da mu ipak nisu dorasli, jer nisu računali sa čarobnjačkim i izumiteljskim vještinama, rasuđivao je Simeon Lampart.

Lampartu se nije žurilo da se obračuna s tim balavcem koji je stajao pred njim. Nestrpljivo je čekao trenutak kad će mladić potegnuti obarač kolta, koji je uzeo s njegova stola i čuti mukli škljocaj prazne cijevi. Teški revolver koji je pograbiо iz tajnog pretinca zacijelo neće biti jedino neugodno iznenađenje za Waca tog dana. Mladić će se potpuno zabezeknuti kad povuče obarač praznog kolta.

Stoga je Lampart sporim korakom pošao prema Wacu... što ga je stajalo glave.

Umjesto da na Lamparta zapuca iz kolta koji je uzeo sa stola, Waco potegne svoj revolver iz toka za pasom. Plamen suknu iz cijevi, zrno pogodi Lamparta u glavu i sruši ga na pod, a teški revolver kliznuo mu je između prstiju.

— Bogami, Dusty je imao pravo. Da me nije svojevremeno upozorio da se čuvam kolta s Lampartova stola, sad bih jamačno već bio na drugom svijetu — procijedi mladić kroza zube i pritrčao prozoru koji je gledao na ulicu da vidi tko je čuo pucjavu. Na njegovu sreću ulica je bila prazna.

Još prije nego je dospio da opipa kolt na Lampartovu pisaćem stolu i osjeti da je hladan, Dusty je znao po jačini eksplozije da je Lampart morao ustrijeliti Glovera i Eela iz nekog drugog, težeg oružja, što se vidjelo i po smrtonosnim ranama na tijelima ubijenih razbojnika. Hici su bili ispaljeni uzastopce jedan za drugim i odjeknuli su kao grom. No, Lampart nije imao uza se taj revolver kad su mu Dusty i Basmanov upali u sobu, pa ga je, pre-

ma tome, Lampart skrio negdje u stolu.

Dustyjevo upozorenje da se čuva kolt koji je ležao na stolu s desne strane, a vidjevši da je Lampart lijevak, pomoglo je Wacu da zaključa da Lampart drži kolt na stolu samo zato da bi zavarao protivnika i pažnju mu usredotočio na kolt, što je Lampartu ostavljalo dovoljno vremena da izvuče revolver iz tajnog pretinca na lijevoj strani stola. Stoga je Waco odmah posumnjao da je kolt prazan. Uz to, nitko pri zdravoj pameti, a kamoli lukavi Lampart, ne bi ostavio tako moćno oružje nadohvat protivnikove ruke.

Stoga Waco ni jedan trenutak nije namjeravao da ustrijeli Lamparta s njegovim vlastitim koltom, nego je posegnuo za svojim oružjem.

Pošto se uvjerio, pogledavši kroz prozor niz ulicu, da nitko nije čuo pucanj, mladi Teksašanin je spremio revolver u tok. Prišao je Lampartu i uhvatio ga rukama ispod pazuha, te odvuкао mrtvo i mlohavo tijelo u kut sobe, koji se nije vidio kroz prozor s ulice.

Kad je Lamparta smjestio u njegov kutak, prišao je ponovo stolu i pomno pregledao otvorenu ladicu u kojoj je bio akumulator s upaljačem. Uzdahnio je s olakšanjem kad je pritisnuo upaljač. Odičknula je snažna eksplozija i potresla cijelu kuću, zatutnjavši potmulo dok se skladište municije urušilo, a plamen iz njega suknuo i podigao crn dim nebu pod oblake.

Istrčao je brže-bolje iz ureda i zaključao za sobom vrata. Kad je izišao iz kuće na stražnja vrata, ključ je bio u bravi. Okrenuo ga je, zaključao vrata i spremio ključ u džep. Zatim, kad su dotrčali prvi znatjeljnci, koje je privukla eksplozija u skladištu municije, Waco uze drmusati vratima.

— Što se dogodilo, Matt? — upitao ga je neki razbojnik koji je prvi dotrčao na mjesto nesreće.

— Nemam pojma. Netko je digao u zrak skladište municije kao što i sam vidiš — odvratio mu je Waco.

— Gdje je Lampart? Ja sam ga opominjao kako je opasno držati upaljač mine i sve te žice u kući, ali me nije htio slušati — napomenuo je draguljar, ogledajući se kao da nekog traži.

— Ova su vrata zaključana. Neka netko pokuša ući na prednji ulaz — rekao je Waco.

Nekoliko je razbojnika otrčalo na prednja vrata, ali začas su se vratili s viješću da nema ni traga ni glasa gradonačelniku i njegovoj ženi, što nije iznenadilo Waca.

— Znaate što, nema smisla da ih čekamo dok se vrte kući, jer čim Kweharehnusi dođu da više neće dobiti municiju za svoje puške, vrlo će se razljutiti i pomisliti da su nasamareni, pa će postati opaki. A ja ću, kad se to dogodi, biti već daleko — glasno je rekao Waco i progurao se između svjetilne koja se okupila oko gradonačelnikove kuće, te pošao ravno u konjušnicu gdje ga je čekala Red odjevena u jačaću odjeću i spremna za put.

— Što se dogo...? — počela je crvenokosa djevojka.

— Ne pitaj me ništa, nego skoči na konja i podbodi ga. Moramo što prije pobjeći odavde i stići ostale koji su nam već odmaknuli daleko — upadne joj Waco u riječ i pokaže na osedlane konje koji su ih čekali.

***

Tri dana nakon bijega iz Hella, šareno se društvo utaborilo nekoliko milja sjevernije od ušća potoka. Swisher u Red River. Dovde su sretno doputovali, jer ih nitko nije presreo. Pošto je skladište municije odletjelo u zrak, a škrinje s novcem razbojnika ostale prazne, razbojnici su se razbježali na sve strane, pa nikom nije ni palo na um da pođe u potjeru za njima.

Gisella je vrlo mirno i staloženo primila vijest da je ostala udovica, izjavivši da joj je mnogo lakše pri duši otkad zna da je Simmy više neće progoniti i zlostavljati.

I doista, Waco se nije prevario u svojoj nadi da ih nitko neće slijediti kad pobjegnu iz Hella. Vidjeli su u daljini jedan odred ratnika Kweharehnuha koji su pokraj njih projahali i ne osvrnuvši se. Hitali su u svoje selo odakle se dizao tanak stup dima koji ih je pozivao da se vrte na sastanak gdje će im poglavica priopćiti da je skladište municije u Hellu dignuto u zrak i da su prevareni.

Nekoliko gradskih predstraža i vodiča dojahalo je do Dustyjeve družbe čim su ih ugledali. Kad su čili što se

dogodilo u Hellu, i smatrajući da njihova nazočnost u tom kraju više nije dobrodošla, odjahali su prema istoku.

Poslije večere Dusty je poveo Bellu i Emmu na kratku šetnju. Bili su već u mirnim krajevima, a i vrijeme se smirilo i poljepšalo. Kad su odšetali dovoljno daleko od ostalih nisu mogli čuti o čemu pričaju, plavokosa je Emma prva načela raspru koja je pritiskala Dustyja.

— Kada ćemo razdijeliti plijen, Ed? — upitala je Emma.

— Ja sam vas i pozvao ovamo da bismo baš o tom razgovarali — priznao je Dusty.

— Nemamo mi više što o tom razgovarati. Sjest ćemo oko logorske vatre i pravedno podijeliti novce da svi dobiju jednako — odvrtila je Emma.

— Nije to baš tako jednostavno kako ti zamišljaš, Emma. Ti i Bella dobit ćete svaka pedeset tisuća, a Hubert i djevojke deset tisuća dolara — obznani Dusty.

— Što te je spopalo, Ed? U vrećama ima više od pola milijuna dolara. Moram ti reći da si vrlo sebičan ako si ostatak novca prisvojio za sebe i svoje prijatelje — prigovorila mu je hladno Emma.

— I nisam baš jako sebičan ako računam da mi svoj dio moramo dijeliti s opljačkanim bankama — odvrati joj suho Dusty.

— Bankama! Ti si doista šenuo pamću i više ne znaš što govoriš, Ed — zaprepašteno će Emma.

— Da, da, Emma, bankama — ponovio je Dusty, gledajući je u oči.

— Meni je dosta pedeset tisuća. Dusty nas nagrađuje tim novcem jer smo mu pomogle da uspješno završi svoj zadatak — dometnula je Bella.

— A ja sad opet, do vraga, ne shvaćam što ti to trabunjaš, Bella. Doista, ti si normalna samo dok te se čupa za ko ... — počela je Emma.

— Ni ti nisi ništa pametnija od mene, ali prije nego se ponovo počupamo, dopusti da te upoznam s momkom zbog kojeg si se potukla sa mnom.

— Koješta, pa ja znam tko je ...

— Gospođice Emma Nene, dopustite da vas upoznam s kapetanom Dustyjem Fogom — uteče joj u riječ Bella.

— ...on — završila je plavokosa Emma svoju rečenicu i ostala skamenjena otvorenih usta, piljeći u malena Teksašanina.

— Re... reče li ti da je on zapravo Dusty Fog? — nije se mogla snaći Emma.

— Glavom i bradom — potvrdi joj Dusty osobno.

— Znači ti nisi Ed...! Ti si me samo lukavo iskoristio za svoje podle nakane! — povikala je Emma.

— Ni manje ni više nego što si ti mene htjela iskoristiti za svoje prljave nakane! Mene je u Hell poslao guverner Teksasa i naložio mi da uništim grad. Ja sam svoj zadatak uspješno završio uz pomoć svih vas koliko god vas tu ima — priznao je ponizno Dusty, duboko uzdahnuo, pa nastavio:

— A sad me poslušaj. Ti, Hubert i tvoje djevojke iz saluna uzet ćete svoj dio plijena i otići s Bellom. Ona će vas provesti preko indijanskog područja i pokazati vam put u Kansas. Ja vam dajem časnu riječ da nikome neću odati da ste ikada bili stanovnici Hella.

— To je odličan prijedlog, Emma, i moramo ga prihvatiti jer nemamo drugog izbora — napomenula je Bella.

— I ti nisi Ed Caxton? Ti si... znači ja sam svoju postelju dijelila s Dustyjem Fogom? — povišenim ga je glasom upitala Emma, ne obazirući se na Bellu.

— Prestani se hvaliti samo zato što je tebi uspjelo nešto što meni nije — prigovorila joj je Bella.

— Kako... zar ti i Ed... naime Dusty, niste nikada... ni prošle noći...? — zapanjeno će Emma.

— Dusty je spavao na podu i nije me ni taknuo, pravi džentlemen — dostojanstveno je izjavio Bella, te dodala:

— Što si odlučila, Emma, hoćemo li prihvatiti Dustyjeve prijedlog? Ako ga ne prihvatimo, proživjela sam zabada-va mnogo gorkih časova — napomenula je Bella.

— Nadam se da će ti pedeset tisuća dolara pomoći da ih brzo zaboraviš. Neka bude kako ti kažeš, Ed... naime, kapetane Fog — odgovorila je Emma.

DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

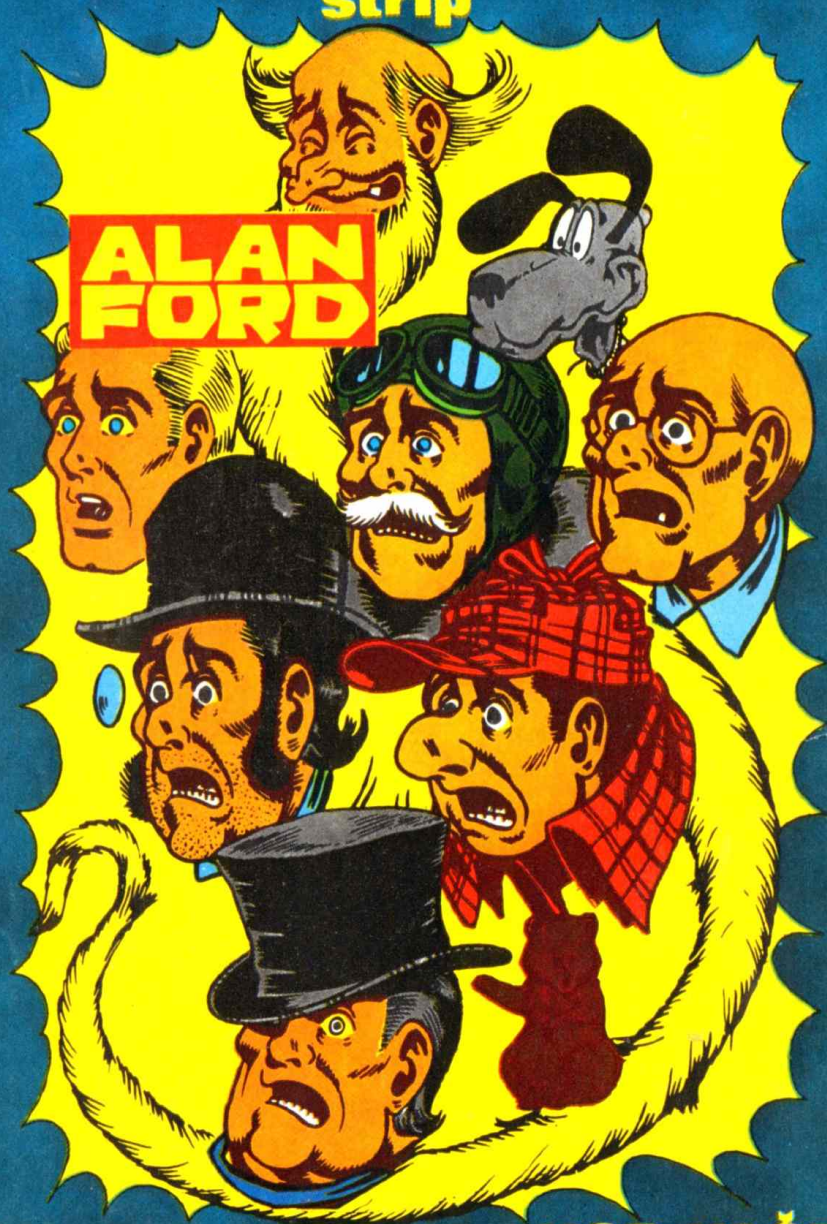
189. H. S. Sharon: POHLEPA VODI U SMRT
190. H. S. Sharon: BLAGO LESINARA
191. G. F. Unger: KAD SJEVERNJAK ZOVE
192. Louis L'Amour: SABLASNI KLANAC
193. G. F. Unger: ŠERIF IZGUBLJENOG GRADA
194. H. S. Sharon: POKAŽI IM ZUBE!
195. Louis L'Amour: CALLAGHEN
196. H. S. Sharon: HRANA ZA VUKOVE
197. Barry Cord: U OKOVIMA LUDILA
198. Frank Gruber: VELIKA ZEMLJA
199. H. S. Sharon: NE VJERUJ NITKOVU!
200. Giles A. Lutz: PROGONJENI KAUBOJ
201. Louis L'Amour: TAJANSTVENI STRIJELAC
202. Barry Cord: TELEGRAFSKA LINIJA
203. Louis L'Amour: PUSTA ZEMLJA
204. Louis L'Amour: MATAGORDA
205. Kyle Hollingshead: DUG
206. Louis L'Amour: OBRAČUN U DOLINI
207. Clay Hunter: NEUKROTIVI
208. H. S. Sharon: GUTAČ VATRE
209. Louis L'Amour: KANJON OSAMLJENIH
210. Kyle Hollingshead: PLJACKA U FRANKLINU
211. H. S. Sharon: PRLJAVA DRUŽBA
212. G. F. Unger: SVI PROTIV NJEGA
213. Louis L'Amour: NA SJEVER DO ŽELJEZNICE
214. Thorne Douglas: RANČ »BRAVO«
215. H. S. Sharon: OPASAN POKLON
216. Louis L'Amour: MRAČNOM STAZOM
217. H. S. Sharon: LOVAC NA VUKOVE
218. William Vance: ODMETNICI
219. Frank Glaser: SIN PAKLA
220. G. F. Unger: DVOJE IZ BRAZOSA
221. J. T. Edson: VELIKI LOV
222. G. F. Unger: TRKA ZA BLAGOM
223. William E. Vance: LOVAC
224. G. F. Unger: BIO SAM REVOLVERAŠ
225. Louis L'Amour: VELIKI PODVIG
226. J. T. Edson: MLADIĆ S RIJEKE HONDO
227. John Kilgore: KRENIMO DRUGIM PUTEM
228. G. F. Unger: ZAKON ČASTI
229. John Dryden: PRAVDA STIŽE
230. G. F. Unger: U TEKSASU CEKA SMRT
231. Louis L'Amour: INDIJANSKI PRIJEVOJ
232. G. F. Unger: OBMANUTI ŠERIF
233. J. T. Edson: GRAD BEZ ZAKONA

U PRIPREMI:

234. F. Unger: MESA KING

**humorističko - kriminalistički
strip**

**SVAKIH 14 DANA I KOD VAŠEG
PRODAVAČA NOVINA**